

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Eddings David\Saga Althalus 03 - Demon temnoty.pdb>

PDB Name: Eddings_David_a_Leigh-Althalus_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 1.8.2004

Modification Date: 1.8.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

DÉMON TEMNOTY

ALTHALUS

Kniha třetí

KAPITOLA

JEDNA

Musí to mít něco společného s tvarem její paže, usoudil Althalus, když si prohlížel Dweiu, která seděla zadumaně u stolu s jednou rukou nepřítomně spočívající na Knize. V elegantních konturách Dweiných pažích byla téměř nekonečná dokonalost, díky které se Althalovi roztřásla kolena.

"Už zase na mě zíráš, Althale," řekla aniž by vzhledla.

"Já vím. Ale mám k tomu svolení. Víš, že máš moc pěkné paže?"

"Ano."

"Zbytek tebe je také moc hezký, ale vždycky, když se na tebe podívám, nejdřív můj zrak spočine na tvých pažích."

"Jsem ráda, že se ti líbí. Ale myslí teď prosím na něco jiného. Nemohu se soustředit. Zavolej děti, miláčku. Musím si s nimi promluvit. A bylo by možná dobře, kdybys nechal Albrona, Astorell a Salkana na chvíli usnout - čistě pro jistotu."

"Jak si přeješ, Smaragd." Althalus vyslal myšlenku k jejich skupinovému vědomí. "Smaragd nás chce vidět ve věži," oznámil tiše.

"Už zase hulákáš, Althale," poznamenala Dweia.

"Zatím na to ještě nejsem zvyklý, Smaragd," vysvětloval. "Duchovní dotyk s ostatními není stejný jako pouto mezi námi dvěma."

"To proto, že naše pouto je o něco hlubší, lásko."

"Toho jsem si povšiml - a díky tomu si dokážeme pohovořit i soukromě, že ano?"

"Přirozeně."

"Proč ,přirozeně'? Myslel jsem, že když je teď pouto mezi námi všemi, mohou všichni slyšet všechno."

"Můj ty světe, to víš, že ne, Althale. Spojení mezi námi je velmi soukromé. Nemůže do něj vstoupit nikdo kromě nás dvou. Mám pocit, že zanedlouho se utvoří pár dalších podobně soukromých pout."

"Pouto Andine - Eliar a Leitha - Bheid?"

"Přesně. Ale nic jim neříkej, lásko. Ať na to přijdou sami. Jsem trochu zvědavá, jak dlouho jim to bude trvat."

"Jistě, Smaragd, pokud to tak chceš." Pak ho náhle něco napadlo. "Co uděláme se Salkanem? Bheid tráví spoustu času ve snaze obrátit ho na víru, ale mně se nezdá, že by to bylo k něčemu dobré. Ze Salkana asi nebude dobrý kněz. Má na to příliš nezávislou povahu a navíc nemá o kněžstvu příliš vysoké mínění."

"Prozatím to nech být, miláčku. Bheid teď prochází osobní krizí."

"Jak to?"

"Ty a Eliar jste ho vytrhli z lůna jeho církve a on má pocit viny. Myslím, že jeho pokusy obrátit Salkana na víru jsou jistým druhem pokání."

"To je na mě trochu moc rychlé, Smaragd."

"Bheid má pocit, že opustil svůj řád a porušil sliby. Myslím, že se snaží svému řádu nabídnout plnohodnotnou náhradu."

"On se snaží vykoupit ze svého řádu tím, že místo sebe nabídne Salkana?"

"To je poněkud krutý způsob, jak to říct, ale docela vystihuje situaci. Prostě to nech prozatím být, Althale. Bheid Salkanovi neublíží a zrovna teď čelí osobnímu problému. Není daleko doba, kdy budeme potřebovat, aby měl Bheid čistou hlavu, a pokud k tomu potřebuje Salkana, ať mu klidně káže. Teď zaříd' Albronovi, Astorell a Salkanovi nerušený spánek. Ty, já a děti máme práci."

"Chtěla jsem si s tebou o něčem promluvit, Dweio," řekla Andine, když se všichni shromáždili ve věži.

"Neměli bychom místo v Domě bydlet v mém paláci v Osthosu? Myslím, že bych tam vážně měla být - pro případ, že by ode mě Dhakan něco potřeboval."

"Jestli k něčemu dojde, včas se o tom dozvím, Andine," ujistila ji Dweia. "Jsou tu jisté důvody, proč musíme být tady. Jedním z nich je to, že tu nejsou nepřátelští zvědové."

"Kdyby mi Leitha řekla, kdo z mých poddaných slouží druhé straně, mohla bych se jich zbavit."

"To je právě jedna z věcí, o kterých si musíme právě teď promluvit," řekla jí Dweia. Bohyně se rozhlédla kolem sebe. "Vy všichni jste v posledních dnech vymýšleli různé plány," řekla. "Některé jsou docela chytré, jiné zase celkem hloupé, ale to je teď vedlejší. Chci, abyste všichni tady a teď pochopili, že žádný z těch plánů nesmíte uvést do pohybu dřív, než Gelta vstoupí do paláce v Osthosu." Přísně pohlédla na Bheida. "Posloucháš, bratře Bheide?"

"Samozřejmě, Božská," odpověděl rychle.

"Pak tedy odvolej své vrahy."

Althalus na mladého kněze překvapeně pohlédl. "O co tu jde, Bheide?" zeptal se zvědavě.

Bheid mírně zčervenal. "Vážně bych o tom neměl mluvit, Althale," odpověděl.

"Máš mé svolení to odhalit, bratře Bheide," řekla mu Dweia chladným nepřátelským hlasem.

Bheid zamrkal. "Víš," řekl nerad, "chrámová politika je občas dost prohníla a sem tam - ne příliš často, abys rozuměl - to někdo přežene a stane se nepohodlným. Existují samozřejmě legální postupy, jak se s takovými lidmi vypořádat, ale veřejné soudy ponižují vysoce postavené členy kněžstva. Proto má církev pro řešení podobných problémů ještě jednu alternativu."

"Chápu, najatí vrazi," řekl Althalus.

"To není zrovna hezké slovo, Althale," namítl Bheid.

"Koho plánuješ zavraždit?"

"Přál bych si, abys tohle slovo nepoužíval, Althale," řekl Bheid zamračeně.

"Je to technický termín, který my profesionálové používáme. No tak, bratře Bheide, kdo je tvůj cíl?"

"Aryo Pelghat z Kantonu. Dokud sedí na trůně, vládne v Treborey zmatek a to je přesně to, co Ghendovi vyhovuje."

"Jaký báječný nápad!" prohlásila Andine.

"Zavedeme si teď nějaká pravidla," řekla Dweia chladně. "Žádné vraždy, žádné armády objevující se odnikud, žádné najímání špehů a žádné vzpoury mezi arumskými klany, dokud Gelta nevstoupí do Andinina trůnního sálu v Osthosu. Nesmíte udělat nic, co by překazilo naši nedávnou snovou vizi. Mohlo by dojít k časoprostorovému paradoxu a to by mě opravdu hrozně rozzlobilo."

"Pokud jsou ty sny tak důležité, proč si nevytvoříme nějaké vlastní?" zeptal se Gher.

Vrhla na něj lehce pobavený pohled. "Proč myslíš, že jsme všichni tady, Ghere?" zeptala se ho.

"No - přece proto, že nás sem všechny přivedl Althalus."

"A proč to udělal?"

"To nevím. Asi jsi ho k tomu přinutila ty."

"Proč by ode mne přijímal rozkazy?"

"Každý od tebe přijímá rozkazy, Smaragd."

"Proč?"

"Protože musí. Nevím sice přesně proč, ale musí."

"Přesně tak. Daeovy snové vize jsou velmi očividné. Ty mé jsou mnohem nenápadnější. Vlastně nedá moc námahy změnit realitu, Ghere. Občas stačí jediné slovo a dojde k veliké změně. Vlastně už se tak stalo." Pohlédla na Andine. "Jaké slovo jsi přečetla na Noži, drahá?" zeptala se.

"Poslouchej," odvětila Andine.

"A co se stane s Geltou, až ji poslechněš, když ti řekne, abys před ní poklekla?"

"Skončí v mém žaláři."

"Ještě nějaké otázky, Ghere?" zeptala se chlapce.

Zašklebil se na ni. "Ani jedna, Smaragd," odvětil. "Teď už je mi to úplně jasné."

"To jsem ráda," řekla s úsměvem.

Kantonská invaze doslova zamrzla. Hladovějícím vojákům nezbylo než čekat na zásoby jídla z domova. Brzy začaly na jih proudit kolony zásobovacích vozů. Gelun a Wendan v tu chvíli přestali vypalovat pole a místo toho začali přepadávat zásobovací kolony. Nepodařilo se jim však zničit všechny zásobovací vozy a k nepřátelské armádě jich dorazilo dost na to, aby útočníci nepomřeli hladem. Nepřítel díky tomu obnovil postup na město Kadon a ten se brzy ocitl v obležení.

Jak se útočníci blížili ke Kadonu, byli Eliar a seržant Khalor čím dál víc nabručení.

"Vy dva byste se měli střídat, abyste věděli," navrhla Leitha. "Nemusíte zůstat vzhůru dnem i nocí oba."

"Má pravdu, Eliare," řekl Khalor. "Proč se nejdeš trochu prospat?" Khalor hleděl z okna na Kadon.

"Proč se nejdeš vyspat ty, seržante?" opáčil Eliar. "Vždyť zatím jen stavějí tábor a připravují obléhací stroje."

"Vzbudíš mě, když se začne dít něco neobvyklého?"

"Není to poprvé, co stojím na hlídce, seržante, takže vím, co mám dělat," řekl mu Eliar.

"Je pravda, že jsem trochu unavený," přiznal Khalor.

"Tak běž do postele."

"Ano, pane," odvětil Khalor s úsměvem.

"Péče o zdraví nadřízeného je součástí mé práce, seržante."

"No jo," řekl Khalor a zívnu.

"Sladké sny, seržante," popřála mu Leitha dobrou noc.

"Myslím, že za daných okolností budu raději, když se mi žádné sny zdát nebudou," odvětil a vydal se ke schodišti. "Z představy, že mě ve spánku zase navštíví Gelta, mi z nějakého důvodu tuhne krev v žilách."

Zazíval na celé kolo a odešel.

"Vážně bych chtěl vidět, jestli to funguje, Eliare," říkal Gher. "Přece to nezapere tolik času."

"Nezlob se, Ghere," řekl mu Eliar, "ale jestli seržant zjistí, že jsem opustil své postavení, stáhne mě zaživa z kůže."

"O čem se to vy dva bavíte?" zeptala se jich Dweia.

"Gher chce, abych opustil své místo, abychom mohli sledovat Argana," odpověděl Eliar.

"Je to docela důležité, Smaragd," řekl Gher. "Nechali jsme pro něj v té pevnosti zprávu jakoby od seržanta Khalora. Nebylo by užitečné zjistit, jestli na to Argan skutečně skočil?"

"V tom má pravdu, Smaragd," souhlasil Althalus. "Jestli ten vzkaz Ghenda přesvědčí, že Smeugor a Tauri znovu změnili strany, pak se o ně postará on a Gelunovi s Wendanem zůstanou čisté ruce. Vzpoura během války není moc dobrý nápad. V arumských klanech je spousta pokrevních svazků a jestli pár bratranců z druhého kolena přijde s řečmi o věrnosti rodině a tak podobně, přestanou oba klany bojovat proti útočníkům a místo toho se pustí do boje mezi sebou. A to přece nechceme, nebo ano?"

"Okno musí zůstat zaměřeno tam, kam je teď," trval Eliar tvrdohlavě na svém.

Dweia si povzddechla. "Ach ti muži," řekla Leitha.

"Jsou hrozní," souhlasila bleďá světlovláska. Pak vrhla na Althala zlomyslný úsměv. "Vidím v téhle místnosti tři další okna, tati," řekla kousavě. "Ty sis jich ještě nevšiml?"

"Ať toho nechá, Dweio," zaprosil Althalus.

"Jen pokud jsi pochopil, o co jí jde."

"No jo."

"To jsem ráda."

"Náš tatínek je občas trochu roztržitý," poznamenala Leitha.

"Už mi to s tím 'tatínkem' unavuje, Leitho," odsekl Althalus.

"Jaká škoda," opáčila Leitha pobaveně. "Abychom se tedy pustili do práce," přerušila je Dweia, "co kdybychom nechali Eliara tam, kde je, a my ostatní se šli podívat na Ghenda?" Pak ostatní odvedla k severnímu oknu.

"Tohle místo nepoznávám," poznamenal Bheid, který zíral skrz okno na tábor, zahalený tmou. "Kde přesně to je, Dweio?"

"Nejsem si jistá," přiznala. "Soustředila jsem se na Ghenda, ne na nějaké konkrétní místo, takže okno nás zavedlo přímo ke Ghendovi, aniž by se nějak zatěžovalo zeměpisem."

"Jaké úžasné okno!" prohlásil Gher.

"Také se mi líbí," přisvědčila Dweia.

"Není tamhleto Argan?" zeptala se Leitha a ukázala na osamělého jezdce, který se blížil k táboru.

"Nejspíš ano," odpověděla Dweia.

"Není to zvláštní náhoda, že jsme se začali dívat zrovna v okamžiku, kdy se Argan vrací do tábora?" zeptala se Andine.

"Žádná náhoda," řekla Dweia. "Díváme se na to, co se stalo před dvěma dny." Samolibě se usmála.

"Mám s tímhle postupem spoustu zkušeností. Je to mnohem zajímavější způsob, jak studovat historii, než probírat se starými zaprášenými knihami."

Argam hnal vyčerpaného koně přímo doprostřed tábora, a když tam dorazil, přitáhl mu otěže a seskočil.

"Odved'te mne okamžitě za Ghendem!" vyštěkl na jednoho z vojáků v černé zbroji, které Dweia označila jako Nekweřany.

"Ano, Vaše Svatosti," odpověděl voják dutým hlasem.

V tu chvíli se však Ghend zrovna vynořil z křiklavě barevného pavilónu. "Kde jsi byl?" zeptal se Argana ostře.

"Hledal jsem Smeugora a Tauriho," odpověděl Argan. "Sám jsi mi to přece nařídil."

"Předal jsi jim mé rozkazy?"

"Rád bych, staříku, ale nepovedlo se mi je najít. Ukázalo se totiž, že v té pevnosti nejsou."

"O čem to mluvíš?"

"Prohledal jsem to místo odshora dolů, Mocný Vůdce, ale nenašel jsem po nich ani stopy - až na tohle." Argan vytáhl arch papíru.

"Co to je?" zeptal se Ghend.

"Jen si to přečti," doporučil mu Argan. "Řekl bych, že to hovoří samo za sebe."

Ghend si odnesl papír na místo osvětlené pochodní a přečetl si nastražený dopis. "Nemožné!" vybuchl.

"Vyříd' si to s Komanem, staříku," řekl Argan zlomyslným tónem. "On je ten, komu to uniklo, ne já."

"Ti dva imbecilové nejsou dost chytrí na to, aby přelstili Komana!" prohlásil Ghend přesvědčeně.

"Možná jim někdo pomohl, Ghende," řekl Argan velmi vážně. "Víš přece, že Koman není jediný, kdo dokáže číst myšlenky. Pokud se dobře pamatuji, ta kweronská čarodějnice už ho jednou přelstila."

"Přinutím je za to zaplatit!" vypěnil Ghend.

"Nejdřív je ale budeš muset najít. V té pevnosti rozhodně nejsou. Můžeš prohledat všechny krysí díry, co jich na světě je, ale to ti zabere nějaký čas. Myslím, že hlavním životním cílem Smeugora a Tauriho je teď držet se z tvého dosahu. Vzali si od tebe peníze, a pak se obrátili proti tobě a vzali si peníze i od Khalora. Obrali tě o dost zlata, Ghende. Usmívali se a přikyvovali, a pak málem způsobili, že celá tvá armáda pomřela hladu. Myslím, že vědí, jaké teď ohledně nich chováš pocity, takže nebude snadné je najít."

"Já je najdu, Argane," odvětil Ghend a jeho oči zaplály. "Věř mi, já si je najdu."

"Yakhag by je možná mohl najít za tebe," navrhl Argan.

"Ne. Zatím Yakhaga nebudeme ukazovat. O Smeugora a Tauriho se postarám osobně."

"Jak chceš, staříku," odvětil Argan.

Jižní okno ve věži bylo zaměřené na město Kanton a Bheid zrovna Eliara naváděl k jedné taverně v obchodnické čtvrti.

"Až vy dva vlezete do té taverny, zavřu dveře," řekl Eliar Bheidovi a Althalovi. "Až se budete chtít vrátit, hvízdněte, a já je zase otevřu."

"Opravdu se mnou nemusíš chodit, Althale," řekl Bheid s nervózním pohledem.

"Co tě trápí, bratře Bheide?" zeptal se Althalus.

"No..." řekl Bheid nejistě, "očekává se, že o těch lidech nebudu nikomu povídat. Jde o jedno z nejprísněji střežených tajemství církve."

"Přál bych si, aby sis konečně uvědomil, komu jsi povinován věností, Bheide," odsekl Althalus vztekle.

"Dweiu ten tvůj plán hodně rozčílil a já jsem měl co dělat, abych jí urovnal rozčepýřená pírka. Mně osobně ten tvůj plán zas až tak moc nevadí, ale rád bych se na ty vrahy alespoň podíval, abych zjistil, jestli jsou to skuteční profesionálové nebo jen fanatici."

"Dobrá," řekl Bheid a rozhodil ruce. "Jak si přeješ, Althale."

"Tak tedy pojďme."

Prošli dveřmi a objevili se v úzké uličce za hospodou. Oba na sobě měli obyčejné nenápadné šaty a snažili se pohybovat tak, aby nevzbudili zbytečnou zvědavost.

Hospoda zvenku vypadala docela hezky a ve dveřích stála dvojice obyčejných trhovců, kteří hovořili o počasí. Bheid kráčel o kousek před Althalem a jeho prsty provedly zvláštní gesto. Oba muži zdvořile ustoupili stranou. "To jen tak pro jistotu," řekl Bheid tiše Althalovi, když vstupovali dovnitř. "Majitel není zrovna nadšený ohledně náhodných kolemjdoucích." Pak se usmál. "Možná bych tě měl předem varovat. Být tebou raději bych nepil zdejší medovinu ani pivo."

"Proč?"

"Nápoje tu podávají jen tak naoko a všechny mají příšernou chuť. Lidé, kteří tu nemají co dělat, se tu mohou jednou zastavit, ale jen málokdo se sem vrátí podruhé."

"To je zdejší pivo tak hrozné?"

"Ve skutečnosti ještě horší. Tenhle dům má vypadat jako taverna, ale vevnitř se odehrává něco úplně jiného." Bheid kráčel ke stolu v zadní části. "Objednám nám dva poháry a promluví si s majitelem. Řeknu mu, aby poslal pro Sarwina a Menghu."

"To jsou tví najatí zabijáci?"

Bheid přikývnul. "Budu hned zpátky."

Althalus se posadil a zvědavě se rozhlédl. V hostinci sedělo několik hostů, převážně střídavě oblečených, a před každým stála nedotčená konvice nebo pohár. Hovořili spolu tichým tónem. Na Althala to téměř proti jeho vůli udělalo velký dojem. Celá hospoda včetně většiny hostů byla jen dobře vytvořená iluze a

bylo celkem jisté, že pokud by sem vstoupil někdo, kdo tu nemá co dělat, brzy by zdánlivě náhodou vypukla hádka následovaná rvačkou, jejíž hlavní obětí by byl nezvaný host.

Bheid se vrátil ke stolu se dvěma poháry medoviny a jediné při vonění Althalovi stačilo k tomu, aby se vyvaroval byt' i jen ochutnat.

"Smrdí hrozně, co?" řekl Bheid.

"Tahle medovina by byla dobrá tak na praní ponožek," přisvědčil Althalus. "Jak dlouho už tohle místo funguje?"

"Přinejmenším několik staletí. V Treborey sídlí v podstatě Černé Róby - což znamená, že uctívají pravého Boha - ale odmítají uznat autoritu našeho svatého Exarchy. Po tisíce let jsme se je snažili přesvědčit, že se pohybují na hranici kacířství, ale zdejší kněží jsou zřejmě pozhnání naprostou nevědomostí a -" Bheid se zarazil, protože si všiml, že se na Althalově tváři objevil pobavený úsměv. "Čemu se směješ?" otázal se.

"Mysli, Bheide," řekl mu Althalus. "Už jsi zapomněl, že se nedávno změnilo i tvé náboženské přesvědčení?"

"Jen jsem chtěl -" pak se rozesmál i Bheid. "Síla zvyku, řekl bych," připustil. "Není snadné zbavit se mnoho let trvajícího výcviku. Mé odpovědi jsou téměř automatické. Když se nad tím člověk zamyslí, zjistí, že mezi treboreánskou teologií a náboženstvím Medya není příliš velký rozdíl. Nejsme schopni shodnout se na záležitostech církevní politiky a to je asi tak všechno. Nicméně tahle hospoda je něco jako tajná výspa pravého náboženství - pokud něco takového existuje - a my ho využíváme, abychom odtud prosazovali naši politiku."

"Která zahrnuje i občasnou vraždu?" dodal Althalus.

"Tu a tam ano. Neděláme tenhle druh věcí příliš často, ale ta možnost tu je."

"Mně se omlouvat nemusíš, Bheide," uklidnil ho Althalus. "Já jsem v těchto věcech velice tolerantní. Chápu to správně, že zaměstnáváte vrahy za stálý plat?"

"Ano, dostávají pevnou roční taxu plus bonus za každou vraždu."

"Takže to nejsou jen fanatici, kteří zabíjejí pro svého Boha?"

"Dobré nebe ne! Fanatici se chtějí nechat zajmout a popravit. To z nich dělá mučedníky a mučedníci dosáhnou odměny v nebi. Naši vrazi jsou protřelí profesionálové, kteří se nikdy nenechají chytit."

"Dobrá politika. Nikdy nenajímej amatéry, když můžeš najmout profesionály."

"Tamhle jsou," řekl Bheid s pohledem upřeným do zadní části taverny.

Dva muži, kteří do hospody právě vstoupili zadními dveřmi, byli tak nevýrazní, až byli zdánlivě neviditelní. Každý aspekt jejich vzhledu se dal popsat slovem 'průměrný'. Nebyli ani vysocí ani malí ani světlí ani tmaví a jejich šaty nebyly ani roztrhané ani elegantní. "Nedokážu pochopit, co to Engenu poslední dobou posedlo, Menghu," říkal jeden z nich druhému, když kráčeli ke stolu. "Nic jí není vhod. Nelíbí se jí náš dům, nemá ráda naše sousedy a dokonce ani nemá ráda našeho psa."

"Nikdy nemůžeš pochopit ženskou, Sarwine," odpověděl Mengh zkušeně. "Nemyslí stejně jako my. Kup jí pár dárků a chvilku skákej, jak ona píská. Tak to dělám já, když na mě Pelquella začne štěkat. Nejde ani tak o samotný dárek, jde o to, že jim dáš najevo svou pozornost. Když přestaneš své ženě věnovat pozornost, čekají tě potíže." Mengh vrhl rychlý pohled na Bheida. "Zdravíčko, mistře Bheide," řekl. "Už jsme se nějakou dobu neviděli."

"Měl jsem poslední dobou hodně práce," vysvětlil Bheid. "Nechcete se k nám připojit?"

"S radostí, mistře Bheide," řekl Sarwin.

Vrahové se usadili u stolu a dali hostinskému znamení, aby jim přinesl medovinu.

"Jsem rád, že jsem tu na vás narazil," řekl jim Bheid. "Je tu něco, o čem si musíme promluvit."

"Ano?" řekl Mengh. "A o co jde?"

"O tu záležitost, kterou jsme spolu probírali naposledy, když jsem tu byl."

Oba vrazi pohlédli významně na Althala.

"To je můj společník Althalus," představil ho Bheid. "Obvykle můj tichý společník. Nedávno došlo k jisté závažné události a on si s vámi chtěl promluvit osobně. Naše plány se jen trochu změnily."

"Změnily?" řekl Sarwin ostře. "Chceš říct, že už nepotřebuješ naše služby?" V očích se mu objevil tvrdý pohled.

"Přesně to říct nechce, příteli," vstoupil do hovoru Althalus. "Jen se trochu změnilo načasování, to je vše. Odměna je pořád stejná a práce také. Jen potřebujeme, abyste chvíli počkali - tržní podmínky, chápejte. Než dojde k tomu, na co jste byli najati, musí se stát ještě několik věcí, protože kdybychom vše uspěchali, varovalo by to naše konkurenty. Chceme ovládnout větší část trhu, abych tak řekl, a nechceme, aby našim konkurentům došlo, o co se snažíme. Já se starám o detaily v několika jiných městech a mistr Bheid pracuje tady. Načasování je v našem obchodě naprosto klíčová záležitost."

"V tom máme my výhodu," řekl Mengh s dokonale nehybnou tváří. "Čas pro nás nehraje vůbec žádnou roli. Pokud chcete, počkáme. Ať nám zkrátka dá mistr Bheid vědět, až bude chtít vykonat objednanou práci. Hodláte tu medovinu pít?" Pozdvihl opatrně konvici.

Althalus se zašklebil. "Myslím, že raději ne," odvětil.

"Tak nějak jsem doufal, že to řeknete," prohlásil Sarwin s ulehčením a odstrčil svou konvici tak daleko, jak jen to šlo.

"Máš teď něco na práci, Althale," zeptal se seržant Khalor následujícího rána.

"Ani ne, proč?"

"Myslíš, že by ses mohl podívat, jak si Twengor vede v Pomě? Ne, že bych měl ohledně jeho práce nějaké starosti - Twengor ví, co dělá - ale rád se udržuju v obraze. Pokud se útočníci zachovali tak, jak se čeká, vyčlenili k útoku na Pomu zhruba třetinu armády, ale boj v ulicích je velmi zrádný a pokud se nepříteli podaří Twengora porazit - nebo kolem něj proklouznout - získá Gelta o sto tisíc vojáků víc k útoku na Mawor. Šel bych tam sám, ale mám teď dost práce. Jestli si Twengor myslí, že se od něj nepřítel dokáže odpoutat, chci o tom vědět." Na chvíli zaváhal. "Tohle je jen mezi námi, Althale, ale opravdu mě zajímá hlavně to, jestli je Twengor pořád ještě střízlivý. Jestli potajmu popíjí, poznáš to. Být tebou, přímo bych se ho na pití neptal, ale jsem si jistý, že poznáš, jak se věci mají."

"Jdu probudit Eliara," řekl Althalus a otočil se ke schodišti.

"Zrovna jsem usnul," postěžoval si Eliar, když ho Althalus probudil.

"Nebude to trvat dlouho, hochu," uklidňoval ho Althalus.

"Musím si o tom s Dweiou promluvit," zavrčel Eliar. "Každý se snaží, aby měl seržant Khalor dostatek spánku, ale na mě nikdo ani nepomyslí."

"Ty jsi dveřník, Eliare. Přestaň si stěžovat. Vstoupíme do Pomy obyčejnými dveřmi."

"Proč nepoužijeme zvláštní dveře ve věži?"

"V ulicích Pomy se bojuje, Eliare. Nechci riskovat, že náhodou vstoupíme do špatného domu. Kromě toho bychom rušili seržanta Khalora, který sleduje dění z okna."

"Chápu. Dveře jsou ve východní chodbě."

"Raději by sis měl vzít meč."

"Dobrá."

Prošli ztichlým Domem a nahlédli ve východní chodbě do několika dveří, dokud nenašli velitelské stanoviště náčelníka Twengora. Město bylo z velké části v troskách a mnoho domů a obchodů hořelo. "Co se děje, Althale?" zeptal se Twengor, když Althala a Eliara doprovodila ozbrojená stráž přímo do pokoje, kde se vedle okna krčil hřmotný náčelník.

"Nic zvláštního, Twengore," ujistil ho Althalus. "Jen jsme se tu zastavili, abychom zjistili, jak se věci mají."

"Zatím všechno v pořádku - a mimochodem být vámi držel bych se při zemi. Tamhle v tom protějším domě je nepřátelský lučištník, který je hodně nadprůměrný. Už mi párkrát rozčísł pěšinku. Poslal jsem tam pár wekt'anských ovčáků, aby se ho pokusili sestřelit."

"Jak jsi s nimi spokojený?"

"Hodně. Mám sice pár lučištníků, kteří jsou skoro stejně dobří jako oni, ale lučištník potřebuje zásobu šípů, kdežto prakovník najde střelivo skoro všude."

"Jak velkou část města zatím útočníci dobyli?"

"Víceméně ovládají severní čtvrt'."

"Víceméně?"

"Fronta je v neustálém pohybu. Nepřítel shromáždí vojáky a zaútočí na nějaký dům nebo obchod. Naši lučištníci a ovčáci si na nich mezitím vyberou krvavou daň. Pak ten dům chvíli bráníme a nakonec se

stáhneme." Vousatý náčelník se zasmál. "Prozatím jsme ale naše nepřátele naučili, že ještě nemají žádný důvod k vítězným oslavám."

"Jak to?"

"Dobytí domu, který se ti okamžitě zřítí na hlavu, mi nepřipadá jako dobré vítězství, tobě ano? Moji muži mají v každém domě, který brání, dostatek času na to, aby oslabili zdi a stropy. Dokud je ten dům náš, dáváme dovnitř podpěry, a když se stáhneme, podpěry si bereme s sebou. Myslím, že kdyby se to spočítalo, tak padající domy dosud zabily víc nepřátel než moji vojáci. Nařídil jsem svým mužům, aby se pokaždé, když na nepřátelské vojáky spadne dům, začali hlasitě smát, aby se nepřátelské jednotky, které se nacházejí v sousedství, dozvěděly, co je čeká."

"Máš mimořádně zlou mysl, Twengore."

"Já vím a hrozně si to užívám."

"Jestli ale oslabíš zdi a stropy všech domů, zdejší občané se sem po válce nebudou moci vrátit," poznamenal Eliar.

"To je směla," odvětil Twengor lhostejně. "Kdyby ti vychytrali obchodníci platili řádné daně, mohli jsme udržet útočníky za hradbami a nemuseli jsme se chovat takhle. Až tady skončíme, moc toho z Pomy nezůstane, ale to vážně není moje starost."

"Nehrozí možnost, že to útočníci prostě vzdají a odtáhnou pryč?" zeptal se Althalus. "Khalor z toho má docela strach. Nechce, aby na Mawor zaútočilo větší vojsko, než s jakým počítal - nebo kolem Maworu dokonce jen prošlo - a vytáhlo na Osthos."

"Odsud se jen tak nedostanou, Althale," odvětil Twengor. "Nechal jsem je dobýt pár bloků u průlomu v severní hradbě, abych je nalákal dovnitř do města, takže teď by pro ně bylo skoro nemožné se stáhnout - zvláště, když na střeše každého domu v té části města číhají mí lučištníci a wekťanští ovčáci s praky. Nepřítel je tu jako v pasti." Twengor vyhlédl z okna a pak se zle zachechtal. "Pojďte se na něco podívat," vyzval je.

Althalus a Eliar se k němu připojili u okna.

"Právě jsem dostal signál od svých mužů. Ten dům přes ulici už mě za poslední tři dny hrozně štve.

Uvidíme, co se stane teď."

"Oknem se zlověstným bzučením proletěl šíp, který se zarazil do protější zdi.

"Tohle je to, co mi vážně vadí," řekl Twengor a odplivl si. "Toho lučištníka zatím nikdo nedokázal dostat. Dívejte se."

Z oken napůl zbořeného domu na druhé straně ulice za začala valit mračna olejnatého kouře.

"Vždyť je to kamenný dům," poznamenal Althalus. "Jak se tvým mužům podařilo ho zapálit?"

"Ten dům sám o sobě nehoří, příteli," zachechtal se Twengor. "Ale náhoda tomu chtěla, že jeden z největších daňových podvodníků tady v Pomě je obchodník s vlnou. Vyprázdnili jsme jeho sklad a všechnu vlnu jsme nacpali do sklepů toho domu. Pak jsme ji nechali nasáknout olejem, dehtem a naftou. Teď tam jeden z mých lučištníků vypálil hořící šíp. Slyšel jsem, že dýchat kouř člověku zrovna nesvědčí. Ale vůbec nejlepší na tom je, že ten dům, který se právě změnil v komín, býval výstavním sídlem právě toho obchodníka s vlnou."

"Tak v tom případě se jeho daně docela zvýšily," zasmál se Althalus.

"To tedy ano, Althale, to tedy ano. Vyříd' Khalorovi, že tu mám všechno pod kontrolou. Útok na tohle město přijde nepříteli hodně draho."

"Vyřídím mu to. Dokážeš útočníky vyhnat z města, bude-li to třeba?"

"To by neměl být problém. Ale proč? Myslel jsem, že Khalor chce, abych je tu zadržel."

"Jen dočasně, náčelníku Twengore. Máme v záloze kavalerii a až zrudne listí, pokusíme se odsud s její pomocí nepřítel vyvést. Dám ti vědět, až přijde ten správný čas. Pak budeš moci vyzvat návštěvníky Pomy, aby odešli a jakmile se ocitnou na otevřeném prostranství, naše jízda si s nimi užije veselou zábavu."

"Tak to budeme do zimy doma."

"Tak nějak jsem to plánoval. Válka v zimě je hrozně nudná."

"Také jsem si všiml. Až bude potřeba, tak řekni, Althale, a já odsud naše nechtěné hosty vykopu. Pak se sbalíme a vyrazíme na cestu domů."

"Nebudou žádné oslavy vítězství, Twengore?"

"Tentokrát ne," odpověděl Twengor. To, že se teď každé ráno probouzím bez kocoviny a bolesti hlavy, je pro mě zajímavá novinka. Myslím, že se pokusím užít si jí co nejdéle. Řekni Khalorovi, že jsem pořád střízlivý, a že až bude chtít, nepřítele z města vyženu. Není to víceméně to, co chtěl vědět?"

"Vidím, že máš přede mnou slušný náskok."

"Samozřejmě, že ano. Ted', když už nevidím všechno dvakrát, vidím velmi jasně. Běž čenichat někam jinam, Althale. Mám tu práci."

KAPITOLA DVĚ

"Jak jste se vy tři proplížili přes nepřátelskou armádu?" zeptal se překvapeně Koleika, když Althalus, Eliar a Khalor vstoupili do paláce vévody Nitrala v Maworu.

"Přijeli jsme z druhé strany řeky na jedné ze zásobovacích lodí," lhal Althalus hladce. "Stálo to sice hodně přemlouvání, ale nakonec jsme kapitána lodi přesvědčili, že jsme přátelé."

"Jak si vedou Kadon a Poma?" zeptal se vévoda Nitral.

"V Kadonu se to zlepšilo od chvíle, kdy Laiwon uvěznil vévodu Olkara v jeho paláci," odpověděl Khalor.

"Cože udělal?" vykřikl Nitral.

"Olkar se do všeho pletl, vévodo Nitrale," vysvětloval Althalus. "Dělal problémy s každým rozbitým oknem. Myslím, že vévoda Olkar tak docela nechápe význam slova 'válka'."

"Laiwona už to unavovalo, a tak mu nařídil domácí vězení," řekl Khalor a lišácky zamrkal. "Hradby Kadonu však zatím drží, takže městu nehrozí vážné nebezpečí."

"A co Poma?"

"Tam je to něco jiného. V Pomě se bojuje v ulicích. Až skončí boje, moc toho z Pomy nezbude."

"Chudák Bherdor," povzdechl si Nitral.

"Je to jeho chyba, Vaše Milosti. Kdyby byl rozhodnější, mělo by jeho město něco, co by alespoň připomínalo hradby. Ze strategického hlediska se ale slabé hradby ukázaly jako výhoda. Obléhatelé se sice dostali do města, ale Twengor dělá všechno pro to, aby už se nedostali ven - dokud jim nepřichystáme milé překvapení."

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil po zuby ozbrojený treboreánský voják. "Chystají další útok na hlavní bránu, Vaše Milosti," podal hlášení a vzorně zasalutoval.

"Takže zase do práce," řekl vévoda a sebral ze stolu zdobenou přilbici.

Všichni opustili vévodovu studovnu.

"Útočí na vás často, náčelníku Koleiko?" zeptal se Eliar, když opustili nádvoří paláce a vydali se do ulic.

"Třikrát nebo čtyřikrát za den," odpověděl Koleika ledabyly. "Ale nevědí pořádně, co dělají, takže při každém útoku ztratí spoustu mužů."

"Hloupý nepřítel je darem od Boha," poznamenal Khalor nábožně.

"Proti tomuhle konkrétnímu nepříteli však pracuje něco víc než jen hloupost," dodal Koleika. "Představte si, že jedním z nepřátelských generálů je ženská."

"Velká hnusná ženská se silným hlasem?" zeptal se Khalor.

"To je ona."

"Nepodceňuj Geltu, Koleiko," radil mu Althalus. "Není to obyčejná žena."

"Už jsi se s ní setkal?"

"Ano, ve Wekti. Životy vojáků pro ni vůbec nic neznamenají. Klidně obětuje celou armádu, aby získala, co chce."

"Musí být šílená!" prohlásil Koleika.

"To jsi ji popsal celkem přesně," přisvědčil Althalus. "Pekhal ji dokázal zvládnout, ale teď už s ní není."

Když Althalus a ostatní vystoupili na opevnění kolem východní části města, okamžitě uslyšeli rozkazy Královny Noci, jejíž hlas se rozléhal nad celým bojištěm. Nepřátelské katapulty vrhaly na hradby Maworu obrovité balvany, které dopadaly s monotónním duněním. "Už toho začínám mít dost," zavrčel vévoda Nitral. "Za to mramorové obložení vnější hradby jsem utratil celé jmění a ona mi ho svými prokletými katapulty úplně zničí. Omluvte mě, pánové. Musím s tím něco udělat." Došel po ochozu ke skupině podivně vyhlížejících strojů.

"Co je to za věci?" zeptal se Eliar zvědavě.

"Nitral jim říká arbalety," odpověděl Koleika. "Jsou to v podstatě takové přerostlé luky. Dokážou vrhat oštěpy na půl míle. S Nitralem jsme vymysleli způsob, jak posádkám nepřátelských katapultů zpestřit život."

Vévoda Nitral vyšel k obsluze arbaletů ostrý rozkaz a nad hradby Maworu se vznesl déšť oštěpů, které za sebou zanechávaly ohnivou stopu.

"Moc pěkné," poznamenal Khalor, "ale pořád nechápu -"

"Dívej se," řekl Koleika natěšené a zamnul si ruce.

Ohnivé oštěpy započaly ladný sestup, a pak dopadly mezi obléhací stroje útočníků. Všemi směry se okamžitě rozletěly plamenné jazyky a oheň se rozšířil na katapulty.

"Co se stalo?" zeptal se Eliar užasle.

"Když jsem poprvé viděl arbalet, hned mi bylo jasné, že oštěp dokáže zabít jen jediného muže," odpověděl Koleika samolibě, "a to pouze v případě, že ho zasáhne. Navrhl jsem Nitralovi, že nahrazení ocelových hrotů hliněnými nádobami, naplněnými vroucí smělou, by bylo významné vylepšení." Pak se usmál, věc u Koleiky dosud nevídaná. "Ale řeknu vám, pokud budete Nitralovi něco navrhopat, buďte opatrní. Když mu někdo předloží dobrý návrh, okamžitě ho začne ještě vylepšovat. Překonal můj původní návrh třikrát - možná čtyřikrát. Ten nápad s hořící smělou se mu zalíbil natolik, že přidal ještě naftu, síru a ještě něco, co jeho sládkové vyvaří z dobrého silného piva. Vznikne směs, kterou dokáže zapálit jediná jiskra a jak jste si možná všimli, každý vystřelený oštěp měl u hlavičky uvázaný zapálený hadr."

Kolem pohřebních hranic, které bývaly obléhacími stroji, pobíhaly hořící postavy nepřátelských vojáků a až na hradby města doléhal jejich křik plný bolesti.

"Za to může hlavně ta směs," vysvětloval Koleika. "Vroucí směs přilne k čemukoli, čeho se dotkne, a když se hliněné nádoby rozbijí tak silným nárazem, směs postříká úplně všechno široko daleko. No a hořící hadr celou tu věc zapálí." S vědeckým zájmem se zahleděl na hrůzy před hradbami. "Vypadají skoro jako komety na nočním nebi. Docela pěkné, nemyslíte?"

"Zdá se, že něco takového vůbec nečekali," poznamenal Khalor.

"Divil bych se, kdyby ano. Tenhle nápad jsme teď vyzkoušeli poprvé."

"Ale jak se vám podařilo dosáhnout tak úžasné přesnosti?"

"To Nitral," odpověděl Koleika krátce. "Je architekt a výpočty jsou jeho druhou přirozeností. Dva dny mi

vyprávěl všechno možné o úhlech deklinace, obloucích a triangulaci a vršil na sebe čísla, až mi z toho šla hlava kolem. Moc jsem to nepochopil, ale on mě ujišťoval, že to bude fungovat."

"Řekl bych, že se nemýlil, náčelníku Koleiko," řekl Khalar a ukázal na ohně planoucí kolem obléhacích strojů. "Prokázal bys mi velkou laskavost, kdybys z něj dokázal vyloudit recept. Mám neodbytný pocit, že oheň, který přší z nebe lidem na hlavy, může představovat rychlý způsob, jak vyřešit většinu sporů. Už jsi vypracoval způsob, jak útočníkům zabránit, aby ustoupili a vytáhli na Osthos?"

"Jestli to zkusí, ztratí víc než polovinu armády," řekl mu Koleika. "Nezapomeň, že tu je řeka a Osthos je odsud po proudu. Mohu vysílat muže na lodích, aby přepadali jednotky pochodující na jih, a jakmile nepřítel oslabí své síly tady kolem Maworu, otevřu hlavní bránu a vyrazím do útoku. Nitralův oheň dodal mému plánu konečnou podobu. Nepřítel bude tak zaměstnaný, že nebude mít čas ani na ústup a nezapomeň, že brzy přijde zima."

"Výborně, náčelníku Koleiko," řekl Althalus. "Když se nepříteli nepodaří dosáhnout Osthosu před prvním sněhem, vyhráli jsme válku."

LEITHA

KAPITOLA TŘI

"Není naděje, Althale!" řekl seržant Khalor smutně. "Je mrtvý."

"Seržant má pravdu, Althale," zamumlal Dwein hlas. "Salkana jsme ztratili."

"Cožpak nemůžeš něco udělat, Smaragd?"

"Obávám se, že ne."

Althalus zaklel.

"Přesně můj názor," řekl Khalor. "Měl jsem toho chlapce opravdu rád. Myslím, že jsme ho měli rádi všichni."

"Zdá se, že Bheid si to bere opravdu osobně."

"Ale udělal správnou věc," řekl Khalor a nohou otočil nehybné tělo Yakhaga v černé zbroji. "Kdo je to vlastně zač?"

"Nejsem si úplně jistý, seržante," přiznal Althalus. "Podle toho, co jsem viděl, zodpovídal pouze Arganovi. Myslím, že Ghend nad ním neměl úplnou kontrolu. Odehrávalo se tu cosi, čemu jsem moc nerozuměl."

"Ale vyhráli jsme. To je jediné, na čem opravdu záleží." Pak se Khalor zamračil. "Myslel jsem, že kněží nemají zabíjet lidi," dodal. "Není to snad věc, která je úplně zakázaná?"

"Nejsem moc dobře obeznámen s církevními zákony," odpověděl Althalus. "Ale když Yakhag zabil Salkana, bratr Bheid se hrozně rozzuřil."

"To se stává," řekl Khalor a pokrčil rameny. "Měl bys na něj nějakou dobu dávat dobrý pozor. Není Arum, takže nemá bojový výcvik. Arum se psychicky nesloží, když zabije nepřítele. Ale kněz z nížiny - nejsem si jistý, že jsi pochopil, o co mi jde."

"Ano, chápu," odvětil Althalus. Pohlédl na Bheida. "Nepřipadá mi jako by se měl složit."

"To je právě to, o čem mluvím, Althale. Měl by být psychicky na dně. Právě ztratil velmi blízkého přítele, a pak udělal něco, co je pro něj zakázáno. Ale z toho chladného výrazu na jeho tváři jsem trochu nervózní. Někou dobu bych ho nenechával o samotě s ničím ostrým."

"Něco takového by neudělal," vyděsil se Althalus.

"Ne, kdyby byl při smyslech. Ale myslím si, že zrovna teď při smyslech není."

"Dám na něj pozor," souhlasil Althalus. "Teď bychom měli odklidit ta dvě těla z jeho blízkosti. Pak asi odvedu Bheida zpátky do Domu a svěřím ho do péče Smaragd."
"To bude nejlepší," přisvědčil Khalor.

"To může nějakou chvíli trvat, má Aryo," řekl lord Dhakan unaveným hlasem o dva dny později, když se všichni shromáždili v trůnním sále. "Než ta barbarská žena vjela do Osthosu, skoro nic jsme členům dvora nevysvětlovali."

"Vždyť to ani nešlo, Dhakane," řekla Andine sedící na trůnu. "Palác byl úplně zamořený zvědy."
"Už není," zamumlala Leitha.

"Naneštěstí to také přispělo k tomuto výbuchu nedočkavosti," poukázal Dhakan. "Jsem si jistý, že všichni byli na nepřátelské výplatní listině, ale naházet čeledíny a sluhy do žaláře společně s vysoce postavenými členy dvora silně zavání svévolností. A pro některá z těch uvěznění vlastně nemáme žádné rozumné vysvětlení." Dhakan si unaveně promnul oči. "Jsem si jistý, že Leitha dokázala rozeznat všechny nepřátelské agenty, ale jen s jejím svědectvím těžko můžeme předstoupit před soud," povzdechl si.

"Jsi vyčerpaný, Dhakane," řekla Andine soucitně.

"Je pravda, že bych si potřeboval trochu odpočinout, má Aryo," přiznal. "Poslední dny byly poněkud hektické."

"Tak se běž najíst, a pak se pořádně vyspi."

"Musím ještě udělat tolik věcí," protestoval.

"Ty počkají. Běž do postele, Dhakane."

"Ale -"

Andine vstala z trůnu. "Běž do svých komnat! Hned!" přikázala a ukázala na dveře.

"Ano, matko," odvětil s náznakem úsměvu. Pak se otočil a unaveně se odšoural ze sálu.

"Já toho starouška miluji," zamumlala Andine hlasem plným citu.

"To by mě nenapadlo," řekla Leitha.

Pak do trůnního sálu vstoupili Eliar a Gher. "U Pomy jsme hotovi," oznámil Eliar. "Twengor vyhnal nepřátelské síly z města a Kreuter s Dreigonem je rozdrtili v otevřené bitvě."

"Kde je Khalor?" zeptal se Althalus.

"Je přilepený k oknu ve věži," odpověděl Gher. "Myslím, že bys ho odtamtud neodvlekl ani párem koní."

"Chce, abych se hned vrátil zpátky," dodal Eliar. "Pro případ, že by potřeboval použít dveře. Jo a mám ti říct, že si sem jde Twengor pro peníze. Seržant si myslí, že až Kreuter a Dreigon dokončí svou práci u Kadonu a Maworu, měli bychom svolat konferenci."

"To není špatný nápad," dodal Althalus. "Jak je Bheidovi?"

"Hodně spí," odvětil Gher. "Smaragd říká, že je to nejlepší způsob, jak ho uklidnit."

„Bude doufám v pořádku, že ano?“ otázala se Leitha ustaraně.

"Kdykoliv ho Smaragd probudí, chová se docela zvláštně," řekl jí Gher. "Mluví o věcech, kterým moc nerozumím. Smaragd ho nechá mluvit, dokud jí, a pak ho zase uspí. Neboj se, Leitho. Smaragd nedovolí, aby zůstal takhle divný. Opraví ho, i kdyby ho měla předtím rozebrat na kousky a zase složit dohromady."

Leitha se otrásla. "To je hrozná představa."

"Znáš přece naši Smaragd," řekl jí Gher.

Občané, kteří při Geltině příchodu uprchli, se zase začali vracet zpátky do města, a v době, kdy náčelník Twengor v doprovodu vévody Bherdora dorazil k hlavní bráně, se život v Osthosu už vrátil do normálních kolejí. Althala trochu překvapilo zjištění, že se Twengor stále vyhýbá pití. "Kde je Khalor?" zeptal se vousatý náčelník poté, co mu Althalus vyplatil odměnu.

"Je pryč - pracovní záležitost," odvětil Althalus vyhýbavě.

"Ten chlap se snad nikdy nezastaví."

"Má na starosti celkem velkou válku."

"Právě o tom jsem s ním chtěl mluvit. Dost nahlas mluvil o tom, že až Kantoňany odrazíme, provedeme něco permanentního s jejich městem. Protože mám Kanton při cestě domů, myslel jsem si, že bych si

mohl s Khalorem trochu promluvit."

"To by bylo dobré. Vidím, že jsi s sebou přivedl vévodu Bherdora."

Twengor přikývl. "Je to dobrý hoch, až na to, že je tak hloupý. Jedině díky jeho nezkušenosti mu mohli obchodníci lhát o výši daní. Teď, když je Poma v troskách, bude muset začít město stavět úplně od začátku. Řekl jsem mu, že by mu prospělo, kdyby nějakou dobu vydával rozkazy z Osthosu. Jestli chce Pomu přestavět, bude potřebovat peníze a to znamená daně. Bherdor chce, aby ho obyvatelé Pomy měli rádi a kdybych ho tam nechal, obchodníci by se na něj sesypali jako hejno supů. Musí se naučit tvrdosti a neústupnosti a Osthos je v tomto směru ta nejlepší škola."

"Docela ses změnil, náčelníku Twengore."

"Chceš říct teď, když jsem střízlivý?"

"To na to má jistě vliv."

"Je mi velmi líto, že ten zrzavý ovčák zemřel," řekl Twengor. "Ty wekt'anské chlapce, kteří se mnou pracovali, to opravdu rozčílilo. Udělal s tím někdo něco?"

"Bratr Bheid se o to postaral."

"Nemluvil jsem o pohřbu, Althale."

"To ani já. Bheid probodl muže, který zabil Salkana."

"Kněz?" zeptal se Twengor nevěřičně. "Myslel jsem, že kněží nesmějí zabíjet."

"Řekl bych, že Bheid si udělil výjimku."

"Nížiňany nikdy nepochopím," řekl Twengor.

Když byly útočící armády vyhnány z Andininy říše, zbavil už mrazivý podzim stromy veškerého listí a vévodové i arumští klanoví náčelníci se shromáždili v Osthosu, aby zvážili další postup.

"Úplně nejdůležitější je otázka zásob," řekl vévoda Nitral v poradní místnosti, pozdě jednoho zamračeného odpoledne. "Vypalení obilných polí ve střední Treborey dávalo nějaký smysl, když jsme byli napadeni, ale teď, když se blíží zima, se nám to může vymstít."

"Možná bych měl řešení," řekl vévoda Olkar z Kadonu. "Mám pár kontaktů s obchodníky s obilím v Maghu. Určitě si trochu přirazí na ceně, ale v Perquainu je nadbytek obilí."

"Nejdřív musíme nakrmit obyčejné lidi," prohlásila Andine. „Nepřipustím, aby mé děti hladověly."

"Tvé děti?" zeptal se Eliar užasle.

"Smaragd s ní měla dlouhý rozhovor, Eliare," prozradil Gher svému příteli. "A víš jak ta se na podobné věci dívá."

"To nás bude stát velkou část našeho pokladu, má Aryo," upozornil ji lord Dhakan.

"To nevadí. Jde o naléhavý případ."

"Matka Treborey promluvila," zaintonovala Leitha. "Prokažte jí úctu, nebo vás pošle do postele bez večeře."

"To mi nepřípadá moc zábavné, Leitho," odsekla Andine.

"Mně ano," řekl Gher a drze se na Andine zašklebil.

"Teď bude v Perquainu docela zmatek," upozornil vévoda Nitral Olkara. "Většina útočníků západně od řeky Osthos uprchla právě tam a v Perquainu jsou teď navíc nějaké podivné náboženské třenice."

"Oni se přou o náboženství?" dožadoval se Twengor nevěřičně. "Není to jako hádat se o počasí?"

"Perquainci jsou trochu zvláštní," odvětil Nitral a pokrčil rameny. "Když sedíš na zadku a posloucháš jak roste pšenice, máš spoustu času na jiné myšlenky."

"Obchodníci s obilím v Maghu uctívají jen peníze. Já k nim mluvím jazykem, kterému rozumějí, takže spolu dobře vycházíme."

"I tak se obávám, že se letos budete muset obejít se zkrácenými přiděly," řekl seržant Khalor. "Vím, že to není obvyklé a že to popírá skoro všechno, co jsme se kdy naučili, ale myslím, že bychom měli nasednout na koně a okamžitě vyrazit na Kanton."

"Válka v zimě?" řekl Koleika Železná Čelist pochybovačně. "Horší část roku si ani nemůžeme vybrat."

"Nebude to moc připomínat válku, Koleiko," řekl mu Twengor. "Žoldnéři, kteří pracovali pro Kantoňany, se po porážce rozprchli a sám kantonský Aryo zemřel minulý týden za podivných okolností. Jediné, co budeme muset udělat je Kantoňany na zpáteční cestě do Arumu zastrašit a donutit je ke

kapitulaci. Myslím, že se s námi nebudou přít."

"Twengor má pravdu, pánové," řekl náčelník Albron. "Pusťme se do toho co nejdříve." Pousmál se.

"Jsem si jistý, že matce Treborey budeme hrozně chybět, ale nakonec se s tím nějak vyrovná."

Astarell, která seděla vedle něj, ho šťouchla loktem.

"Ano?" zeptal se a láskyplně se na ni usmál.

"Zeptej se mého strýce," řekla krátce. "Udělej to hned."

"Teď na to opravdu není vhodný čas, drahá."

"Udělej to, Albrone, než na to zapomeněš."

"Neměli bychom počkat, až budeme v soukromí?"

"Hodláš to udržovat v tajnosti?"

"No ne, ale -"

"Tak to udělej, Albrone."

"Ano, drahá." Albron si odkašlal. "Náčelníku Kreutere," řekl velice formálně.

"Ano, náčelníku Albrone?" odvětil Kreuter. "Co pro tebe můžu udělat?" Světlovlasému vousatému Plakand'anovi pohrával úsměv na rtech.

"Tohle je vážná věc, strýčku," zaškaredila se na něj Astarell.

"Promiň, drahá. Mám to chápat tak, že mě chceš o něco požádat, náčelníku Albrone?"

"Žádám tě, mocný náčelníku, abys mi dal ruku své neteře Astarell a požehnal našemu sňatku," prohlásil Albron obřadně.

"Jaké nečekané oznámení!" prohlásil Kreuter. "Něco takového by mě nenapadlo ani za tisíc let."

"Necháš toho, strýčku?" ut'ala ho Astarell.

"Jen tě škádlím, dítě." Kreuter se na ni široce usmál. „A jaký je tvůj názor na tuhle záležitost? Mohla bys pochodit hůř. Náčelník Albron toho sice o koních moc neví, ale jinak není tak špatný."

"Ano," souhlasila Astarell s lišáckým úsměvem. "Myslím, že se s ním spokojím."

„Astarell!" namítl Albron.

"Dobrá, Astarell," řekl Kreuter, "pokud to opravdu chceš, s radostí souhlasím. Náčelníku Albrone, máš mé svolení pojmut mou neteř za ženu. Jste spokojeni?"

"Tak tisíc koní by mohlo myslím stačit," řekla Astarell zamyšleně.

"Teď ti moc nerozumím, drahá," přiznal se Kreuter.

"Mé věno, strýčku. Tisíc koní mi připadá tak akorát - a pochopitelně také svatební šaty."

"Tisíc?" skoro vykřikl Kreuter. "To jsi se úplně zbláznila?"

„Miluješ mě přece, že ano, strýčku? Nechceš přece, aby to vypadalo, že ses mě jen tak zbavil a hodil mě na krk někomu jinému nebo ano?"

"Samozřejmě, že tě miluju, Astarell, ale tisíc koní?"

"Každý v Plakandu pozná, jak moc si mě ceníš, strýčku Kreutere," řekla sladce. "Tehle nápad jsi jí vnuknul ty, Albrone?" dožadoval se Kreuter.

"Tohle je poprvé, kdy o tom slyším." Albron se v naprostém úžasu podíval na Astarell. "Co budu pro všechno na světě dělat s tisícem koní?" zeptal se.

"Na tom mi nesejde, Albrone. Ty koně jsou jen symbolem mé ceny. Nejsem nějaká žebračka, kterou jsi sebral v příkopu u cesty."

Albron si s Kreuterem vyměnil bezmocný pohled. "Ano, Astarell," řekli oba unisono.

Když královská družina vyrazila na sever z Osthosu, zavládla nad centrální Treboreou zima. Nebe bylo zakryto mračky, vzduch byl mrazivý.

Krátce se zastavili v Maworu, a pak objeli jezero a zamířili ke Kadonu. "Tady vás opustím, má Aryo," řekl vévoda Olkar. "Budu s obchodníky v Maghu smlouvat ze všech sil, ale jsem si jistý, že se mne pokusí stáhnout z kůže."

"Obávám se, že s tím těžko něco uděláme, Olkare," řekla. „Musím mít chléb pro svůj lid."

"Myslím, že jste oba něco přehlédli," poznamenal Althalus. "V Kantonu jsou přece nedotčené zásoby obilí, protože tam nebyla žádná válka - zatím. Až obsadíme město, jejich sýpky budou naše. Možná byste to mohl zmínit, až budete vyjednávat s těmi vyřídouchy v Maghu, vévodo Olkare. Být vámi

neoháněl bych se slovy jako ‚zoufalá situace‘ nebo ‚hladovění‘. Zkusil bych spíš ‚překlenovací období‘ nebo ‚možné nesnáze‘."

"Vidím, že i vy máte s vyjednáváním jisté zkušenosti, lorde Althale," poznamenal Olkar.

"Dřív jsem býval zloděj, Vaše Milosti," přiznal Althalus, "a upřímně řečeno, myslím si, že vládce je něco jako zloděj ve velkém."

Olkar se náhle rozesmál. "Tohle má být tajemství, lorde Althale," řekl pobaveně.

"On to opravdu zvládne, Andine," ujistil Althalus Aryu z Osthosu. Pak pohlédl zpátky na Olkara. "Měl byste ta jednání pokud možno protahovat, Vaše Milosti," navrhl. "Až získáme Kanton, zjistím, jaké jsou tamější zásoby obilí, a pak se k vám připojím v Maghu. Nejprve zjistíme, kolik obilí doopravdy potřebujeme, a teprve potom začneme rozhazovat peníze."

"Přesně můj názor, lorde Althale," přisvědčil Olkar.

Když dorazili k paláci vévody Olkara, našli tam kapitány Deluna a Wendana, kteří na ně čekali. "S nesmírnou lítostí vám musíme oznámit, že náčelníci našich mocných klanů padli ve válce hrdinskou smrtí," oznámil vysoký kapitán Wendan bez jediného náznaku úsměvu.

"Celý Arum truchlí s vámi, šlechtí kapitáni," zaintonoval Albron.

"Ukryvá to víceméně všechny formality?" zeptal se kapitán Gelun.

"Řekl bych, že ano," souhlasil Twengor. "Nechceme přece, aby nás smutek úplně přemohl."

"Já to snáším celkem dobře," ujistil ho Gelun.

"Kdo nastoupí místo nich?" zeptal se Koleika Železná Čelist.

"Obávám se, že to zatím není úplně jasné," odvětil Wendan. "Žádná přímá linie následnictví neexistuje - oba náčelníci mají jen nějaké bratrance z druhého kolena a pár synovců."

"Kdo je tady nejlepší k děláni proslovů?" zeptal se Koleika a rozhlédl se po ostatních klanových náčelnících.

"Asi Albron," řekl Laiwon. "Přinejmenším umí číst a určitě i skládá básně."

"Uniká mi tu snad něco?" zeptala se Andine se zmateným výrazem. "Tady v Treborey se následnictví určuje podle pokrevní linie - myslím, že se tomu říká pokrevní příbuzenství."

"V Arumu jsme mnohem shovívavější, malá matko," řekl Twengor s úsměvem. "V situaci, jako je tahle, slouží ostatní klanové náčelníci jako poradci. Konec konců musíme být schopni s novými náčelníky vyjít, takže naše návrhy mají velkou váhu." Rozhlédl se po ostatních. "Souhlasíte s Gelunem a Wendanem jako nejvhodnějšími kandidáty?" otázel se.

"Myslím, že já bych se s nimi dokázal smířit," přisvědčil Laiwon.

"Myslel jsem, že tohle bylo jasné už od počátku," řekl Koleika. "Takže jsme dohodnutí?"

Ostatní náčelníci přikýkli.

"Začnu pracovat na svém proslovu," řekl Albron. Pohlédl na kapitána Wendana. "Jak přesně Smeugor a Tauri zemřeli?" zeptal se. "Možná bych to mohl využít ve své řeči."

"Být tebou nedělal bych to," odvětil Wendan. "Nebylo to nic příjemného. Hrál v tom roli oheň a dlouhé železné jehlice." Kapitán krátce pohlédl na Andine, Leithu a Astorell. "Myslím, že dámy určitě nechtějí slyšet podrobnosti," dodal.

"Asi ne," souhlasil Albron, "vlastně určitě ne. Takže to přeskočím a řeknu jen, že jejich smrt byla heroická."

"To bude nejlepší" přisvědčil kapitán Gelun.

"Kde jsou teď vaši muži?" zeptal se Twengor.

"Poblíž hranice," odvětil Wendan. "Pochybují, že se Kantoňané o něco pokusí, ale je nejlepší dávat si pro všechny případy pozor."

"Správná úvaha," řekl Twengor souhlasně. "Tak proč tam nevyrazíme a nepostaráme se o formality? Pak vytáhneme na Kanton, uspořádáme korunovací a rozejdeme se domů."

"O jakou korunovací jde, náčelníku Twengore?" zeptala se Andine překvapeně.

"O tvou, matičko," řekl s milým úsměvem. "Myslel jsem, že by bylo pěkné korunovat tě císařovnou Treborey - hned jak vyplníme a vypálíme město Kanton."

"Císařovnou?" Andine se rozšířily oči.

"Ten titul má pěkný zvuk, nemyslíte?" řekl Twengor a vesele se rozhlédl po ostatních.

"Sklóňme se všichni před Jejím Císařským Veličenstvem, Andine z Treborey," zaintonovala Leitha.

"Opravdu zajímavý nápad," řekla Andine.

"Nekousej si nehty, drahá," řekla jí Leitha. "Vypadají pak hrozně."

Pohřební projev náčelníka Albrona byl přiměřeně smutný a květnatý a nebyla v něm ani zmínka o charakterových vadách zesnulých Smeugora a Tauriho.

Pak všichni klanoví náčelníci a generálové arijských armád povstali a doporučili Geluna a Wendana jako „prozatímní náčelníky“ - než se věci trochu usadí.

"Prozatímní?" zamumlala Leitha k Althalovi.

"Několik staletí - nebo tak nějak," vysvětloval Althalus. "V Arumu je to docela běžná praktika.

Vzdálení příbuzní mrtvých náčelníků obvykle nedělají potíže, když má nový náčelník k titulu přídomek „prozatímní“. Noví náčelníci ten přídomek stejně po několika generacích opustí."

"Všichni muži se chovají jako děti," poznamenala.

"Protože ženy nás pak víc hýčkají."

Pak došlo v jižních klanech k několika rozmlškám a sporům o terminologii. Termín „prozatímní“ nakonec zvítězil nad termínem „dočasný“ a celá záležitost se vyřešila skoro bez krveprolití.

Pak znovu povstal náčelník Albron, aby oslovil shromážděné klany. "Pánové," oznámil, "naše šlechtná zaměstnavatelka má několik nápadů, o které by se s námi chtěla podělit."

"O co jde?" zeptal se Althalus Leithy.

"Andine se chystá pronést řeč, tati," odvětila Leitha. "Nepřipadá ti to vzrušující?"

„Musíš to dělat, Leitho?"

"Tu a tam ano. Je to jedna z těch věcí, bez kterých se prostě neobejdu."

Drobná Andine se vyšplhala na opuštěný farmářský vůz, aby ji mohli vidět všichni shromáždění Arumové.

"Mí drazí přátelé," řekla sytým hlasem, "válečníci ze vzdálených arumských hor nemají ve vzdáleném světě sobě rovných a já jsem unesena velkolepým vítězstvím, které jste pro mě vybojovali. Moji nepřátelé byli rozdrceni, a teď vytáhneme na Kanton. Původně jsem chtěla celé město vypálit a zničit, ale vaše dnešní ukázka rozumného přístupu mne přiměla k tomu, abych se zamyslela. Můj nepřítel Aryo z Kantonu je nyní mrtev. Kameny Kantonu mi nic neudělaly a bušením do kamenů se toho mnoho dokázat nedá, souhlasíte?"

Všichni se zasmáli.

"S celým Arumem za zády bych mohla Kanton obsadit a vnutit svou vůli jeho obyvatelům, ale k čemu by to bylo? Jen by to v tamních obyvatelích vzbudilo věčné nepřátelství. S úžasem jsem sledovala, jak se dnešního dne největší válečníci světa sklonili před rozumnými argumenty. Jsem jen hloupá dívka, ale lekce, kterou jste mi dnešního dne udělili, nikdy nezapomenu. Proto přijdu do Kantonu ne jako dobyvatelka, ale jako osvoboditelka. Nevypálíme Kanton, nepovraždíme jeho obyvatele a nevypálíme město. Naším průvodcem necht' je rozum - tak jako při vaší diskuzi dnešního dne. Budu následovat vašeho příkladu, moji stateční válečníci - statečnější o to, že jste se dnešního dne rozhodli nebojovat." Smích teď umlkl a když Andine opouštěla improvizované pódium, nahradilo ho zaražené ticho.

Pak povstal náčelník Twengor. "Ona je ta, kdo nás platí," oznámil rázně, "takže budeme všechno dělat tak, jak si přeje. Pokud s tím má někdo nějaký problém, ať přijde za mnou. Já mu to vysvětlím - velmi podrobně."

"Pěkná řeč," zamumlala Leitha.

"Která?" zeptal se jí Althalus.

"Prober se, tati," řekla. "Jak znám Andine - a já ji znám - napsala obě. Twengorův epilog až příliš zapadal do jejího proslovu, než aby to mohla být čistá náhoda, nemyslíš?"

Později toho večera Althalus v duchu zapátral po Dweie. "Musíme si promluvit, Smaragd," vyslal k ní myšlenku.

"Problémy?" odpověděl její hlas.

"Přestávám zvládat Leithu. Den ode dne je nevyzpytatelnější. Snaží se to sice skrýt, ale je na ní vidět, jak zoufalý strach má o Bheida. Jak si vlastně náš kněz vede?"

"Pořád stejně. Necháávám ho spát - vlastně ho nutím spát. Pokaždé, když ho přivedu zpátky, začne znovu."

"Jak dlouhá doba už tam u tebe uplynula?"

"Přinejmenším měsíc."

"A on se z toho pořád nedostal?"

"Bohužel. Přemáhá ho pocit viny, Althale. Klade si za vinu Salkanovu smrt a nenávidí se za to, co udělal Yakhagovi. Nedokážu překonat to, co se naučil, než jsme se setkali."

"Musí být schopný fungovat, Smaragd. V Perquainu to vře a my se tam přece zanedlouho vydáme."

"Ano, to je pravda."

"Perquainci mezi sebou mají řadu náboženských sporů a to zavání Arganem. Bheid je ten, kdo se s tím má vypořádat nebo ne?"

"Ano, máš pravdu."

"Pak se z toho musí dostat - a brzy. Jestli ztratíme Bheida, ztratíme i Leithu. Ona je nejslabší článek v naší skupině a bez Bheida nás buď opustí nebo se úplně sesype."

"Jsi mnohem předvídavější, než jsem si myslela, lásko."

"Na tom není nic těžkého, Smaragd. Založil jsem svou živnost na odhadu lidských charakterů, vzpomínáš? Ještě pár dní a Leitha se při hlasitějším zvuku rozsype jako rozbité sklo."

"Pracuji na tom, miláčku. Až Bheida příště uvidíš, bude možná o něco starší, ale dokud je tady, nezáleží na tom. Pokud bude potřebovat léta, aby se z toho dostal, já mu ta léta dám."

Brány Kantonu byly otevřené a nebráněné, ulice prázdné a Andine se svým doprovodem bez překážek zamířila k paláci. Seržant Gebhel si s lítostivým povzdechem zamnul plešatou hlavu. "Mohli jsme tu získat celé jmění," řekl smutně.

"A válka by pokračovala dál a dál," připomněl mu Khalar.

"Náčelník Gweti nebude zrovna šťastný, když v Treborey zavládne mír."

"V životě každého člověka vypukne občas bouřka, seržante," řekla mu Leitha smutně.

"To jsem si všiml," odvětil Gebhel. "Až řeknu Gwetimu, že treboreánské války skončily, přivolá to nejspíš na mou hlavu hromy a blesky."

Seržant Khalar vyčlenil několik oddílů, aby pečlivě prohledaly palác. Měly najít skryté ozbrojence, kteří se tu mohli skrývat a přivolat všechny zbývající úředníky do trůnního sálu, aby se "seznámili s osvoboditelkou".

"Vida, lord Aidhru," přivítal Dhakan staršího muže, který nenápadně postával v trůnním sále. "Vidím, že se ti podařilo přežít nedávné nepříjemnosti."

"Jen tak tak," odvětil starý muž. "Co ty tu děláš, Dhakane? Myslel jsem, že už jsi v důchodu."

"Nejsem o nic starší než ty, Aidhru," připomněl mu Dhakan. "Proč jsi pro všechno na světě dovolil Pelghatovi, aby rozpoutal tuhle stupidní válku?"

Starý kantonský státník bezmocně rozhodil ruce. "Ztratil jsem nad ním kontrolu, Dhakane. Úplně se mi vymkl z rukou." Aidhru náhle zamrkal. "Jste to vy, seržante Khalore?" zeptal se překvapeně. "Myslel jsem, že vás zabili v minulé válce."

"Mě je těžké zabít, lorde Aidhru."

"Jak vidím, změnil jste strany."

"Lepší plat, můj pane," vysvětlil Khalar.

"Setkal ses už s naší Božskou Aryou, Aidhru?" zeptal se Dhakan.

Aidhru pohlédl na Andine. "Je ještě dítě," poznamenal. "Slyšel jsem, že je vysoká třicet stop."

"To ten její hlas, příteli," řekl Dhakan. "Andine je sice drobná, ale když je potřeba, dokáže zařídit, aby ji bylo slyšet."

"Buď hodný," napomenula ho Andine jemně.

"Ano, matko," odvětil Dhakan s lehkou úklonou.

"Chtěla bych, abyste toho už všichni nechali," stěžovala si Andine.

"Omlouvám se, Vaše Veličenstvo," omluvil se Dhakan. "Ale za to může Leitha." Pak promluvil formálně.

"Lorde Aidhru, mám tu čest představit vám svou Aryu, Její Veličenstvo Andine z Osthosu."

Aidhru se hluboce uklonil.

"A toto, má Aryo, je kancléř Aidhru z Kantonu, který byl vrchním rádcem Arya Pelghata až do jeho nedávné smrti."

"Klidně bys tam mohl dodat ‚ignorovaný‘, Dhakane," poznamenal Aidhru. "Ke konci už mě Pelghat nechtěl ani vidět. V trůnním sále se utábořili nějací cizinci a Pelghat naslouchal jen jim."

"To jsme si víceméně uvědomovali," vstoupil do hovoru Althalus. "Když se dostaneme k jádru věci, zjistíme, že v naší válce o Kantoňany vlastně vůbec nešlo. Ta válka byla jen důsledkem velmi staré neshody mezi mnou a mužem jménem Ghend."

"Aha," řekl Aidhru. "Toho znám. Tuhla mi z něj krev v žilách." Pak kantonský státník ukázal na trůn.

"Nechcete si vyzkoušet svou novou židli, Aryo Andine?" zeptal se.

"Ne, Lorde Aidhru, opravdu myslím, že ne. Ten trůn je na můj vkus až příliš mohutný a já jsem nepřišla do Kantonu jako dobyvatel. Jak už řekl lord Althalus, skutečná válka se odehrávala mezi ním a mužem jménem Ghend." Prohnal se usmála. "Ve skutečnosti, lorde Aidhru, byly Kanton a Osthos jen nevinní přihlížející. Ale teď máme jiné věci na práci než tu sedět a lízat si staré rány. Hlavním bojištěm byla centrální Treborea, a proto jsme přišli o většinu letošní úrody. Hledíme do tváře dlouhé hladové zimě, můj pane, a i kdyby to mělo Kanton a Osthos přivést k bankrotu, nedovolím, aby můj lid hladověl."

"V tom se úplně shodneme, Aryo Andine."

"Nemáte tu nějaký konferenční sál?" zeptal se Dhakan. "Začínají mě bolet nohy a myslím, že tenhle rozhovor se potáhne celkem dlouho. Mohli bychom ho tedy vést v sedě."

"Mohu k němu přizvat několik specialistů, Aryo Andine?" zeptal se Aidhru.

"Rozhodně, můj pane," odpověděla rychle. "Ty a Dhakan můžete sedět u stolu a debatovat třeba celý den a stejně se nikam nedostanete. Od toho tu přece máme experty."

"Ty šťastný parchante," řekl Aidhru Dhakanovi. "Nejenže je tvá Arya pěkná na pohled, ale navíc je obdařená rozumem. Nevěřil bys, jak nepříjemné to začalo být, když Pelghat nastoupil na trůn. Kdybych jen našel toho, kdo zorganizoval smrt toho maniaka, padnul bych před ním a políbil mu nohy."

Andine zvedla jednu svou drobnou nožku a kriticky na ni pohlédla. "Zrovna teď je mám docela špinavé, lorde Aidhru," řekla mu s rošťáckým úsměvem. "Raději si o tom promluvíme až se vykoupu."

Aidhru zamrkal, ale pak se náhle rozesmál. "Mělo mě to napadnout," řekl. "Pojďme najít nějakou teplou místnost s pohodlnými křesly. Tam si můžeme promluvit o vraždách, formách vlády a jak u všech d'áblů nakrmíme naše lidi, než přijde jaro."

Konferenční místnost, do které je kancléř Aidhru zavedl, byla velká a dobře vybavená. "Mohu poslat pro nějaké pivo," navrhl Aidhru a pohlédl na mohutné Arumy.

"Díky, ale nechci," řekl náčelník Twengor krátce. "Ale dal bych si něco k jídlu."

"Není ti dobře, strýčku?" zeptal se náčelník Laiwon udiveně.

"Naopak, je mi skvěle, Laiwone," odpověděl Twengor. "A chci, aby to tak zůstalo. Nevím sice přesně, jak se Althalovi podařilo zbavit mě desetiletého návyku chlastat každý den, ale takhle dobře už jsem se necítil skoro od dětství - a nechci si s tím nijak zahrávat."

"A nebude ti vadit, když si pivo objednáám já?" zeptal se Laiwon.

"Jsou to tvá játra - a tvoje hlava. Dělej si s nimi co chceš."

Všichni se rozesadili u dlouhého konferenčního stolu. "Myslím, že budeme potřebovat přesná čísla," zahájil Althalus diskuzi. "Musíme vědět, kolik žaludků musíme nakrmit a jak velké jsou zásoby v sýpkách Kantonu, Osthosu a ostatních měst Treborey. Když to dáme dohromady, zjistíme, kolik nám chybí." Pohlédl na Aidhrua. "Naše matička už podnikla nějaké kroky, aby se věci daly do pohybu," řekl mu.

"Necháš toho zasyčela Andine. „Nejsem ničím matička!"

"Možná tě udeří," poznamenal Leitha, "ale pravděpodobně ne příliš silně."

"Abychom se vrátili k tématu," řekl Althalus, "Arya Andine pověřila jistého vévodu Olkara jednáním s obchodníky v Maghu. Olkar sám je obchodník a má v Maghu řadu kontaktů. Jakmile zjistím, kolik nám chybí, vyrazím do Maghu a sdělím Olkarovi, kolik tun pšenice budeme potřebovat. Nemyslím, že by bylo moudré skoupit všechno perquainské obilí."

"Dobrý Bože, to rozhodně ne!" prohlásil Aidhru. "To by vybrakovalo každou pokladnici v Treborey."

Pak pohlédl nervózně na Andine. "Než se pustím do dalších prohlášení, Aryo Andine, jaké přesně mám

ted' postavení? Jsem válečný zajatec, zajatec držený kvůli výkupnému, budoucí otrok nebo něco takového?"

"Zamýšlíme vám udělit nějaký vhodný titul, lorde Aidhru," odvětila.

"Císařský rádce zní moc pěkně," navrhla Leitha. "Chceš se ještě stát císařovnou Treborey nebo ne, drahá?"

"Už ne, Leitho," řekla Andine. "Ten titul je nesmysl. Prozatím nazvěme Kanton 'protektorátem'. Je to přiměřeně mlhavý termín, který neurazí příliš mnoho lidí - a má v sobě příslib dočasnosti. Musíme přežít nadcházející zimu a zbavit se všech Ghendových přísluhovačů a teprve pak se můžeme zamyslet nad nějakým stálejším uspořádáním. 'Protektorát' samozřejmě nebude trvat věčně. Je to jen prozatímní záležitost - než se věci trochu usadí."

"Což pravděpodobně nebude trvat víc než dvě staletí," zamumlal náčelník Twengor ke svému synovci Laiwonovi.

"Nebo možná tři," pokýval Laiwon hlavou. "Přinejhorším pět."

KAPITOLA ČTYŘI

"Není to tak špatné, jak si Andine myslí, Smaragd," řekl Althalus Bohyni, když se on a Eliar krátce zastavili ve věži na cestě do Maghu, kam mířili za vévodou Olkarem. "Dhakan si zjevně v hlavě každoročně píše inventář. Když jsme připočetli pšenici v kantonských sýpkách, zjistili jsme, že na tom nejsme tak špatně, jak si každý myslí. Nebude vadit, když se zastavím v našem soukromém zlatém dole, abychom mohli nakoupit, co budeme potřebovat?"

"Proč bys to dělal, miláčku?" zeptala se ho.

"Protože spousta Andininých lidí bude hladovět, když to neudělám, Smaragd. A pokud jí někdo nepůjčí, bude kvůli tomu vzlykat a kvílet celé roky."

„A-?"

"Co myslíš tím ,a'?"

"Není to jen starost o Andine, kvůli které to chceš udělat, miláčku, že ne?"

"Ty peníze tam leží v díře, Smaragd, a vlastně nejsou k ničemu. Není to stejné, jako by pro mne něco znamenaly."

"Althale, ty to prostě odmítáš přiznat."

"Co odmítám přiznat?"

"Máš o obyvatele Treborey stejné starosti jako Andine. Soucit není hřích, Althale. Nemusíš se za to stydět."

"Nezačínáš trochu měknout, Smaragd?"

Rozhodila ruce. "Vzdávám se!" řekla. "Snažila jsem se ti složit poklonu, ty troubo!"

"Byl bych raději, kdyby ses o tom nikomu nezmiňovala, Smaragd," řekl jí. "Musím si koneckonců udrovať jistou reputaci a kdyby se rozneslo, že mám měkké srdce, spoustu lidí by to zklamalo."

"Už se Bheidovi začal vracet zdravý rozum?" zeptal se Eliar.

"Jak kdy," odpověděla Dweia. "Občas vypadá skoro normálně, a pak se bez zjevného důvodu zase ponoří do melancholie."

"Mimochodem, kam jsi ho vlastně šoupla?" zeptal se Althalus.

"Šoupla jsem ho na samotku - do prázdné místnosti. Mohla bych si s ním sice nějak pohrát, ale raději bych to nedělala. Pokud se z toho dokáže dostat sám, bude to z dlouhodobého hlediska lepší. Dříve či později bude muset pohlédnout do tváře tomu, co se stalo v Osthosu, a naučit se s tím žít. Pokud bych ho začala konejšit, jeho problémy by mohly zaplout pod povrch, a pak někdy znovu vyskočit - třeba ve chvíli, kdy se to bude hodit ze všeho nejméně."

"Jak dlouho to tak může trvat?" zeptal se Eliar. "Leitha ho opravdu postrádá a teď ani nemůže cítit jeho myšlenky."

"To udělal Bheid a udělal to záměrně, Eliare," vysvětlovala Dweia. "Prochází teď něčím příšerným a nechce ji do toho zatahovat. Víceméně jsem pro něj pozastavila čas. Pokud je čas to jediné, co potřebuje ke zotavení, dám mu ho tolik, kolik bude potřebovat." Pak se napřímila a pohlédla na Althala. "Až půjdeš do Maghu, měj oči a uši otevřené, lásco," připomenula mu. "V Perquainu se děje něco, co není úplně přirozené. Pokus se zjistit něco konkrétního."

"Vévoda Nitral říkal něco o náboženských sporech, Smaragd," vzpomněl si Eliar. "Nemůže to s tím mít něco společného?"

"Je to možné. Kde jsou ostatní děti, Althale?"

"Jedou do Arumu s klanovými náčelníky, aby se zúčastnily svatby Albrona a Astorell," odpověděl.

"To je hezké," řekla souhlasně.

"Svatby pro tebe hodně znamenají, Smaragd, že ano?"

"Víš přece, kdo jsem, Althale."

"Ano," řekl a usmál se. "Vydejme se na cestu, Eliare. Potřebuji asi deset tisíc tun pšenice, takže bychom ji měli koupit dřív než cena vyskočí příliš nahoru."

"To je přiměřené číslo, Althale," usoudil vévoda Olkar. "Pokud nákupy vhodně rozložím a nebudu na ně spěchat, měl bych to množství pořídit, aniž by to způsobilo náhlý vzestup cen - a pokud budu nakupovat v tisícitunových množstvích, mohl bych dokonce dostat slevu."

"Ty jsi ještě větší zloděj než já, Olkare," obvinil ho Althalus.

"Díky," odpověděl Olkar s potěšeným úsměvem.

"Děje se tady v Perquainu něco zvláštního?" zeptal se Althalus. "Vévoda Nitral říkal něco o jakýchsi náboženských sporech."

"Tak to já jsem neslyšel, že by v tom hrálo nějakou roli náboženství," odpověděl Olkar. "Zaslechl jsem něco o nějakých nepokojích mezi sedláky, ale podobné záležitosti vyplují na povrch každých deset let. V podstatě se jedná o velkou chybu ze strany boháčů. Perquainci jsou maniakální egoisté, kteří utratí milióny za stavbu paláců. Obyčejní lidé žijí v chatrčích a rozdíl mezi tvým palácem a mou chatrčí jsou více než zřejmé. Perquainci dosud nepochopili, co znamená slovní spojení 'pohodlný ale neokázalý'. Boháči a majitelé půdy dávají své bohatství na odiv a to se sedlákům nelíbí. Na tom není nic nového."

"Raději budu trochu čenichat kolem," řekl mu Althalus. "Jestli tu budeme mít sedláckou bouři, bude lepší

nakoupit pšenici a dostat ji přes hranice rychleji, než ji někdo zapálí."

"Tak daleko to snad nedojde, Althale," namítl Olkar.

"Raději ať k tomu ani není příležitost, vévodo Olkare. Jestli se nám ten nákup nezdaří, Arya Andine si o tom s námi promluví a jsem si jistý, že ji uslyšíme - dokonce i v případě, že neopustí svůj trůn v Osthosu."

"V tom máš pravdu," přisvědčil Olkar. "Půjdu najmout pár set vozů."

"Dobrý nápad. Eliar ti pomůže. Já se pustím do pátrání. Chci zjistit, co se tady v Perquainu doopravdy děje."

"Můj pra-pra-pradědeček byl pravděpodobně nejlepší lupič na celém světě těch dnů," chvástal se Althalus ve zlodějské taverně u řeky, "ale byl to venkovský hoch z hor, který nikdy předtím neviděl papírové peníze. Tam, odkud pocházel, byly peníze kulaté, žluté a cinkaly. Neměl nejmenší představu, že se dívá na milióny, a tak je nechal na místě a odkráčel."

"Tragédie," potřásl jeden z posluchačů hlavou.

"To tedy ano," souhlasil Althalus. "Podle mého otce si nikdo z naší rodiny nešpinil ruce poctivou prací celých deset generací – s výjimkou jednoho strýčka, černé to ovce, který byl tesařem - a ta příhoda mého pra-pra-pradědečka byl snad jediný případ za celé stovky let, kdy se jediný z mých příbuzných dostal blízko k pořádným penězům. Je to špína na rodinné cti, a proto jsem přišel do Perquainu, abych tu špínu smyl."

"A co přesně děláš?" zeptal se jeden dlouhoprstý kapsář.

"Trochu toho, trochu tamtoho. Nejsem nijak vybíravý. Víím, že většina obchodníků věří, že by se měli věnovat jedinému obchodu, ale já zkouším své štěstí, kde mě zrovna napadne. Občas jsem silniční lupič, a když se provádí záta, prodám koně a přesunu se někam do města, kde začnu vybírat kapsy."

"To dává smysl," přisvědčil nějaký zloděj s dlouhým nosem a vlasy připomínajícími dráty. "Ale tady v Perquainu jsou teď těžké časy. Je tu poněkud nervózní ovzduší."

"To už mi někdo říkal, když jsem přešel hranici. Ale ten člověk nebyl úplně strážlivý, tak jsem moc nepochopil, co přesně mi chce sdělit. Pořád mlel něco o náboženství. Cožpak vůbec někdo bere náboženství takhle vážně?"

"Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku," přisvědčil zloděj. "Ale na jihu zdá se vyrostl nový kněžský řád. Všichni známe Bílé Róby, Hnědé Róby a Černé Róby, ale z toho, co jsem slyšel, tihle noví kněží nosí rudé róby a jejich kázání jsou plná 'sociální spravedlnosti', 'trestu vlastníkům půdy' a 'hladovějících chudáků'. Všechno je to úplný nesmysl, ale chudáci se toho chytili. Ale ti koneckonců nemají v hlavě mozek, protože jinak by nebyli chudáky."

"To je fakt," přisvědčil Althalus. "Tady v Perquainu je to stejné jako všude jinde. Vlastníci půdy odírají chudáky, obchodníci odírají vlastníky půdy a my odíráme obchodníky. Proto jsme to my, kdo stojí na vrcholku společenského žebříčku."

"Tehle způsob uvažování se mi líbí," řekl nosatý zloděj ostatním. "Neřekl bys, že jsme z tohoto hlediska vlastně šlechtici?"

"Rozhodně ne před městskou stráží," odvětil kapsář.

"Stane se vzhledem k těm nepokojům něco významného?" zeptal se Althalus.

"Několik přepychových sídel nejspíš lehne popelem a pár tlustých boháčů se ráno probudí s podříznutým hrdlem," řekl zloděj a pokrčil rameny. "Bude hodně loupeží - ale Rudé Róby nakonec kázáním přesvědčí chudáky, aby jim všechny uloupené peníze dali. Všichni kněží, co jich na světě je, věří, že minimálně polovina bohatství na světě právoplatně patří jim, a to je také důvod, proč jich je tak málo v chudých zemích. Tahle tak zvaná sociální revolta není nic víc než podvod. Rudé Róby přivedou kázáním chudáky k šílenství, ti pak začnou rvát, mávat lopatami a krumpáči a krást všechno, co není přibité, a pak jim Rudé Róby seberou všechno, co si nakradli."

Althalus smutně potřásl hlavou. "Kam ten svět spěje?" povzdechl si.

Zloděj s dlouhým nosem se cynicky zachechtal. "Šlechta brzy pochopí, kudy vítr vane, a tyhle nové kněze si koupí," předpověděl. "Pak se obsah jejich kázání změní. 'Sociální spravedlnost' vyletí oknem a nahradí ji 'smír a pokora'. 'Získat čestný díl' také zmizí a nahradí ho 'odměna v nebesích'. Je to pořád ten samý švindl, příteli. Pak kněží tiše ukáží na všechny vůdce povstání a zanedlouho budou stromy

v Perquainu ověšené pitomci, kteří Rudým Róbám skočili na jejich žvásty. Takhle končí každá revoluce."

"Máš velmi cynický pohled na svět, příteli," poznamenal Althalus.

"Nahlédl jsem hluboko do srdcí svých bližních," odvětil zloděj květnatě, "a mám-li být upřímný, raději bych nahlédl do stoky."

"Ale právě jsi nadhodil zajímavou možnost," přemýšlel Althalus nahlas. "Kdybychom se všichni oblékli od zelených rób - nebo možná do modrých - a pak vyšli ven a začali chudákům říkat, že hovoříme za nějakého nového Boha - nebo ještě lépe za nějakého velmi starého, na kterého už lidé zapomněli - mohli bychom být stejně úspěšní jako Rudé Róby. Mám pocit, že náboženstvím se dají vydělat pěkné peníze."

"Myslím, že mě napadl vhodný kandidát," řekl kapsář s širokým úsměvem.

„A jaký?"

"Co třeba Dweia?"

Althalus se málem zakuckal.

"Byla Bohyně v Perquainu před mnoha tisíci lety," vysvětloval kapsář, "a ve středu Maghu pořád ještě stojí její chrám - až na to, že si ho teď uzurpovaly Hnědé Róby. Jestli se nemýlím, v nějakém zaprášeném rohu stojí dokonce i její socha. Pro tvůj plán by se perfektně hodila."

Dlouhonosý zloděj se rozchechtal. Pak vstal a zaujal kazatelskou pózu s jednou rukou zvednutou v gestu požehnání. "Pojďte, ó mé děti," zaintonoval bohatým hlasem, "a spojte své hlasy v modlitbě a písni na oslavu božské Dweiy - jediné pravé Bohyně úrodného Perquainu. Pokloňte se před ní, ó moji bratři, vyžeňte ze svého středu všechny nevěřící a navraťte Perquain na místo slávy, kam patří."

„Amen!" řekl kapsář nábožně a pak zavyl smíchy.

Roztřesený Althalus opustil tavernu.

"Tak takhle to je," řekla Dweia, když jí Althalus pověděl, co zjistil ve zlodějském doupěti.

"Takhle je co, drahá?"

"Ghend trochu překračuje hranice. Šarlatové róby nosí Daevovi kněží v Nekwerosu."

"Takže ta sedlácká revolta je o něco víc, než jen podvod skupiny oportunistů. Jde o snahu přesvědčit obyčejné lidi, aby začali uctívat tvého bratra."

"Je to možné, Althale. V konvenčních válkách zatím Ghendovi nepřálo moc štěstí. Ted' se snaží namixovat sociální revoluci s náboženskou kontroverzí."

"To tedy vaří hodně zvláštní guláš."

"To ano, láske. Nejsem si jistá, jak hodlá představit Daevu jako přítele mas. Pokud jde o čirou aroganci, je Daeva ještě horší než Deiws. Myslím, že bychom měli Albronovu svatbu odbýt co nejrychleji, ať se můžeme vrátit do Maghu, než celý Perquain vzplane." Dweia pohlédla na Eliara. "Použijeme dveře, abychom dostali všechny svatební hosty do Albronovy síně."

"Myslím, že počasí s námi nebude spolupracovat, Smaragd," řekl Eliar pochybovačně. "Kdybychom cestovali obyčejným způsobem, nastane zima dřív, než se dostaneme do síně mého náčelníka. Proto by pomohlo, kdybys zařídila jeden nebo dva blizardy."

"Snad raději ne. Ty ledovce začínají tát a já si s nimi nechci zahrávat. Řekni ostatním, ať se čas od času zmíní o ‚neobvyklém počasí' a ‚velmi mírné zimě'. To by mělo stačit."

"Jak se daří Bheidovi?" zeptal se Eliar.

"Pořád zhruba stejně," odvětila. "Pořád se zalyká pocitem vlastní viny."

"Jak dlouho si myslíš, že tu je?"

"Není si tím jistý. Začíná se mu plést reálný čas s domovním časem."

"To je nějaký nový termín, Smaragd," poznamenal Althalus. "Ale docela se mi líbí. Domovní čas - ano. Docela to vystihuje podstatu věci, že?"

"Jsem ráda, že souhlasíš, miláčku."

"Vydejme se tedy na cestu," řekl Althalus Eliarovi. "Čím dříve tvého náčelníka oženíme, tím dříve se budeme moci vrátit do Perquainu a vypořádat se s Ghendovou klikou." Pak se zašklebil. "Začíná se z toho stávat můj oblíbený koníček," řekl.

Eliar a Althalus se připojili k ostatním na úpatí arumských vrchů a Eliar je pak provedl dveřmi přímo do

chodby v severním křídle Domu.

"Jde ti to čím dál tím lépe, Eliare," poznamenal seržant Khalor. "Věděl jsem sice přesně, co děláš, ale ani tak jsem nedokázal jasně rozlišit, kdy jsme ještě byli venku a kdy jsme prošli dveřmi."

"Chce to jen zvyk, seržante," odpověděl Eliar skromně. "Když něco děláš dostatečně často, zlepšuješ se v tom."

"Kde vylezeme, Althale?"

"Pár mil jižně od sídla náčelníka Albrona. Smaragd chce tuhle svatbu odbýt co nejrychleji, abychom se mohli soustředit na revoluci v Perquainu. Ach, málem jsem zapomněl, máme být hodně překvapení mímostí letošní zimy. Vrátime se domů asi o šest týdnů dřív než bychom dokázali, kdybychom museli urazit reálnou vzdálenost, takže nebude tak chladno, jak by mělo být a také se nebudeme po kolena brodit ve sněhu."

"Nacvičím si užaslý pohled," opáčil Khalor suše.

"Rád bych tě s ní seznámil, Andine," řekl Eliar dychtivě drobné Aryi příštího rána u snídaně v Albronově síni. "Jednoho dne, a nebude to snad už dlouho trvat, z ní koneckonců bude tvá příbuzná."

"Myslím, že Eliarova matka se ti bude líbit, Andine," řekl náčelník Albron. "Je to překrásná dáma."

"Proč tvá matka nežije ve vesnici, Eliare?" zeptal se Gher zvědavě.

Eliar pokrčil rameny. "Můj otec postavil dům mimo město a myslím, že mou matku zatím ani nenapadlo, že by se mohla přestěhovat. Tvrdí, že je přesně tam, kde má být."

Náčelník Albron si povzdechl. "Je to jedna z největších tragédií našeho klanu," řekl smutně. "Eliarův otec Agus byl jedním z největších válečníků naší historie. On a Khalor byli téměř jako bratři."

"Ano," přisvědčil Khalor. "Byli jsme si velmi blízcí." Když to však řekl, zaznělo to tak podivně monotónně, až to Althalovi připadalo zvláštní.

"Kdybych měl literární talent, napsal bych epickou romanci o prvním setkání mezi Agusem a Alaiou - to je její jméno, abyste věděli," řekl náčelník Albron.

"Je to překrásné jméno," poznamenala Leitha velmi smutným hlasem.

"To tedy ano," přisvědčil Albron, "a je celkem jisté, že Agus je Eliarovým otcem. Myslím, že to byl Khalor, kdo je seznámil. Shodou okolností jsem byl u toho a nic takového jsem předtím neviděl. Jen na sebe poprvé pohlédli, hned bylo jasné, že se do sebe beznadějně zamilovali, je to tak, Khalore?"

Seržant Khalor jen přikývl a ani se nenamáhal promluvit.

"Proto jsme na Alaiu nenaléhali, aby se přestěhovala," pokračoval Albron. "Myslím, že stále ještě truchlí."

"Ale ne pořád, můj náčelníku," řekl Eliar. "Vždy je ráda, když mě vidí a nikdy neodhání návštěvníky."

"Myslím, že bych se s tou dámou sama ráda seznámila," řekla Astorell. "Co kdybychom ji všichni navštívili a pozvali ji na naši svatbu?"

"Jaký rozkošný nápad," prohlásil Albron nadšeně. "Eliare, vezmi s sebou seržanta Khalora a běž říct své matce, že ji navštívíme. Neměli bychom vstoupit do jejího domu bez ohlášení."

"Půjdemě jí to vyřídit hned, náčelníku," odvětil Eliar radostně.

Seržant Khalor však vypadal poněkud zachmuřeně.

* * *

Alaina chata byla malá, pěkná stavba, vybudovaná z pečlivě otesaných trámů a měla příkrou střechu. Stála nedaleko od vesnice, která se tiskla k hradbám Albronovy kamenné pevnosti a před dveřmi vedoucími do kuchyně měla malou zahrádku.

Eliarova matka byla vysoká žena po třicítce, měla ořechově hnědé vlasy a její oči byly barvy té nejhlubší modři. "Je krásná!" zamumlala Andine nervózně k Leithě.

"Ano, všimla jsem si," odvětila Leitha.

"Vypadám dobře?" zeptala se Andine napjatě.

"Samozřejmě, drahá," ujistila ji Leitha. "Nebud' nervózní."

"Je to Eliarova matka, Leitho, a já chci, aby mě měla ráda."

"Tebe má přece rád každý, Andine. Z každého póru ti prýští tuny zbožňováníhodnosti."

"Přestaneš si ze mě vůbec někdy utahovat, Leitho?" zeptala se Andine kysele.

"Ne, asi ne. Je to můj oblíbený koníček."

"Náčelníku Albrone," přivítala Alaia vůdce klanu s formální a velmi ladnou úklonou, "můj dům je tvou přítomností poctěn." Hlas měla plný a bohatý.

"Jsem to já, kdo je poctěn, Alaio," odvětil Albron rovněž s úklonou.

"A tohle je má Andine, matko," představil Eliar Aryu z Osthosu.

Alain úsměv byl jako vycházející slunce. Aniž by o tom vůbec přemýšlela, napřáhla k drobné dívce ruce.

Andine se k ní rozběhla a vřele ji objala.

"Jsi nějaká drobná," řekla Alaia srdečně. "Eliar mi říkal, že nejsi moc velká, ale nečekala jsem, že jsi takhle malá."

"Pomohlo by, kdybych si stoupla na špičky?" navrhla Andine.

"Jsi v pořádku taková, jaká jsi, Andine," řekla jí Alaia. "Nic na sobě neměň. Eliar říká, že ses ujala úkolu ho krmit."

"Je to teď má životní práce," odvětila Andine.

"Je to velký úkol na někoho tak malého."

"Snažím se před ním udržet krok, Alaio. Zjistila jsem, že když mám po ruce připravené jídlo, které mu můžu bleskově strčit do pusy, dokážu zabránit tomu, aby snědl nábytek."

Obě se rozesmály a zamilovaně pohlédly na mladého muže.

"Myslím, že bychom si měli promluvit, Althale," navrhla Leitha. "Je tu něco, co bys měl vědět."

"Dobrá. Je to naléhavé?"

"Pravděpodobně ne, ale bude lepší, když si o tom promluvíme hned. Nebude to trvat dlouho a teď nás nikdo postrádat nebude."

"Už zase jsi záhadná," řekl jí, když tiše opustili stavení.

"Nebud' takový suchar, tati," škádlila ho.

Prošli Alainou malou zahradou a vstoupili do háje vysokých stromů poblíž řeky.

"Dobrá, Leitho," řekl Althalus, "o co jde?"

"Seržant Khalor se tu necítí moc dobře, Althale."

"Chceš říct, že nemá Eliarovu matku rád?"

"Ne, přesně naopak. On a Alaia spolu předtím, než ji představil Eliarovu otci Agusovi, jak se říká chodili."

"Vážně?"

"Slyšel jsi přece Albronův popis? Když se Agus a Alaia setkali, byla z toho láska na první pohled.

Khalor má v těchto věcech dobrý odhad a okamžitě poznal, co se stalo. Miloval Alaiu - a pořád ji miluje - ale on a Agus si byli blízcí jako bratři, a proto zakryl své city a ustoupil mu."

"To je tedy pěkně smutný příběh, co?"

"Je to ještě horší. Když Agus zemřel v jedné z těch bezvýznamných válek v nížině, Khalor si myslel, že by mohl mít nějakou naději, ale Alaia byla ze smrti svého manžela úplně zoufalá a po celé ty roky žila v téměř naprostém odloučení. Když se Eliar začal cvičit na válečníka, vzal ho Khalor pod svá ochranná křídla. Pokud jim budeš věnovat větší pozornost, možná si všimneš, že jsou více jako otec a syn než jako seržant a kaprál."

"Khalor na Eliara opravdu hodně dohlíží, to máš pravdu. Chová Alaia ke Khalorovi nějaké city?"

"Považuje ho za svého nejstaršího přítele, ale zachytila jsem pár náznaků, že by její city mohly jít ještě dál - kdyby se Khalor trochu uvolnil."

"To zrovna teď potřebujeme!" zavrčel Althalus. "Snad jsi mi o tom raději ani neměla říkat, Leitho."

"Nechci, aby ses dostal do nepříjemností, tati," řekla mu.

"Jak to myslíš?"

"Tohle je přesně ta situace, která bude Dweie připadat velmi zajímavá, nemyslíš? Pokud by ses jí o tom zapomněl zmínit, mohla by na tebe být naštvaná."

"Kdybys mě sem nezatáhla a neřekla mi o tom, tak bych o tom ani nevěděl."

"Ale tati," řekla v předstíraném úžasu, "přece si nemyslíš, že bych před tebou měla nějaká tajemství?"

Kromě toho, kdybych ti o tom neřekla, byla by potom Dweia naštvaná na mě. Mám tě moc ráda, tati,

ale tak moc ráda tě zase nemám. Teď, když jsem ti to hodila na krk, se o to musíš postarat ty. Nejsi na mě pyšný, jak jsem lstivá?"

"Byl bych mnohem šťastnější, kdybys nechala té záležitosti s tatínkem, Leitho," řekl vyčítavě.

Vrhl na něj vyčítavý pohled, a pak se zničehonic rozplakala a zabořila si tvář do dlaní.

"Co se děje?" zeptal se.

"Nech mě být," vzlykala. "Běž pryč, Althale."

"Ne, Leitho, to tedy nepůjdu. Co se děje?"

"Myslela jsem, že jsi jiný. Běž pryč." Pokračovala v pláči.

Aniž by o tom vůbec přemýšlel, objal ji. Trochu se bránila, ale pak se k němu s pláčem přitiskla a nekontrolovatelně se rozvzlykala.

Zjevně teď nebyla schopná souvisle mluvit, a tak se Althalus váhavě rozhodl udělat to 'tím druhým způsobem'.

Leithiny myšlenky byly velmi chaotické, když Althalus jemně vstoupil do jejího vědomí.

"Nedělej to! Nedělej to!" prosila ho v duchu.

"Musím," řekl nahlas a pokračoval v hledání.

Zaplavila ho myriáda jejích vzpomínek na vesnici Peteleya v Kweronu a její zoufalá osamělost se do Althala zařizla jako nůž. Navzdory svému daru Leitha vyrůstala v úplném osamění. Otec jí zemřel dřív, než se narodila a její matka to neměla v hlavě úplně v pořádku. Ostatní děti se Leithy napůl bály, protože měla podivnou schopnost vědět, co si ostatní myslí. Jako děvčátko proto neměla žádného skutečného přítele a vyrůstala osaměle - a ve strachu. Ve vzpomínkách jí stále děsil zlověstný přízrak kněze s krutou tvář, bratra Ambha, jehož vztek, sycený touhou, vzrůstal rok od roku. Její pokusy se mu vyhýbat byly bezvysledné, protože kněz ji sledoval na každém kroku. Děsivé představy, kterých měl plnou hlavu, Leithu naplňovaly hrůzou a hrůza úplně potlačila její schopnost myslet nebo jednat.

Přestože znala jeho záměry, byla úplně bezmocná a po čase ji kněz obvinil a uspořádal směšnou komedii, které říkal proces. Nakonec ji odsoudil k upálení.

A pak do Peteleyi přišel Bheid, v jehož stopách se šířilo zemětřesení a laviny a zachránil ji před ohněm.

"Nebyl to tak úplně jeho nápad, Leitho," řekl jí Althalus nahlas. "Poslala nás Smaragd a svou roli v tom hrál i Nůž."

"Teď to vím, tati," odvětila, "ale toho dne jsem se cítila hrozně. Pak, když mi Eliar ukázal Nůž, už jsem nebyla sama. Najednou jsem měla rodinu, a to všechno díky Bheidovi - alespoň tak mi to připadalo."

"A teď ho miluješ."

"Myslela jsem, že to je celkem jasné, tati."

"Už zase to slovo."

"Posloucháš mě vůbec, Althale? To je přece součástí významu rodiny, nebo ne? Když jsme byli ve Wekti a Eliar oslepl, pořád jsi mluvil o rodině a bratrech a sestřích, abys mě přesvědčil, že nemá smysl se bránit a abych dovolila Eliarovi vstoupit do své mysli. Cožpak sis neuvědomil, že se mi v té chvíli nabízíš jako otec? Já opravdu potřebuji otce a ty ses mi nabídl dobrovolně. Teď už je pozdě z toho vycouvat."

"Myslím, že v tom, co říkáš, je jistá zvrácená logika, Leitho," vzdal se. "Tak dobrá, jestli chceš tatínka, budeš mít tatínka."

"No skvělé!" řekla s předstíraným nadšením. "Takže co uděláme s ubohým bratrem Bheidem?"

"Smaragd se o něj postará."

"Ne, tati, to tedy nepostará. Ona čeká, až si uvědomíš, že je to tvá zodpovědnost."

"Kde jsi vzala tenhle zvláštní nápad?"

"Mám své zdroje, tati, věř mi." Pak se do jejího bledého obličeje vkradl zadumaný výraz. "Přijde den, kdy Bheid a já budeme muset udělat jistým lidem hrozné věci a oba budeme potřebovat někoho, ke komu se přimkneme. Myslím, že od toho jsi tady."

"Nemohla bys být trochu konkrétnější, Leitho? 'Hrozné věci' je trochu nejasný termín."

"Sama to přesněji nevím, tati. Dweia to ví a snaží se to přede mnou skrýt, ale mně se podařilo zachytit pár náznaků. Musíš přivést Bheida zpátky k rozumu, Althale. Musí být schopen fungovat. Sama to nedokáže!"

A pak začala znovu plakat a Althalus ji opět bez přemýšlení objal a držel ji, dokud to nepřešlo.

"Musím se vrátit do Domu," řekl Althalus Eliarovi, když se družina vracela zpátky do hradu náčelníka Albrona.

"Je to naléhavé?"

"Pravděpodobně. Musím si promluvit se Smaragd. Zase hraje ty své hry a mě to začíná rozčilovat."

"Budeš mít trable, Althale."

"Nebude to poprvé. Až tam dorazíme, bude myslím lepší, když počkáš v jídelně."

"Bude to až tak zlé?"

"Pravděpodobně ano a věř mi, že nechceš být poblíž, až Smaragd a já začneme."

Když Albron a ostatní dorazili k vesnici, Althalus s Eliarem se odpojili a Eliar otevřel dveře, které viděl jen on. "Hodně štěstí," řekl Althalovi u paty schodiště vedoucího do Dweiny věže.

Althalus pokýval hlavou a vydal se po schodech.

"Jaké milé překvapení," řekla Dweia potěšeně, když Althalus rozrazil dveře.

"Nech toho, Smaragd," řekl krátce. "Věděla jsi, že přicházím, a víš také přesně proč."

"Ty jsi dnes nějaký rozzlobený."

"Dost. Proč jsi mi neřekla, co po mně chceš?"

"Bheid na to ještě nebyl připravený, lásko."

"To nevádí. Já ho připravím. Mezi námi, málem se ti podařilo zničit Leithu, a to nedovolím!"

"Ty tu tatínkovskou záležitost bereš dost vážně, že ano, Althale?"

"Ano, popravdě řečeno беру. Tak kde je Bheid?"

"Neublížíš mu, doufám."

"To záleží na tom, jak bude tvrdohlavý. Možná s ním budu muset párkrát třísknout o zeď, ale dostanu ho z toho. Pak si spolu ty a já pořádně promluvíme."

Její zelené oči se zúžily. "Nelíbí se mi tvůj tón, Althale."

"Budeš se s tím muset naučit žít. Kde je Bheid?"

"Druhé dveře v chodbě s jídelnou - nalevo. Ale myslím, že tě nebude chtít vidět."

"To jsem na něj opravdu zvědavý." S tím se Althalus otočil a bral schody z věže po dvou.

"Žádné bití!" volala za ním Dweia.

Althalus dorazil k Bheidovým dveřím a na chvíli se zastavil, aby ovládl svůj hněv. "Bheide," řekl pak, "to jsem já - Althalus. Otevři dveře."

Neozvala se žádná odpověď.

"Bheide! Otevři! Hned!"

V chodbě vládlo úplné ticho. Althalus se na poslední chvíli rozhodl raději nepoužít k otevření Bheidových zamčených dveří žádné z půl tuctu slov z Knihy, které ho napadly. Místo toho je rozkopl.

Bheid s prázdnýma očima a neholený se krčil v koutku prázdného pokoje a rytmicky bouchal hlavou do kamenné zdi.

"Nech toho," řekl mu Althalus, "a vstaň."

"Jsem ztracen," zakvílel Bheid. "Dopustil jsem se vraždy."

"No, všiml jsem si," odvětil Althalus a pokrčil rameny. "Mimochodem, dobrá práce na začátečníka. Ale jestli to chceš dělat častěji, měl bys trochu cvičit."

Bheid nevěřícně zamrkal. "Copak tomu nerozumíš?" dožadoval se. "Jsem kněz. Nesmím zabíjet."

"Nečinilo ti žádné problémy najmout vrahy, aby zabili Arya z Kantonu."

"To není to samé."

"Opravdu? A v čem je rozdíl?"

"Arya jsem nezabil osobně."

"To je čirá sofistika, Bheide, a ty to víš. Hřích - pokud tomu tak chceš říkat - se skrývá už v samotném záměru a nejde o to, čí ruka ponoří do srdce oběti nůž. Yakhag zabil Salkana a to, co jsi udělal ty, bylo zcela správné. Čeká se od tebe, že budeš zabíjet ty, kdo zabili tvé přátele."

"Ale já jsem kněz."

"Všiml jsem si. Ale kterého náboženství? Můžeš si o tom promluvit se Smaragd, ale myslím, že ona se na

svět dívá trochu jinak než její bratr. Kromě toho, tohle je vedlejší. Pokud neotevřeš dveře své mysli Leithe, udělám s nimi přesně to samé, co jsem udělal s dveřmi do téhle místnosti. Tvé ubožácké omílání vlastní viny a tvoje sebelítost Leithu ničí, ty idiote. Je mi jedno, kolik lidí zabiješ, Bheide, ale jestli Leithe ještě víc ublížíš, vytrhnu ti srdce!"

"Je to moje chyba, že Salkan zemřel."

"Ano, to je. No a co?"

Bheid na něj v hrůze pohlédl.

"Nemyslel sis přece, že tě budu omlouvat, nebo ano? Co se stalo, stalo se. Nejsou tu žádné odměny ani tresty, Bheide - jen následky. Udělal jsi chybu; teď s ní budeš muset žít - a vyrovnat se s ní. Nedovolím, aby tvůj pocit viny zničil zbytek rodiny. Pokud se hodláš užít, dělej to, až bude po všem, a někde v soukromí, abys nás ostatní nerušil."

"Jsem vrah," prohlásil Bheid.

"Ale ne moc dobrý. Teď přestaň fňukat a pusť se do práce." Althalus se rozhlédl po místnosti. "Vyčisti tady ten nepořádek a pak se pořádně umyj a ohol. Ty a já půjdeme do hradu náčelníka Albrona. Chystá se tam svatba a bude zapotřebí kněze."

"To nemohu!"

"Ale ano, můžeš, bratře Bheide a uděláš to - i kdybych za tebou musel stát s velkým kyjem. A teď sebou hod'!"

Svatební den Albrona a Astorell byl jasný a chladný. Protože byla zima, byla výzdoba hlavní síně omezená na větvičky stále zelených keřů a jasně barevné pruhy látky.

Tradiční večírek Albronova rozloučení se svobodou, který proběhl předchozího večera, byl velmi bouřlivý a shromáždění klanovní náčelníci, generálové a šlechtici se toho rána cítili poněkud unaveně. Náčelníku Twengorovi to z nějakého důvodu připadalo hrozně zábavné.

Alaia si vzala na starost družičky a všechny předsvatební přípravy, které, jak Althalovi připadalo, převážně sestávaly ze zkoušení šatů a hihňání.

Albronův hrad poctili návštěvou náčelníci Gweti a Delur, protože svatba náčelníka klanu tradičně vyžadovala přítomnost ostatních náčelníků. Gweti byl během oslav velmi zamlklý. Andinino rozhodnutí nevyplnit město Kanton jako by ho zbavilo radosti ze života a ani na svatbě nenalezl žádný důvod k oslavě.

Obřad byl naplánován na poledne. Althalus se dozvěděl, že je to starý arumský zvyk - jehož smyslem je poskytnout oslavencům čas zotavit se z nástrah předchozího večera a příliš nenarušit oslavy, které budou následovat po obřadu. Zdálo se, že Arumové berou své oslavy velmi vážně.

Došlo k určitým náboženským sporům, protože Arumové uctívají horského Boha Bherghose, zatímco Plakand'ané uctívají Kherdhose, Boha stád.

"Svatební obřad povede bratr Bheid," oznámil Althalus tónem, který ukončil všechny diskuze.

A tak se stalo, že když nadešlo poledne, stál Bheid oděný v černé kněžské róbě před vchodem do Albronovy síně. Spolu s ním tam byli náčelník Albron, seržant Khalor a náčelník Kreuter, kteří čekali na příchod nevěsty a jejích družiček, Andiny a Leithy.

Althalus stál s ostatními hosty v síni, aby byl svědkem obřadu, a když se velké dveře rozevřely a vstoupila Astorell s doprovodem, zachytil důvěrně známý pocit čísi přítomnosti. Užasle se otočil a pohlédl do tváře Dweie. "Co to děláš?" dožadoval se přidušeně.

"To je v pořádku, lásko," odvětila. "Byla jsem pozvána."

"O tom jsem nemluvil. Myslel jsem, že nemůžeš opustit Dům ve své skutečné podobě."

"Co tě přivedlo na tenhle hloupý nápad?"

"Nikdy předtím jsi to neudělala. Vždycky ses změnila na kočku Smaragd. Myslel jsem, že svou pravou podobu nesmíš nosit mimo Dům."

"Mně nikdo neříká, co mohu a co nemohu, ty hlupáčku. Myslela jsem, že to víš." Pak našpulila své dokonalé rty. "Ale musím připustit, že to nedělám příliš často," dodala. "Zdá se, že ve své pravé podobě přitahuji spoustu pozornosti."

"Nechápu proč," zamumlal.

"Buď hodný, Althale." Pak se odmlčela. "Ještě jsi tak rozčilený?"
"Já rozčilený?"
"Při tvé poslední návštěvě se mi zdálo, že máš trochu vztek."
"Vyztekal jsem se na Bheidovi."
"Ale ve skutečnosti jsi s ním nepraštil o zed', že ne?"
"Jenom slabě. Tamhle přichází Astorell."
Astorell celá zářila, když se nesla sálem a náčelník Albron měl ve tváři výraz naprostého zbožňování.
"Půjč mi kapesník, Althale," řekla Dweia a popotáhla.
Ostře na ni pohlédl. "Ty pláčeš, Smaragd?" zeptal se užasle.
"Na svatbě vždycky pláču, Althale. Ty ne?"
"Tohle je první svatba, které se účastním, Smaragd," přiznal se.
"Tak to by sis na ně měl začít zvykat, miláčku. Z mého pohledu na svět jsou svatby velmi důležité. A teď už mlč a půjč mi kapesník."
"Ano, drahá," odvětil.

KAPITOLA PĚT

"Opravdu musíš odejít, Althale?" zeptal se náčelník Albron o dva dny později.
"Obávám se, že ano, Albrone," odvětil Althalus a pohodlně se opřel v křesle v jedné z horních místností Albronova hradu. "V Perquainu jsou potíže a já nechci, aby se mi úplně vymkly z ruky. Pokud ti to nevadí, nechám si seržanta Khalora. Možná ho budu potřebovat a nebudu mít čas se sem pro něj vrátet."
"To je úplně v pořádku, Althale. "Alespoň ti budu moci splatit část svého dluhu."
"Ty mi něco dlužíš?"
"Samozřejmě, Althale. Máš velký podíl na mé svatbě s Astorell."
"Vyřešilo to spoustu problémů," odvětil Althalus a pokrčil rameny.
"Co se doopravdy děje v Perquainu?"
"Sedlácká rebelie - alespoň navenek."
Albron s povzdechem potřásl hlavou. "Nížiňané prostě nikdy nepochopí obyčejné lidi."
"Nemají o nich ani páru. Aristokrati tráví tolik času obdivováním sebe samých v zrcadlech, že obyčejným lidem vůbec nevěnují pozornost. Z toho, co jsem slyšel, obdobné rebelie propukají každých deset let. Člověk by čekal, že po páté nebo šesté vzpouře si šlechtici uvědomí, že něco dělají špatně."
"Tak to já doufám, že si to neuvědomí. Pokud se nížiňané začnou chovat jako rozumné lidské bytosti, arumské klany budou bez práce."
"Chtěl bych tě požádat ještě o jednu laskavost, Albrone."
"Stačí jen říct."

"Mohl by sis tu nějakou dobu ponechat Andine a Leithu?"

"Samozřejmě, ale proč? V Domě by přece byly v bezpečí."

"Rád bych Leithu prozatím udržel stranou od bratra Bheida. On teď prochází krizí a myslím, že bude lepší, když si ji protrpí sám. Není třeba do toho zatahovat Leithu. Bheid a já - a také Eliar a seržant Khalor - budeme každou chvíli procházet Domem, a proto bude nejlepší, když mladé dámy zůstanou nějakou dobu tady."

"Gher také?" zeptal se Albron.

"Ne, myslím, že Ghera vezmu s sebou. Často přichází se zajímavými nápady."

"To je pravda," řekl Albron s úsměvem. "Ach, ještě jedna věc. Pokud se potíže v Perquainu zhorší, pošli sem Eliara. Budu mít armádu v chodbách Dweina Domu dřív než stihneš dvakrát mrknout."

"Budou si to pamatovat, náčelníku Albrone," řekl Althalus a vstal. "Ale měl bys svým mužům nařídít, aby začali pracovat na ohradách. Jakmile se Kreuter vrátí do Plakandu, začne ti posílat Astartellino věno. Za chvíli tu bude přecpáno koňmi."

"Díky, že jsi mi to připomněl," odvětil Albron suše.

"To nestojí za řeč, mocný náčelníku." Althalus se zasmál a opustil místnost.

"Perquainci jsou v podstatě potomci Treboreánců," řekla Dweia Althalovi a ostatním toho večera ve věži.

"Osthos vyslal v osmém tisíciletí na západ loď, aby založil nové kolonie a získal nové území pro pěstování obilí a Kantonané zase začali zakládat své kolonie. Neustálé války mezi Kantonem a Osthosem pro Perquaince nic neznamenal, a tak se drželi stranou a soustředili se na pěstování obilí a získávání bohatství. Zmatky v Treborey měly za následek uvolnění jistých společenských omezení, takže treboreánští sedláci mají víc svobody než sedláci v Perquainu. V Perquainu není přímo nevolnictví, ale něco, co se tomu celkem podobá."

"Co je to nevolnictví, Smaragd?" zeptal se Gher udiveně.

"To znamená, že lidé, kteří žijí na nějakém území, jsou jeho nedílnou součástí, Ghere. Když někdo koupí kus země, získá do vlastnictví i lidi, kteří na ni žijí."

"Takže jsou to otroci?" zeptal se Eliar.

"Ne tak docela," odvětila Dweia. "Jsou součástí země, to je vše. Nevolnictví je o něco lepší než otroctví, ale ne o moc."

"Já bych v něčem takovém nevydržel," řekl Gher.

"Byl bych za horami dřív, než by někdo zjistil, že jsem zmizel."

"To se také velmi často stává," přisvědčila Dweia.

"Je Perquain jednotný stát?" zeptal se seržant Khalor, "nebo ho tvoří nezávislá baronství a vévodství? Jde mi hlavně o to, jestli mají něco jako centrální vládu."

"Teoreticky je Maghu hlavní město," odvětila, "ale nikdo tomu nevěnuje příliš mnoho pozornosti. Většina moci v Perquainu se soustřeďuje v rukou kléru."

"Ano," přisvědčil Bheid, "a perquainští kněží jsou nejhorší ze všech. Vládou tam hlavně Hnědé Róby a ty se soustřeďují víc na bohatství a postavení než na duchovní blaho nižších tříd. Černé Róby - můj rád - tam mají své zastoupení stejně jako Bílé Róby, ale je nás tam celkem málo. Během staletí se mezi všemi třemi řády rozvinula nepsaná úmluva, že nikdo nebude pronikat na území toho druhého."

"Před nedávnem jsem navštívil zlodějskou tavernu v Maghu," sdělil jim Althalus, "a tamější zloději právě probírali situaci v jižním Perquainu. Ghend se zjevně snaží využít častých nepokojů. V přímořských městech se objevila skupina samozvaných kněží, kteří kážou o revoluci."

"Samozvaných?" zeptal se Bheid ostře.

"Ti zloději si byli celkem jistí, že nejde o skutečné kněze. Nosí šarlatové róby a kážou o sociální spravedlnosti, lakotných aristokratech a zkorumpovaném kléru. Naneštěstí je většina toho, co říkají, pravda - zvláště v Perquainu. S obyčejnými lidmi se nezachází příliš dobře a Hnědé Róby šlechtu podporují v odírání chudých."

"Neexistuje žádný rád Rudých Rób," prohlásil Bheid.

"Ale ano, existuje, bratře Bheide," nesouhlasila Dweia. "Kněží v Nekwerosu nosí šarlatové róby. Můj bratr měl vždycky slabost pro jasné barvy."

"Chceš říct, že perquainská chudina konvertuje na uctívání démona Daevy?"

"Pravděpodobně ne," odvětila a pokrčila rameny. "Alespoň zatím. Může to být Ghendův konečný cíl, ale prozatím se Rudé Róby v jižním Perquainu soustředí na společenské změny. Systém, ve kterém vládne aristokracie, je charakteristický řadou nespravedlností - pravděpodobně proto, že šlechtici považují chudáky za podlidi. Revoluce, které v minulosti tolikrát propukly, neměly velký úspěch zejména proto, že jejich vůdcům šlo jen o získání pozic a privilegií, jaké mají šlechtici. Jediná věc, kterou revoluce vždycky změní, je terminologie."

Althalus to zvážil. "Kdo je vůdcem Hnědých Rób, Bheide?" zeptal se.

"Exarcha Aleikon," řekl mu Bheid. "Hlavní chrám Hnědých Rób býval v Deice v Equeru, ale po pádu deikanského císařství rozbalili krám v Maghu. Jejich tamější chrám je moc pěkný."

"Díky," řekla Dweia s lišáckým úsměvem.

"Nejsem si jistý, že ti rozumím," přiznal se Bheid s udiveným pohledem.

"Je to můj chrám, Bheide. Hnědé Róby si ho uzurpovaly před několika tisíci lety."

"O tom jsem neslyšel," přiznal se Bheid.

"Hnědé Róby o tom nerady mluví. Představa Bohyně je z nějakého důvodu rozčiluje."

"Copak se tamější chudáci mají opravdu tak zle?" zeptal se seržant Khalor. "Vždycky se najdou nespokojenci, kteří nadávají na poměry, ale ty většinou pohání jen lakota a závist."

"Okno je přímo tamhle," řekla mu Dweia. "Jdi a přesvědč se na vlastní oči."

"Myslím, že to udělám," odvětil Khalor. "Rád bych věděl, proti čemu opravdu stojím."

Výhled za jižním oknem se rozmlžil, pak se zase zaostřil a odhalil zimní pole ležící nedaleko šedého rozbouřeného moře. "Jižní Perquain," určila Dweia, "nedaleko od přístavu Egni."

"Jak to, že tam je den, když tady je noc?" zeptal se Gher zvědavě.

"My jsme dál na sever," odvětila Dweia.

"Co to s tím má společného?" zeptal se chlapec.

"Althalus ti to vysvětlí," řekla mu s úsměvem.

"To se mylíš, Smaragd," nesouhlasil Althalus. "Můžu mu říct, že se to stává každý rok, ale stejně nevím přesně proč."

"Vždyť jsem ti to v minulosti tolikrát vysvětlovala, miláčku."

"Já vím. Ale stejně tomu pořád nerozumím."

"Ale řekl jsi mi, že ano."

Pokrčil rameny. "Lhal jsem. Bylo to jednodušší než poslouchat tvé vysvětlení podesáté."

"Stydím se za tebe," řekla.

"Zdá se, že je pozdní odpoledne," poznamenal seržant Khalor, když pohlédl k západnímu horizontu. "Co dělají všichni ti sedláci na poli, když je zima?"

"Nic významného," řekla Dweia. "Šlechtic, který vlastní pole, chce, aby se nenudili, to je vše."

Sedláci byli oblečení v roztrhaných hadrech svázaných dohromady kousky provázků, byli vyhublí a špinaví. Hrubými motykami unaveně kopali do zmrzlé země pod přísnými zraky dohlížitele na koni, jehož tvář byla zachmuřená, a který měl v ruce bič.

Pak k dozorcí přijel bohatě oděný šlechtic. "To se dnes dostali jen takhle daleko?" dožadoval se.

"Země je zmrzlá, můj pane," vysvětloval dohlížitel. "Tohle je jen plýtvání času, abyste věděl."

"Jejich čas je můj," prohlásil šlechtic. "Když jim přikážu kopejte, budou kopat. Nemusí vědět proč."

"Já to chápu, můj pane," odvětil dozorce, "ale oni ne."

"Jsou mezi nimi agitátoři, kteří rozšiřují vzbouřecké řeči, Alkosi," řekl šlechtic. "Musíme naše sedláky udržovat natolik zaměstnané, že nebudou mít čas jim naslouchat."

"Aha," řekl dohlížitel. "Myslím, že to dává smysl. Ale měl byste je trochu víc krmit. Tucet se jich dnes zhroutilo."

"Nesmysl," odfrkl si šlechtic. "Je to banda simulantů. Od toho máš přece bič, Alkosi. Ať pracují až do setmění. Pak se mohou jít najíst. Řekni jim, ať se vrátí s prvním ranním světlem."

"Můj pane," namítal dozorce, "ale oni nemají co jíst. Většina z nich jí travu."

"To je přece u dobytka běžné, Alkosi. Stůj jim pořádně na krku. Já se teď vrátím na svůj statek. Už je

skoro čas na večeři a já jsem k smrti vyhladovělý."

"Tohle sis právě vymyslela, že ano, Smaragd?" obvinil ji Althalus v duchu.

"Ne, miláčku," odvětila smutně. "Nemusela jsem. Tohle se opravdu stalo - a věci jsou čím dál tím horší.

* * *

Výhled za oknem se znovu rozmazal a Althalus i ostatní náhle zjistili, že hledí do bohatě zdobené místnosti, kde se na čalouněné lavici povaloval šlechtic s vodnatýma očima, který si nepřítomně pohrával se zdobenou dýkou.

Ozvalo se zabušení na dveře a vstoupil hřmotný voják. "Řekl ,ne', můj pane," oznámil.

"Co tím myslíš, ne?" vykřikl šlechtic. "Je velmi tvrdohlavý, můj pane, a zdá se, že se o svou dceru velice bojí."

"Tak ho zabij! Chci tu holku tady ve své komnatě před setměním!"

"Šerif říká, že už nesmíme zabíjet sedláky, můj pane," namítl voják. "Ti červení kněží shromažďují zprávy o podobných incidentech a používají je proti nám."

"To je ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel."

"Já vím, ale pokud toho tvrdohlavého starého hlupáka zabiju, zabuší vám šerif na dveře dřív, než vyjde slunce." Pak se vojákovy oči zúžily. "Ale je tu ještě jiný způsob, můj pane," řekl. "Otec té dívky je mrzák. Minulý rok ho kopl tažný kůň a zlomil mu nohu. Nemůže pracovat a kromě té pěkné dcery má ještě osm dalších dětí."

"Takže?"

"Co kdybych mu řekl, že pokud ti nedá svou dceru, vyženeš ho z jeho chatrče? Je zima a bez jídla a přístřeší jeho rodina zemře hladu nebo zimou."

"Brilantní!" řekl šlechtic s širokým úsměvem. "Jen do toho, seržante. Nařid' mu, ať se začne balit. Jestli tu jeho dcera do setmění nebude, ráno ho vyženu."

"Dokázal bys najít dveře na to místo, Eliare?" zeptal se seržant Khalor zachmuřeně.

"Skoro okamžitě, seržante," odvětil Eliar ocelovým hlasem. "Mám si vzít meč?"

"Rozhodně ano."

"Teď ne, pánové," řekla jim Dweia. "Ještě jsme neskončili."

Výhled se znovu zavlnil a když se ustálil, naskytl se jim obraz místnosti jiného domu. U stolu pokrytého dokumenty seděl shrbený šlechtic s tvrdou tváří, který se radil s knězem v hnědé róbě. "Probíral jsem to už tucetkrát, bratře Saweli," prohlásil šlechtic, "a nemohu přijít na způsob, jak ten problém obejít. Zdá se, že to je tradice vytesaná do kamene. Já tu studnu chci, ale lidem z té vesnice patří už tisíc let. Mám stovky akrů půdy, které bych mohl obdělávat, kdybych měl přístup k té vodě."

"Uklidni se, barone," odvětil kněz. "Pokud nemůžeš najít dokumenty, které by vyhovovaly tvým účelům, tak nějaké sepíšeme."

"Obstojí to u dvora?"

"Jistěže ano, můj pane. Předsedou výboru bude můj Scopas a ten mi dluží několik laskavostí. Až mu předložíme náš ,překvapivý nový objev', vynese rozhodnutí. Ta vesnice - a její studna - přejde do tvých rukou a vesničané se budou muset sbalit. Pak můžeš nechat strhnout jejich domy - nebo je využít jako chlévy pro dobytek."

"Opravdu to bude možné, bratře Saweli?" otázal se baron pochybovačně.

Kněz pokrčil rameny. "Kdo nás zastaví, můj pane?" zeptal se. "Aristokracie ovládá zemi a církev ovládá dvůr. Jen tak mezi námi, můžeme si dělat, cokoli se nám zachce."

"Nuže, seržante," zeptala se Dweia zachmuřeného arumského vojáka, "odpovídá to na tvou otázku?"

"Celkem uspokojivě, madam," odpověděl Khalor, "ale vznikla mi nová otázka. Proč se do toho chceme namočit? Podle toho, co jsem viděl, bych řekl, že Perquain revoluci potřebuje jako sůl. Proč prostě neuzavřeme jeho hranice a nenecháme sedláky, aby převálcovali šlechtu a kněžstvo?"

"Protože tu revoluci vedou špatní lidé."

"Takže my jim ji ukradneme?" navrhl Gher.

"Přibližně ano."

"Pokud jim chceme ukrást jejich revoluci, nebylo by užitečné zjistit něco o těch, kteří ji vedou?" navrhl Khalor. "Ted', když jsou Pekhal a Gelta vyřízeni, musí být ve vedení někdo jiný a poznat nepřítele je celkem důležité."

"Dobrá úvaha, seržante," přisvědčila Dweia. "Pojďme si tedy trochu začenichat kolem."

Althalus opatrně vyslal pátravou myšlenku k Bheidovi, mysl mladého kněze se zmítala rozporuplnými emocemi. Pořád tam ještě byly smutek a vina, ale začal je pomalu přemáhat hněv. Zjevná nespravedlnost perquainské společnosti začala rozptylovat Bheidovu sebelítost.

"To je jen začátek, miláčku," zamumlal Dwein hlas. "Zatím ho nikam netlač. Myslím, že se z toho postupně vylíže sám."

"Ale stejně jsi trochu přeháněla, když jsi nám ukazovala ty obrazy, že ano?" poznamenal Althalus.

"Trochu ano," přiznala. "Ti lidé, které jsme viděli, si myslí přesně to, co říkali, ale ve skutečnosti by své myšlenky nahlas nevyslovili."

"Zase podvádíš, Smaragd."

"Já vím," přiznala, "ale pokud je to potřebné k uzdravení Bheida, je to přijatelné."

"Už jsem si všiml, že máš velmi pružný smysl pro morálku."

"Jaké šokující odhalení. Velmi pečlivě Bheida sleduji, miláčku. Brzy uvidí a uslyší pár věcí, které mu znovu postaví nohy na pevnou zemi."

Výhled z jižního okna se znovu změnil a Althalus shledal, že hledí na ruiny dávno opuštěného domu na vrcholku kopce, který se tyčil nad mořem na jihu. Uprostřed ruin stál malý stan, u kterého plápolal dobře zakrytý oheň. Poblíž ohně stál Argan, světlovlasý bývalý kněz, který vztekle kopal do hromady kamení.

"Takhle si úplně zničíš boty," zazněl z temnoty drsný hlas.

"Kde jsi byl?" dožadoval se Argan, když do světla ohně vstoupil prošedivělý Koman.

"Rozhlížel jsem se kolem," odvětil Koman. "Vždyť jsi sám chtěl, abych to udělal."

,A zjistil jsi něco?"

"Nikdo na nás zatím nezaútočil, jestli ses bál právě toho. Nemyslím, že plně chápou, co děláš, Argane. Nemohl jsem najít Althala, ale to není nic neobvyklého. Nejspíš se ukrývá v tom hradě na konci světa a to místo je mimo můj dosah. Někaké zprávy od Ghenda?"

"Ne. Je v Nahgharaši a snaží se ukonejšit Mistra."

Komanovy kruté tváře se dotkl úsměv. "Jsi prohnáný, Argane, to ti musím přiznat. Ty jsi ten, kdo Yakhaga vytáhl z Nahgharaše a nechal ho zabít, ale ostudu za to sklídí Ghend."

"Na druhou stranu, kdyby můj plán uspěl, byl by to také on, kdo sklídí chválu, staříku," odvětil Argan pobaveně. "Ghend dychtí po Mistrově chvále."

"Všiml sis," řekl Koman suše.

"Ten plán mohl fungovat," prohlásil Argan. "Yakhag představoval dokonalou odpověď na složitý plán, který Althalus vymyslel jako past na Geltu, ale pak ten idiot Bheid ztratil hlavu a zabil Yakhaga dřív, než jsme ho mohli zastavit."

"Snažil jsem se tě před ním varovat, Argane, ale tys mne neposlouchal."

"Vůbec mě nenapadlo, že zajde tak daleko," řekl Argan téměř omluvně. "Porušil jedno ze základních kněžských pravidel. Mě samotného vyhnali kvůli mnohem méně významnému prohřešku."

"Neméně nemyslím, že bych Yakhaga nějak postrádal," dodal Koman. "Už jen z pohledu na něj mě mrazilo. Dokonce i Ghend se ho bál. Mistr byl jediný, kdo ho opravdu ovládal."

"Já vím," řekl Argan smutně, "ale s ním za zády bych mohl odstrčit Ghenda stranou a zaujmout jeho místo. Všechno šlo tak hladce - dokud ten maniak v černé róbě nepopadl meč a nezabil můj klíč k moci."

Koman pokrčil rameny. "Pokud to cítíš takhle, běž ho zabít. Khnom tě pravděpodobně dokáže dostat do Dweina Domu."

"Nesnaž se být zábavný, Komane. Nevlezl bych tam o nic víc raději než ty."

"Byl to jen návrh, reverende Argane," řekl Koman ironicky. "Protože tak dychtíš po zabítí toho kněze,

myslel jsem si, že budeš ochoten podstoupit nějaké riziko."

"Pomsta je sladká, staříku," řekl mu Argan, "ale abys ji mohl ochutnat, musíš zůstat naživu. S Bheidem se vypořádám v pravý čas. Zrovna teď potřebuji víc Šarlatových Rób, aby udržely náš kotlík ve varu. Vrať se do Nahgharaše a přiveď jich tolik, kolik ti jich Mistr poskytne. Chci být v chrámu v Maghu před začátkem jara. Jestli se příliš zdržíme, pravděpodobně tam už na nás bude čekat Althalus s armádou."
"Stane se, jak přikazuješ, ctěný vůdce," odvětil Koman s předstíranou uctivostí.

"Co přesně byl Yakhag zač, madam?" zepal se seržant Khalor. "Vím, že se ho Gelta bála, ale nenapadlo mě, že z něj měl strach i Ghend."

"Byl bytostí bez jakýchkoliv emocí," odvětila Dweia s mírným pokrčením ramen. "Neznal lásku, nenávisť, strach ani ambice - prostě nic. Byl úplně prázdný."

"Muž z ledu?" navrhl Gher.

"Trefný popis, Ghere," pochválila ho. "Kdyby zůstal naživu, je docela možné, že by Arganův plán na odstranění Ghenda uspěl."

"Naši protivníci spolu nevycházejí tak dobře jako my, co?" poznamenal hoch. "My si navzájem pomáháme, ale oni zřejmě tráví spoustu času snahou vrazit jeden druhému dýku do zad."

"Daevovi se to takhle líbí, Ghere," odvětila Dweia. "V očích mého bratra byl Yakhag dokonalý muž."

"Yakhagovi to tak nepřípadalo," poznamenal Althalus. "Jediné, po čem opravdu toužil bylo zemřít."

"Přesně o tom je celý Nahgharaš, lásko," řekla Dweia.

"Dříve nebo později s tím místem budeme muset něco udělat," řekl seržant Khalor zachmuřeně.

"Máš ohledně toho nějaký návrh, seržante?" otázala se Dweia.

"Zatím nic konkrétního. Mohli bychom tam napochodovat a celé to podpálit. Ale jistě víš, že ohledně války v Perquainu nejsem žádný nadšenec. Mám pocit, že pokud nedojde k významné změně, budeme bojovat na špatné straně. Tahle revoluce je zcela oprávněná - bez ohledu na to, kdo ji podnítl."

"Na tom už pracuju, seržante," sdělil mu Althalus. "Myslím, že naším prvním krokem by mělo být získání přístupu k tomu Exarchovi Hnědých Rób - říkal jsi, že se jmenuje Aleikon, Bheide?"

Bheid přikývl. "Můj Exarcha má pro něj i jiná jména, ale o těch bude lepší se v přítomnosti dam nezmiňovat."

"Jestli Aleikon schvaluje to, co jsme před chvílkou viděli, pak ho tvůj Exarcha nejspíš nazývá správně, bratře Bheide," dodal Khalor. "Čeho chceš dosáhnout, Althale?"

Althalus pokrčil rameny.

"Hnědé Róby jsou lakomé a já jsem v podvádění lakomců velmi dobrý. První věc, kterou potřebuji, je získání naprosté Aleikonovy pozornosti. Dejme tomu, že nějaký neuvěřitelně bohatý šlechtic odněkud z Equera - nebo možná Medya - navštíví Maghu na náboženské pouti. Myslíš, že bude mít potíže dosáhnout audience u Exarchy Hnědých Rób, bratře Bheide?"

"O tom pochybuji - zejména pokud bude cílem jeho pouti očištění od hříchů. Slovo očištění má cinkavý zvuk peněz a takový zvuk se vysoce postaveným Hnědým Róbám zamlouvá."

"To jsem si tak nějak myslel," řekl Althalus. "Vezmu si nějaké drahé šaty, budu se na každého dívat svrchu a koupím si - nebo půjčím - nádherného koně. Pak se můj osobní kaplan pokusí získat mi audienci u Exarchy Aleikona."

"Takže ten kaplan budu já," dovtípil se Bheid.

"Jaká úžasná myšlenka, Bheide!" řekl Althalus. "Jak to děláš, že máš pořád tak chytré nápady?"

"Je to dar," opáčil Bheid suše.

"A odkud řekneš, že pocházíš, Althale?" zeptal se Gher.

Althalus pokrčil rameny. "Na tom nesejde - ale musí to být dostatečně daleko."

"Co třeba Kenthaigne, lásko?" navrhla Dweia.

Althalus se zamračil. "Mám pocit, že o tom místě už jsem slyšel. Kde přesně leží?"

"Je to starodávné jméno pro oblast mezi jezery Apsa a Meida v Equeru. Ale to jméno už se dlouho nepoužívá."

Pokrčil rameny. "Má to pěkný zvuk," řekl. "Tak dobrá, budu vévoda z Kenthaigne, který si provraždil cestu k trůnu. Teď kvůli tomu mám špatné svědomí, a proto potřebuji boží odpuštění. Má to nějaké

slabiny?" Vyčkávavě se rozhlédl po ostatních.

"Tohle dělá pořád, co?" poznamenal seržant Khalor. "Proč pro jednu neříct lidem pravdu, Althale?"

"Khalore, kdybych přišel do Maghu a oznámil, že jsem vyslanec Bohyně Dwei, tak by mě zavřeli do blázince. Pravda většinou nefunguje."

"Myslím, že je čas přivést Leithu a Andine zpátky domů, láska," navrhla Dweia tiše.

"Myslíš, že už je Bheid připravený, Smaragd? Jestli je pořád ještě rozervaný, nechci, aby byla Leitha u něj."

"Už je skoro v pořádku, miláčku. Začíná chápat, co přesně byl Yakhag zač, a proto už ho jeho smrt tolik netrápí. Ať se raději Leitha vrátí nebo se Bheid znovu sesype."

"Jak si přeješ, Smaragd," přisvědčil Althalus.

"Potřebuji peníze co nejrychleji, Vaše Milosti," řekl ošuntěle vyhlížející hrabě Baskoi nervózně. "Mám dluhy vůči jistým lidem, kteří nejsou zrovna trpěliví."

"Kostky k vám zřejmě nebyly zrovna přátelské," domyslel si Althalus.

"Nevěřil byste, jak nepřátelské ke mně byly," postěžoval si Baskoi.

"Váš dům mi docela vyhovuje, hrabě," sdělil mu Althalus a rozhlédl se po honosném sídle. "Nějaký čas se v Maghu zdržím a nechci bydlet v nějakém odporném hostinci, kde jsou štěnice. Dejme tomu, že tam zůstanu půl roku. Pokud mi kněží v chrámu řeknou, že mé pokání bude trvat déle, dohodneme se na nějakém stálejším uspořádání."

"Jak si přejete, vévodo Althale. Nebude vadit, když si do podkroví uložím své věci?"

"Vůbec ne, hrabě. Hned, jakmile skončíte, běžte za mým kaplanem, bratrem Bheidem, a ten vám vyplatí peníze za nájem."

"Jste si naprosto jistý, že bych nemohl zůstat v podkroví - nebo třeba ve sklepě?" zeptal se Baskoi prosebně.

"To by opravdu nebyl dobrý nápad, hrabě," řekl mu Althalus. "Mám jisté nepřátele, ve srovnání s nimi vypadají vaši věřitelé jako koťata. Věřte mi, že byste tu nechtěl být, kdyby se rozhodli jednoho dne mě navštívit."

"Tak to si asi budu muset najít pokoj v nějakém hostinci," řekl Baskoi smutně.

"Vyhýbal bych se těm, kde se hrají kostky, hrabě," poradil mu Althalus. "Když vás kostky nemají rády, je lepší se jim vyhýbat."

"Pravda," souhlasil hrabě Baskoi posmutněle.

"Vévoda čeho?" zeptal se vévoda z Kadonu nevěřicně.

"Kenthaignu," odvětil Althalus.

"To jste si právě vymyslel, že ano, Althale?"

"Víceméně ano. Jak to vypadá na trhu s pšenicí?"

"Vlastně docela dobře," řekl Olkar trochu samolibě. "Letošní úroda byla jedna z nejlepších za posledních tucet let. Tady v Perquainu je teď přebytek obilí a to stlačuje ceny dolů. Už jsem do Kantonu odeslal čtyři tisíce tun a za další tři tisíce už jsem zaplatil. Mám ale problémy sehnat dostatek vozů. Pokud se ta sedlácká revoluce ještě měsíc pozdrží, budeme mít veškerou pšenici, kterou Treborea potřebuje."

"Andine bude šťastná, až to uslyší, Olkare."

"Proč se chystáte vystupovat jako vévoda z Kenthaignu, Althale?"

"Je to něco jako žízala, na rybářském háčku, Vaše Milosti. Potřebuji nějaké informace, které mají místní kněží. Kdybyste si na to náhodou vzpomněl, můžete se zmínit o tom, že vévoda z Kenthaignu, který je tak bohatý, že si utírá nos zlatým kapesníkem, trpí značným pocitem viny, protože spáchal těžké hříchy a přišel do Maghu, aby si vykoupil odpuštění."

"Jestli se tohle roznese, Althale, zabuší vám do rána na dveře každý kněz, který tu je," varoval ho Olkar.

"Přesně to potřebuji, Vaše Milosti," odvětil Althalus se zlomyslným úšklebkem. "Tak alespoň nebudu muset hledat já je. Oni přijdou za mnou."

"Bude vás to stát hodně peněz, Althale."

"Peníze ve skutečnosti nic neznamenají, Olkare."

"Že si neukousnete jazyk!" prohlásil Olkar zděšeně.

"Zvěst o vaší duchovní krizi se dostala až k uším našeho svatého Exarchy Aleikona, vévodo Althale," oznámil kněz v hnědé róbě, který zaklepal na dveře následujícího rána.

"Modlil jsem se, aby se tak stalo," odvětil Althalus a zbožně pohlédl k nebesům.

"Svatý Aleikon je pohnut vaší pokorou, Milosti," prohlásil kněz, "a náš Exarcha je pravděpodobně ten nejzbožnější člověk na zemi. Proto vám rád okamžitě poskytne audienci ve své soukromé kapli v centrálním chrámu."

"To je pro mne nesmírná čest, otče. Snažně vás prosím, vraťte se co nejrychleji do chrámu a oznamte svatému Exarchovi, že tam se svým doprovodem co nejdříve dorazím."

"Okamžitě tak učiním, Vaše Milosti. Ale řekněte mi prosím, kdy přesně vás Exarcha Aleikon může očekávat?"

"Pospíším k němu okamžitě, otče," prohlásil Althalus. "Možná, že jestli se cestou zdržíte, dorazím tam před vámi. Tíží mě mé hříchy a já dychtím se jich zbavit."

"Pak tedy poběžím, Vaše Milosti," slíbil kněz.

Když hnědá róba odešla, měl seržant Khalor co dělat, aby zakryl úsměv.

"Co tě tak pobavilo, seržante?" zeptala se ho Leitha.

"Jeho Milost naložila tomu knězi pořádný náklad," smál se Khalor.

"To je jedna z tatínkových chyb," přisadila si Leitha. "Nikdy neplýtvá časem na lžici, když může použít lopatu."

Starobylý Dwein chrám byl jednou z nejvelkolepějších budov v celém Maghu. Hnědé Róby se ze všech sil snažily zakrýt ty nejjasnější známky toho, že chrám byl původně vystavěn na počest Bohyně plodnosti a z oltáře zmizela nadry přehnaně obdařená socha, kterou si Althalus pamatoval. Kněz, který ho ráno navštívil, vyběhl ze dveří za oltářem, aby vévodu a jeho doprovod přivítal. Vypadal poněkud překvapeně, když spatřil družinu doprovázející Althala.

"Mé hříchy mi získaly značný počet nepřátel, otče," vysvětloval Althalus. "Proto se bojím nechávat své dcery bez ochrany. Jsou tu i jiné důvody, proč je nechci pouštět z dohledu, ale pravděpodobně by nebylo vhodné je jmenovat před mužem, který složil slib celibátu."

Kněz zamrkal a pak zrudl. "Aha," řekl a dál se na nic neptal. Místo toho se otočil a provedl je dveřmi do matně osvětlené chodby. Posléze došli k tmavým, těžkým dveřím z třešňového dřeva. "Zde je soukromá kaple našeho svatého Exarchy," řekl. Pak zabušil na dveře.

"Vstupte!" zazněl hlas zpoza dveří.

Kněz dveře otevřel a dovedl Althala a jeho společníky do kaple. "Svatý Aleikone," řekl a krátce poklekl, "mám tu čest představit vám Jeho Milost vévodu Althala z Kenthaignu." Pak vstal a pozpátku vycouval z malé kaple, přičemž se ukláněl při každém kroku.

Exarcha Aleikon byl kyprý muž s nakrátko ostříhanými světlými vlasy a vážným výrazem. "Jsem poctěn, Vaše Milosti," řekl Althalovi zběžně, "ale myslel jsem, že toužíte po soukromé audienci, abychom mohli zjistit vážnost vašich hříchů."

"Soukromí je luxus, který si nemohu dovolit, Vaše Eminence," odvětil Althalus. "Svatí muži hovoří o hříších, ale svěštější lidé hovoří o zločinech. Ambice mne dovedly až na vévodský trůn a mé metody mi získaly mnohé nepřátele. Ty dvě překrásné mladé dámy jsou mé dcery, Leitha a Andine. To dítě je jejich osobní páže. Tento kněz v černé róbě je bratr Bheid, můj osobní kaplan. Celá má družina se nachází v neustálém nebezpečí, a proto nás musí chránit tělesná stráž, Khalor a Eliar, dva největší válečníci v celém Kenthaignu."

"Vévodství Kenthaigne je tisíce let staré, Vaše Eminence," vyprávěl Althalus Exarchovi Aleikovi v jeho studovně o chvíli později, "a za ta nespočetná staletí jsme povýšili korupci na formu umění. Mám v kapse všechny soudce a kněží tančí, jak pískám. To všechno stojí peníze, ale já mám k dispozici pokladnici Kenthaignu. Mí poddaní se naučili nekřížit mi cestu. Když něco chci, vezmu si to; pokud se mi někdo protiví, v tichosti zmizí. Všechno by bylo v naprostém pořádku - kdyby nebylo těch děsivých nočních

můr, které mě sužují."

"Nočních můr?" otázal se Exarcha Hnědých Rób.

"Slyšel jste někdy o místě zvaném Nahgharaš, Vaše Eminence?"

Aleikonova tvář zbledla.

"Aha," řekl Althalus, "vidím, že už jste o něm slyšel. A já jsem ho také viděl a věřte mi, že byste to místo nechtěl navštívit. Budovy jsou tam postaveny z ohně a na ulicích poskakují lidé jako mihotavé plamínky, křičí a kroutí se v neustálé agónii. Nejhorší je právě ten jejich křik - a já ho slyším pořád, dokonce i když jsem vzhůru. Mám vše, co si jen člověk může přát - s výjimkou nerušeného spánku. Proto jsem přišel do Maghu, Vaše Eminence. Jestli mě dokážete zbavit těch nočních můr, zaplatím vám cokoli si řeknete."

"Toužíš se skutečně kát, můj synu?" zeptal se Aleikon.

"Kát se? Nebud'te absurdní. Udělal jsem, co jsem musel, abych získal, po čem toužím. Prostě řekněte svému Bohu, že mu zaplatím cokoli, jen když mě zbaví těch snů."

"Úplně se chvěje, tati," zamumlal Leithin tichý hlas. "Opravdu chce tvé peníze, ale ví, že ty noční můry nedokáže zahnat."

"Výborně. Takže jde všechno podle plánu."

"A jaký přesně máš plán, Althale?" zeptal se Bheid v duchu zvědavě.

"Dívej se, bratře Bheide. Dívej se a uč se."

"Budu prosit Boha o pomoc, vévodo Althale," prohlásil Exarcha Aleikon znepokojeným hlasem. "A vrátíte-li se zítra, prohovoříme vhodné pokání."

Althalus vstal. "Jak si přejete, Exarcho Aleikone," prohlásil se zbožnou úklonou. "Vrátím se zítra s prvním ranním světlem a přinesu tolik zlata, kolik jen unesu - pokud budu dnes v noci dobře spát."

"To je příšerné, tati," zamumlala Leitha.

"Mně se to docela líbí," odvětil Althalus samolibě.

KAPITOLA

ŠEST

"Jeho Eminence je - ehm - indisponována, Vaše milosti," řekl Althalovi příštího rána v chrámu kněz, který ho původně navštívil v domě hraběte Baskoie.

"Vážně?"

"Nepochybně něco špatného snědl," dodal kněz rychle.

"To se stává," poznamenal Althalus. "Jak dlouho myslíte, že mu bude trvat, než se dá dohromady?"

Možná bych měl přijít odpoledne."

"Možná že raději ne, Vaše Milosti. Zítra by to snad bylo lepší."

"Je velmi rozčilený, tati," oznámila Leitha tiše. "Exarcha Aleikon se těsně před ránem probudil s křikem a od té chvíle pořád křičí. Hnědé Róby se bojí, že se zbláznil."

"Co jsi s ním provedla, Smaragd?" otázal se Althalus na dálku Dwei.

"Vylepšila jsem tvůj nápad, lásko," zapředla v odpověď. "Byl příliš dobrý, než abych ho nechala jen tobě. Co tě pro všechno na světě přivedlo na tu myšlenku s nočními můrami?"

Pokrčil rameny. "Potřeboval jsem něco, čím bych získal Aleikonovu pozornost, Smaragd. Náš smyšlený vévoda z Kenthaignu je příliš velký lotr, než aby se rozplakal jen kvůli zločinům své minulosti. Potřeboval jsem něco opravdu děsivého, čím bych vysvětlil, proč jsem přijel do Maghu prosit o pomoc. Když jsem se nad tím zamyslel, usoudil jsem, že bude nejlepší vystavět svůj příběh na nočních můrách a Nahgharaši."

"Aha, chápu. Prostě sis to jen tak vymyslel."

"Jen částečně. Z toho, co vím, je součástí vzdělání kněží všech tří řádů i jistá znalost hrůz Nahgharaše, a proto jsem to využil k získání Aleikonovy pozornosti. Vlastně jako by mi ten nápad podstrčila nějaká božská moc."

"Říkejme tomu záblesk geniality, miláčku."

"Až tak daleko bych nezašel, Smaragd."

"Já ano."

Ty jsi to vymyslel a já jsem tvůj nápad rozšířila. Za Khomovými dveřmi jsi zachytil pár výjevů z Nahgharaše, ale to všechno byly pohledy zvenčí. Aleikonovy noční můry se odehrávají uprostřed samotného města a Nahgharaš je město naprostého šílenství a děsu. Proto byl Yakhag vděčný, když ho Bheid zabil. Smrt je pro obyvatele Nahgharaše vysvobozením."

"Niméně doufám, že se Aleikon ze svých nočních můr vzpamatuje. Myslím, že ho budu potřebovat."

"Necháme ho chvíli dusit se ve vlastní šťávě, miláčku - považíme ho, dokud nezměkne. Po týdnu takových nočních můr bude souhlasit skoro se vším. Proč nepřivedeš děti domů, Althale? Musíme si promluvit."

Když se Althalus a jeho přátelé vrátili do domu hraběte Baskoie, byly ulice doslova napěchované po zuby ozbrojenými vojáky. Všichni vojáci vypadali trochu nervózně a drželi se v malých skupinkách. Althalus se zastavil u pouličního prodavače, který po dlážděné ulici tlačil vozík naložený tuřiny. "Co se to děje, sousede?" zeptal se prodavače.

Muž pokrčil rameny. "Myslím, že princ Marwain napíná svaly," odvětil. "Určitě už jsi slyšel o sedláckých nepokojích."

"Přijel jsem do Maghu minulou noc," řekl Althalus.

"Vážně? A odkud jsi?"

"Z Equera. Jsem tady kvůli obchodu. Proč se sedláci bouří?"

"Kvůli obvyklým věcem. Pořád se vztekají, jak špatně s nimi svět jedná. Princ Marwain kvůli tomu pokaždé pošle do ulic Maghu vojáky. Chce, aby každý ve městě věděl, kdo tu vládne."

"Ale měšťané se snad neúčastní venkovských povstání, nebo ano?"

Prodavač tuřinů si odfrkl. "Samozřejmě, že se něčeho takového neúčastníme. Ale v chudších částech města se vždycky najdou nějakí nespokojenci. Náš vznešený princ chce, aby pochopili, že tady je situace úplně jiná. Dokud si budeš hledět svých vlastních záležitostí, dají ti vojáci pokoj. Nechceš nějaké tuřiny?"

"Promiň, sousede, ale tuřiny mi z nějakého důvodu nedělají dobře. Nevěřil bys, jak mě po nich bolí břicho."

"Aha," řekl prodavač. "Mně se to samé stává po cibulích."

"Je dobré vědět, že nejsem jediný se slabým žaludkem. Přeji hezký den."

"O tomhle princovi Marwainovi jsem už slyšela, Althale," oznámila Andine, když přecházeli ulici před domem hraběte Baskoie. "Je to bezcitný tyran, který má o sobě přehnané mínění."

"Z toho ho můžeme snadno vyléčit," prohlásil zachmuřeně seržant Khalor.

"Máme nějaký čas," řekla jim Dweia, když se shromáždili ve věži. "Argan postupuje opatrně a upevňuje si vládu nad každým městem, než se přesune do dalšího. Revoluce není jako invaze zvenčí. Jaký je obvyklý postup, když Exarcha není schopen fungovat, Bheide?"

Bheid se zaklonil a zamžoural na strop. "Za normálních okolností by hierarchie udržovala představu, že je

Exarcha pouze indisponován, Dweio," odvětil. "Většinu běžných rozhodnutí stejně dělají úředníci a Exarcha je stejně jenom figurka v čele. Současná situace však rozhodně není normální. Selské bouře v jižním Perquainu představují naléhavost prvního řádu, takže jakmile začne být zřejmé, že se Exarcha Aleikon jen tak nevzpamatuje, pošle nějaký vysoce postavený Scopas prosbu Exarchům Emdahlovi a Yeudonovi o svolání nejvyššího koncilu víry."

"Něco na způsob konkláve klanových náčelníků Arumu?" zeptal se seržant Khalor.

"Přesně tak," přisvědčil Bheid. "Pokud zavládne názor, že nadchází krize víry, nejvyšší koncil může zanedbat běžné postupy. Emdahl a Yeudon mohou místo Aleikona dosadit do čela Hnědých Rób někoho jiného nebo mohou dokonce absorbovat Hnědé Róby do svých vlastních řádů. Ale nemyslím, že by zašli tak daleko. To by totiž asi začalo náboženskou válku, která by obrátila civilizovaný svět vzhůru nohama."

,A Argana by něco takového mohlo vynést až na imperiální trůn," dodal Althalus.

"To si možná myslí," nesouhlasila Dweia. "Máme řadu možností, jak se s tím vypořádat. Eliminovali jsme Pekhala díky hoře seržanta Khalora - a řece, která tekla dvěma směry - a ošálili jsme Geltu v Osthosu díky Andinině zdánlivé podřízenosti. Zdá se, že Istivost čas od času funguje."

"Věděl jsem, že nakonec začneš přemýšlet jako já, Smaragd," prohlásil Althalus samolibě.

"Teď vám nerozumím," řekla Andine.

"Je to naše stará debata, princezničko," vysvětloval Althalus. "Smaragd mě učí pravdě, spravedlnosti a morálce; já ji učím, jak lhát, podvádět a krást. Myslím, že mé metody jsou trochu progresivnější."

Dweia pokrčila rameny. "Používám to, co je nejlepší a co zrovna funguje," řekla. "Myslím, že prozatím necháme Exarchu Aleikona snít o Nahgharaši. Vrať se do chrámu, bratře Bheide, chci vědět, kdo teď místo Aleikona vlastně vede Hnědé Róby. Zjisti o něm úplně všechno a já ho přinutím, aby poslal prosbu Emdahlovi a Yeudonovi. Chci mít ty dva v Maghu co nejdříve."

"Jmenuje se Eyosra, Althale," oznámil Bheid toho večera, když se vrátil do domu hraběte Baskoie. "Je to Scopas Hnědých Rób a specializuje se na detaily - a čísla. Zbytek hierarchie ho nenávidí, nejspíš proto, že neustále nachází nesrovnalosti v jejich účetních knihách. Je vysoký, hrozně hubený a bledý jako duch."

"To nezní moc povzbudivě," poznamenal Althalus. "Takový úředníček většinou nemá dostatek moci."

"Scopas Eyosra kontroluje pokladnici Hnědých Rób, Althale," řekl Bheid s úsměvem. "A v řádu ovládaném lakotou je muž, který svírá měsíc ten, kdo tahá za nitky."

"Dobrá úvaha. Jak ho mám přimět, aby začal křičet o pomoc?"

"Mám takový nápad. Pokud Dweia dokáže přimět Aleikona, aby začal rozhazovat peníze plnými hrstmi, začne Eyosra rvát, jako by ho na nože brali."

"Proberu to se Smaragd," slíbil Althalus. "Jsem si jistý, že najde nějaký způsob, jak toho dosáhnout."

"Asi se z toho vážně dostává, Smaragd," oznamoval Althalus, když se on a Eliar vrátili do Domu.

"Udržovat ho zaměstnaného je nejspíš nejlepší způsob, jak se vypořádat s jeho problémem."

"Je to lepší než s ním třískat o zed', " přisvědčila Dweia.

"Opravdu jsi to udělal, Althale?" zeptal se Eliar.

"Netřísknul jsem s ním moc silně," bránil se Althalus. "Jen jsem chtěl, aby mi začal věnovat pozornost."

Nicméně bratr Bheid mi řekl, že se máme soustředit na jistého Scopase Eyosru. Ovládá pokladnici Hnědých Rób a patří k těm, kteří si nechají pro měďák vrtat koleno. Bheid si myslí, že náhlý záchvat marnotratnosti ze strany Exarchy Aleikona způsobí, že se Scopas Eyosra okamžitě obrátí na ostatní řády s prosbou o pomoc."

"Co takhle renovace mého chrámu?" navrhla.

Althalus zamyšleně potřásl hlavou. "Možná," řekl. "To závisí na tom, co přesně máš na mysli, Smaragd."

"Napadla mě oprava oltáře. Za starých časů byl můj oltář pokrytý zlatem. Když si chrám uzurpovaly Hnědé Róby, všechno zlato ukradly. Kdybych tuhle myšlenku nasadila Aleikonovi do hlavy -" nechala ta slova viset ve vzduchu.

"Jak si vzpomínám, je ten oltář docela velký," poznamenal Althalus. "Na jeho pokrytí to bude chtít hodně zlata, co?"

"To rozhodně - přinejmenším několik tun."

"Uvidíme, co na to Bheid, ale myslím, že to je dobrý nápad, Smaragd. Takové množství zlata způsobí, že Scopas Eyosra vyskočí vysoko do vzduchu a už během pádu bude kmitat nohama, aby se mohl rozeběhnout za ostatními Exarchy."

"Argan víceméně upevnil svou vládu nad přístavními městy - Egni, Athalem, Pellou a Bhagem," oznámil seržant Khalor zhruba o týden později, když se znovu všichni shromáždili v místnosti ve věži. "Poslal proti proudu řeky z Athalu do Leidy a po souši z Bhaga do Dailu řadu agitátorů, aby zaseli nepokoje mezi chudinu i v těchto oblastech."

"Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než se vydá na pochod k Maghu?" zeptal se Bheid.

"Přinejmenším pár měsíců," odvětil Khalor. "Nechce nic uspěchat. Argan je úplně jiná sorta než Pekhal a Gelta. Je velmi opatrný. Přesto si ale myslím, že bychom měli příjezd těch dvou Exarchů uspíšit. Nábožensky založení lidé toho hodně namluví, než dospějí k nějakému rozhodnutí - bez urážky, bratře Bheide."

"To je v pořádku, seržante," řekl mu Bheid. "Máš pravdu, že žvaníme docela hodně. Možná je to způsob, jak se vyhnout rozhodnutím." Pak Bheid pohlédl na Dweiu. "Seržant má nejspíš pravdu. Měli bychom sem Exarchy Emdahla a Yeudona dostat co nejdřív. Musí učinit důležitá rozhodnutí a Argan už je v pohybu."

Dweia našpulila rty. "Pohraju si se vzpomínkami několika lidí a Eliar pak může přivést Exarchy přes Dům a vypustit je rovnou v Maghu. My teď musíme jenom počítat dny. Dokud se Emdahl a Yeudon nedostanou do Maghu, nemůžeme udělat žádné důležité rozhodnutí."

"Arganova lůza se chystá na pochod proti proudu řeky do Leidy," oznámil seržant Khalor následujícího rána. "Neřekl bych, že budou postupovat příliš rychle, nicméně se vydají tím směrem."

"Co by je zdržovalo?" zeptal se Eliar.

"Převážně drancování." Khalor se zatvářil kysele. "Vypustit nevycvičenou armádu do země, kde je spousta městeček a vesnic, je ten nejjistější způsob, jak dosáhnout cíle určení úplně bez vojáků."

"Neřekl jsi snad jednou, že hloupý nepřítel je dar od Boha?" poznamenal Eliar.

"Možná ano, Eliare, ale stejně se mi to nelíbí. Je to neprofesionální."

"Už se vydali Arganovi lidé na pochod i z Bhaga na Dail?" zeptal se Althalus.

Khalor zavrtěl hlavou. "Zatím pořád drancují Bhago," odvětil. "Dokud město přímo nehoří, chudinu ani nenapadne, že by odešla."

Bheid vrhl na seržanta udivený pohled. "Tak tohle je důvod, proč jsou vydrancovaná města vždycky vypálená?" zeptal se.

"Samozřejmě, bratře Bheide, myslel jsem, že to každý ví. Správný drancíř ani neuvažuje o odchodu, dokud mu nehoří koudel u zadku. Oheň je snad jediný způsob, jak přimět armádu k opuštění města, které dobyla."

"Nestarej se o to, Althale," řekla Dweia.

"Nesouhlasí mi čísla, Smaragd," protestoval. "Eyosrovi poslovi bude trvat několik týdnů, než se dostane do chrámu Černých Rób v Deice, a ještě déle, než se dostane do Keiwonu. Jestli Emdahl a Yeudon přijedou do Maghu zítra ráno, Eyosra začne být velmi podezřivý."

Povzdechla si a obrátila oči v sloup.

"Přál bych si, abys to nedělala, Smaragd," postěžoval si.

"Tak mi přestaň vykládat o samozřejmostech, miláčku. O problémech s uplynulým časem vím všechno a už jsem se o to postarala. Není to přece poprvé, kdy si zahrávám s časem, takže už bys měl vědět, že míle a minuty znamenají přesně to, co chci, aby znamenaly. Nikdo si ničeho nevšimne, Althale, tak se přestaň strachovat."

"Dobrá, Smaragd," vzdal se, "věřím ti. Má Aleikon pořád noční můry?"

"Sem tam ano. Chceme, aby byl hodný a poslušný, až začnou Emdahl a Yeudon činit jistá rozhodnutí."

"Jaká rozhodnutí?"

"Dívej se, Althale. Dívej se a uč se."

Exarcha Emdahl byl hřmotný kněz s hluboce zbrázděnou tváří a drsným hlasem. On a Exarcha Yeudon přijeli do Maghu pozdě jednoho mrazivého odpoledne a okamžitě uspořádali poradou se Scopasem Eyosrou a dalšími vysoce postavenými knězi Hnědých Rób.

"Je jako býk, tati," říkala Leitha. "Všichni se ho bojí a on toho jak se zdá ví mnohem víc, než by se dalo čekat."

"Náš řád se specializuje na sbírání informací," vysvětloval Bheid. "Ve světě se stane jen málo věcí, o kterých se můj Exarcha nedozví. Slyšel jsem, že je v naléhavých případech poněkud rázný. Možná bychom se kolem něj měli pohybovat po špičkách."

"Možná," řekl Althalus, "ale možná také, že ne. Jestli chce znát pravdu, mohu mu jí dát víc, než dokáže zvládnout. Exarcha Emdahl je možná býk, ale já mám mnohem větší rohy než on."

Následujícího rána dorazil k hraběcímu domu v Maghu posel s listinou, požadující přítomnost vévody z Kenthaighnu v chrámu.

"Buď tak hodný a vyříd' Exarchům, že tam dorazím hned, jak se mi to bude hodit," sdělil Althalus poněkud nadutému knězi urážlivým tónem hlasu.

Bheid bolestivě zamrkal. "To je špatný začátek, Althale," varoval ho v duchu.

"Nemyslím," odvětil Althalus. "Chci Emdahla jen trochu poškádlit. Dáme mu asi tak půl hodiny. Pak dorazíme do chrámu. Možná by ses měl držet v pozadí, bratře Bheide. Chci si s Emdahlem trochu pohrát a bude lepší, když si svou nespokojenost nevybije na tobě."

Nějakou dobu čekali. "To už stačí," usoudil Althalus nakonec. "Teď půjdeme do chrámu a vyškolíme pár kněží. Co vy na to?"

"Netlačíš trochu moc na pilu?" zeptala se Andine.

"Přirozeně, že ano," odvětil Althalus vesele. "Chci si získat Emdahlovu naprostou pozornost."

Opustili sídlo a vydali se k chrámu. Když k němu dorazili a vstoupili dovnitř, dostalo se jim značného množství nepřátelských pohledů. Althalus si jich nevšímal a bezstarostně kráčel chrámem přímo k Aleikonově soukromé kapli. "Jsou uvnitř?" zeptal se kněze, který ho původně navštívil v Baskoiově domě.

"Ehm - ne, Vaše Milosti," odvětil kněz nervózně. "Exarcha Aleikon je stále indisponován a Exarchové Emdahl a Yeudon se spolu radí v knihovně."

"Myslím, že bude lepší, když mě tam okamžitě odvedeš," řekl Althalus.

Kněz poslechl a Althalus s ostatními kráčel za ním. Kam vstoupili, tam se rozhostilo ledové ticho.

"Nemělo by to být víc než pár minut, Vaše Milosti," řekl kněz, když se dostali k obloukovitým dveřím.

"Byl jsi mi v posledních týdnech velice nápomocný, mladíku," řekl mu Althalus, "a proto nechci, aby ses dostal do potíží. Nemáš náhodou něco naléhavého v jiné části chrámu?"

"Určitě si něco najdu, Vaše Milosti," odvětil kněz vděčně a odspěchal.

"K čemu se chystáš?" dožadoval se Dwein hlas.

"K získání jejich pozornosti, Smaragd. Hodlám ignorovat obvyklé zdvořilosti a nebudu s nimi jednat v rukavičkách. Nehodlám tancovat tak, jak oni pískají, i když to oba nejspíš očekávají." Pak prudce otevřel dveře do knihovny a vpochodoval do přítomnosti obou Exarchů. "Nemusíte vstávat, pánové. Řekli mi, že mě chcete vidět," oznámil oběma užaslým kněžím. "No, tak tady jsem. Co máte za problém?"

"Co vás zdrželo?" dožadoval se Emdahl s tvrdým výrazem.

"Zdvořilost, Vaše Eminence," odvětil Althalus s nedbalou úklonou. "Protože bývá zvykem nechat návštěvníky vychladnout v předpokojí, já jsem vychladl v mnohem pohodlnějším prostředí. Musíme toho hodně prodiskutovat, pánové, takže se pojďme věnovat práci. Co chcete vědět?"

"Tak například úplně všechno," odvětil Emdahl chladně. "A začneme úplně od začátku. Co jste zač, Althale? Poslední dobou to na různých místech světa vře a vy a vaši lidé jste vždycky přímo uprostřed dění. Kamkoli přijdete, jednáte spatra s lidmi, jejichž postavení je vyšší než vaše a to porušuje přirozený řád věcí. Církev chce vědět, jaké jsou vaše úmysly."

Althalus se usadil na druhý konec stolu, pokynul ostatním, aby si také sedli a pohodlně se opřel. "Na kolik pravdy jste připraven, Exarcho Emdahle?"

"Na mnohem víc, než mi chcete dát. Začneme s tím, kdo jste."

Althalus pokrčil rameny. "To je všechno? Tak to by nemělo trvat moc dlouho. Jmenuji se Althalus, ale to už víte. Jsem zloděj a podvodník a za dostatečnou odměnu i příležitostný vrah. Narodil jsem se před velmi, velmi dlouhou dobou, a když to všechno začalo, zažíval jsem zrovna sérii neúspěchů. V té době mě navštívil muž jménem Ghend - učedník démona Daevy - který mě najal, abych se vydal do Kagheru a ukradl něco, čemu říkal Kniha. Vydal jsem se do Domu na Konci Světa, kde ta Kniha měla být a tam jsem našel kočku - i když to vlastně kočka nebyla. Byla to Bohyně Dweia, sestra Deiwose a Daevy. Věděl jsi, že Deiwose a Daeva jsou bratři, že ano, Emdahle? V každém případě mě ta kočka, které říkám Smaragd, naučila, jak číst v Deiwosově Knize, a asi před dvěma lety jsme oba opustili Dům, abychom shromáždili jisté lidi - mladého Aruma jménem Eliar, Andine, Aryu z Osthosu, kněze Černých Rób jménem Bheid, nedospělého zloděje jménem Gher a Leithu, která dokáže číst myšlenky. Pak jsme se všichni vrátili do Domu a Bohyně Dweia se nám ukázala ve své pravé podobě. Vysvětlila nám pak některé věci, a pak jsme se všichni vydali do širého světa, abychom se vypořádali s Ghendem a jeho přísluhovalci v nevyhnutelné válce mezi dobrem a zlem. A to je přesně to, co teď děláme. Už jsme se vypořádali se dvěma z Gheodových posluhovačů - Pekhalem a Geltou - a v Perquainu jsme proto, abychom se postavili Arganovi - odpadlému knězi - a Komanovi, Ghendovu čtenáři myšlenek. Vy mi pánové můžete buď podat pomocnou ruku nebo se stáhnout a nechat mě být. To je úplně na vás, ale měl bych vás varovat, že pokud se mi pokusíte postavit do cesty, zničím vás i všechny, kteří vám pomáhají. Dokážu věci, o kterých se vám ani nesní, takže se mi neplet'te pod nohy a nechte mě dělat mou práci." Althalus se odmlčel. "Je to dost jasné, Emdahle?" zeptal se.

Exarchovi Emdahlovi lezly nekontrolovatelně oči z důlků.

"Ach, a ještě jedna věc," dodal Althalus. "Dweia si trochu pohrála s Exarchou Aleikonem, aby získala vaši pozornost. Ten ubohý chlapík se doopravdy nezbláznil. Dweia mu plní hlavu vidinami z Nahgharaše, to je vše. Stačí trocha Nahgharaše a každý vám věnuje úplnou pozornost."

"Nahgharaš je jen metafora, Althale," namítl Yeudon. "Je to jen způsob, jak vysvětlit jisté duchovní záležitosti."

"Myslím, že to máš nějaké pomíchané, Yeudone," nesouhlasil Althalus. "Nahgharaš je mnohem reálnější než vaše poněkud obskurní definice hříchu. Není to jen stav mysli, jak rádi říkáte. Párkrát jsem tam nahlédl - obvykle když se mě Ghend pokoušel překvapit."

"A kde přesně se nachází?"

"Má to být obrovská jeskyně plná ohně pod horami Nekwerosu. Ve skutečnosti však může být kdekoli si Ghend přeje. Podobá se Domu na Konci Světa, který může být kdekoli a kdykoli." Althalus se pousmál. "Je tu ještě jedna alternativa, ale na tu bychom neměli ani pomyslet. Gher si začal pohrávat s představou ,nikdy a nikdy' a Dweia málem vzteky prorazila hlavou strop. Myslím, že za hranicemi dobra a zla leží chaos, který je tak hladový, že by dokázal spolknout celý vesmír. Ale vraťme se zpátky k otázce reality. Když se dostaneme k jádru věci, zjistíme, že Dům a Nahgharaš jsou tou nejvyšší realitou a to, čemu my říkáme reálný svět, je jen jejich odraz. To naznačuje, že metafory jsme my a že jsme byli stvořeni, abychom se pohybovali mezi realitou Dwei a realitou Daevy." Zasmál se. "Tehle rozhovor bychom mohli vést klidně několik staletí, aniž bychom se dobrali k pořádnému závěru. Ale zrovna teď nás čeká jedna malá válčička, takže bychom se mohli soustředit na ni. V těch druhých realitách nejsou čas a vzdálenost konstantní tak jako v obyčejném světě. Scopas Eyosra poslal vám dvěma zprávu, abyste oba co nejrychleji dorazili do Maghu, protože Exarcha Aleikon se zbláznil. V tomhle světě by té zprávě trvalo asi šest týdnů, než by se k vám dostala, a vám by trvalo dalších šest týdnů, než byste se dostali do Maghu. Jestli se v tom začnete trochu š'ourat, myslím, že zjistíte, že Eyosrův posel odsud odjel teprve minulý týden. Smaragd by to mohla zařídít dokonce ještě rychleji, ale ona raději postupuje nenápadně." Pohlédl na Emdahla a Yeudona. "Mám pocit, že mi asi moc nerozumíte, pánové," poznamenal.

"Myslím, že jste ještě větší blázen než Aleikon," zasípěl Emdahl.

"Aleikon není blázen, Exarcho Emdahle," řekla mu Leitha. "Má vize Nahgharaše a tyto vize nepocházejí z

jeho vlastní mysli. Podstrkuje mu je do hlavy Dweia. Jde o to, aby vypadal jako blázen - abyste sem vy dva přišli. A protože už jste tady, myslím, že se Aleikon brzy zázračně zotaví."

"Nejsi ty náhodou ta čarodějnice?" dožadoval se Emdahl.

"Tohle už mě začíná velmi unavovat," řekla mu Leitha chladným, nepřátelským hlasem.

"Na vašem místě bych byl velmi opatrný, pane veleknězi," upozornil ho Gher. "Leitha se nebojí ničeho a nikoho, a jestli se na vás naštve, roztaví vám mozek a ten vám vyteče ušima."

"Tohle je všechno nesmysl!" vybuchl Emdahl. "Myslím, že vy všichni patříte někam do blázince. My jsme náboženští vůdci a my říkáme lidem, čemu mají nebo nemají věřit."

"Možná bude lepší, když mu ukážeš, jak moc se mylí, Leitho," navrhl Althalus nahlas.

"Ano, tati," souhlasila, "a začnu s tímhle." Pohlédla na Exarchu Černých Rób. Pak si povzdechla. "Jak je to smutné," řekla. "Deiвос je skutečný, Vaše Eminence," sdělila mu. "Není to jen nějaká fikce, kterou si vymysleli kněží, aby lépe ovládli obyčejné lidi. Vaše nejistota a sklíčenost jsou zbytečné. Nemusíte se trestat za své pochybnosti."

Exarcha se začal třást a na tváři se mu objevil vyděšený výraz. "Jak -" začal, ale pak se odmlčel.

"Leitha má dar, můj Exarcho," vysvětlil mu Bheid jemně. "Slyší i vaše nejtajnější myšlenky."

"Přála bych si, abyste tomu přestali říkat dar," postěžovala si Leitha. "Je to spíš kletba. Většina věcí, kterou slyším, je pěkně odporná."

"Tohle je únavné a velmi rozčilující, Althale," zaprskal Althalovi v mysli Dwein hlas. "Postarám se o to sama."

Pak náhle jedna zeď Aleikonovy knihovny s klenutým stropem zmizela. Místo ní se objevila dokonalá tvář Dwei, překrásná, plná božského klidu, a tak obrovská, že Althalus málem v panice uskočil. Lokty dokonalých paží měla opřené o podlahu a bradu si zadumaně opírala do dlaní. "Občas zapomínám, jak malí vy lidé vlastně jste," zamumlala. "Tak droboučcí - tak nedokonalí." Natáhla jednu obrovitou ruku a opatrně uchopila ztuhlého Exarchu Emdahla a položila si ho na dlaň druhé ruky. Pak vzala také Yeudona a postavila ho vedle jeho kolegy. "Vidíte teď věci ve správné perspektivě, pánové?" zeptala se.

Oba kněží se k sobě přitiskli a začali pištět skoro jako myši.

"Ale nechte toho," pokárala je jemným hlasem. "Neublížím vám. Althalus sice není nejdůvěryhodnější člověk na světě, ale tentokrát vám říká pravdu. Jsem přesně taková, jakou mě popsal, a tohle není iluze ani žádný jiný trik. Chci, abyste se začali chovat vzorně a dělali přesně to, co vám Althalus řekne. Nebudeme se o to doufám přít, pánové."

Emdahl a Yeudon, v panice přitisknutí jeden k druhému, zuřivě zavrtěli hlavami.

"Věděla jsem, že jste hodní hoši," zamumlala. Pak natáhla jeden obrovitý prst a pohladila je oba po tvářích. "Tak droboučcí," zamumlala. "Tak nepatrní." Pak je postupně zdvihla a posadila zpátky do křesel. "Přiveď je sem, Althale," řekla, "a vem s sebou i Aleikona. Je třeba učinit jistá rozhodnutí a to zabere jistou dobu. Jakmile budou všichni v Domě, dám jim tolik času, kolik budou potřebovat."

Exarcha Aleikon, který procházel s Althalem a Eliarem dveřmi do věže, se silně třásl. "Možná jsi s ním zašla příliš daleko, Smaragd," poznamenal Althalus v duchu. "Ty noční můry mu daly zabrat, a když ho teď seznámíme s realitou Domu, může se zbláznit doopravdy."

"Jen ho sem přiveď, miláčku," odvětila. "Já se postarám, aby se mu vrátil zdravý rozum."

Althalus vzal opatrně Exarchu Aleikona za ruku a vedl ho k mramorovému stolu, kde seděla Dweia s Emdahlem a Yeudonem. Všiml si, že Kniha je zakrytá kusem těžké látky.

"Nevypadáš moc dobře, Aleikone," zasípěl Emdahl.

"Kde to jsme?" zeptal se Aleikon a zmateně se rozhlédl.

"Nejsme si úplně jistí, Aleikone," řekl mu stříbrovlasý Yeudon. "Zdá se, že realita je odsud hodně vzdálená."

"To záleží na tom, jaká je tvá definice reality," řekl Emdahl. "Dokážeš dát Aleikonovu hlavu do pořádku, Božská?" zeptal se Dwei. "My tři musíme učinit jistá rozhodnutí a Aleikon toho zatím není schopen."

"Možná jsem to s ním skutečně trochu přehnalá," přiznala Dweia při pohledu na Aleikonův vyděšený výraz. "Tvé noční můry skončily, Aleikone," řekla Exarchovi Hnědých Rób. "Posloužily svému účelu a již nejsou nutné." Natáhla ruku a odkryla Knihu. "Dej mi ruku, Aleikone," řekla mu.

Exarcha Hnědých Rób natáhl ruku a Dweia ji něžně uchopila a položila dlaní dolů na kožené desky Knihy. "Uvolni se," řekla mu. "Kniha mého bratra vyžene z tvé hlavy vzpomínky na noční můry."

"Je to -? začal Yeudon hlasem naplněným posvátnou bázní.

"Ano, tohle je Deiwošova kniha," řekl mu Althalus. "Vážně je docela zajímavá - jakmile se do ní člověk jednou začte. Zezačátku je trochu rozvláčná. Dwein bratr má trochu potíže dostat se k jádru věci."

"Nezlob," pokárala ho Dweia.

"Promiň," omluvil se Althalus.

Na tváři Exarchy Aleikona se objevil užaslý výraz.

"To by prozatím stačilo," poznamenala Dweia.

"Nesmíme na to jít příliš rychle. Pánové se musí věnovat praktickým věcem a náboženské vytržení by jim v tom mohlo bránit."

"Mohl bych také -?" zaprosil Yeudon a s toužebným výrazem natáhl ruku ke Knize.

"Nech je, ať se jí dotknou, Smaragd," navrhl Althalus. "Když jim to nedovolíš, stejně nebudou myslet na nic jiného."

Dweia vrhla na Exarchy varovný pohled. "Pokud si opravdu myslíte, že se bez toho nedokážete obejít, tak prosím," řekla jim, "ale žádné nakukování."

Althalus vyprskl smíchy.

"Co ti tu připadá tak zábavné?" dožadovala se Dweia.

"Nic, Smaragd," odvětil s předstíranou nevinností. "Občas si prostě vzpomenu na veselou příhodu z dětství."

Prísna tvář Exarchy Emdahla byla zadumaná. "Není pochyb o tom, že církev se odklonila od svého původního cíle, pánové," řekl smutně Aleikonovi a Yeudonovi. "Snažili jsme se udělat dojem na bohaté a mocné tím, že je napodobíme a naše arogance a pýcha nakonec předčila tu jejich."

Úplně jsme ztratili kontakt s obyčejnými lidmi a to otevřelo dveře nepříteli."

"Nauč se čelit realitě, Emdahle," řekl mu kyprý Aleikon zprudka. "Církev musí pracovat v reálném světě, který je nedokonalý. Bez pomoci šlechty bychom nikdy nedokázali splnit naše poslání."

"A opravdu jsme ho naplnili, Aleikone?" otázel se ho Emdahl. "Já mám pocit, že ne."

"Myslím, že uhýbáte od tématu," napomenul je Althalus. "Když vám hoří dům, není čas na dohadování, které vědro použijete na přinesení vody k jeho uhašení. Proč se nesoustředíme na tváře lidí, kteří ten oheň založili? Bude užitečné je znát."

"Myslím, že na to nemáme čas, Althale," nesouhlasil Yeudon.

"Čas tady nic neznamená," sdělil mu Gher, "stejně jako vzdálenost, ale to je myslím přirozené, protože čas a vzdálenost jedno jsou. Všechno se ve světě pořád pohybuje, protože svět je součástí nebe a nebe se pohybuje pořád. Když mluvíme o milích, mluvíme ve skutečnosti o hodinách - jak dlouho bude trvat, než se dostaneme z jednoho místa na druhé. Myslím, že to je důvod, proč nikdo nemůže vidět Smaragdin Dům, protože i když je tady pořád, Smaragd způsobí, že je někdy jindy."

"Má to ten chlapec v hlavě v pořádku, Althale?" zeptal se Emdahl.

"Ano. Jen dokáže myslet rychleji než kdokoli jiný," odvětil Althalus. "A sem tam mívá dost divoké nápady. Když s ním budeš chvíli mluvit, vylezou ti oči z důlků."

"Nebo se ti mozek obrátí naruby," dodal seržant Khakor. "Pochybuji, že Gher žije ve stejném světě jako my ostatní. Jeho mysl se pohybuje tak rychle, že s ním dokáže držet krok jenom Dweia."

Tři Exarchové se na chlapce zamyšleně zahleděli.

"Ani nápad," řekla jim Dweia pevně. "Zapomeňte na to, pánové. Ten chlapec je můj a můj také zůstane. Řekni jim o oknech, Ghere."

"Dobrá, Smaragd." Gher se na ty tři dychtivě zahleděl. "Protože Dům je všude, okna vyhlíží kamkoli, jak si Smaragd přeje. Tak můžeme zjistit, co naši protivníci dělají a co zkusí příště. Na oknech je nejlepší to, že naše protivníky můžeme vidět a slyšet a oni vůbec nevědí, že jsme přímo za nimi - až na to, že za nimi vlastně nejsme." Gher se zamračil. "Tohle je příšerně těžké vysvětlit. Já chápu, co se děje, ale neznám správná slova, kterými bych to objasnil někomu jinému. Ale to, že Dům je všude, v jistém smyslu znamená, že není nikde. Chci říct ne doopravdy nikde, ale v jistém druhu toho 'nikde'. Přinejmenším je

dostatečně ‚nikde‘ na to, že nás ti druzí nevidí, když je pozorujeme."

"Myslím, že to slovo, které hledáš, je ‚všudypřítomnost‘, hochu," poznamenal Emdahl. "Je součástí standardní definice Boha. Bůh je všude a člověk se před ním nemůže nikde ukrýt."

"Díky tomu se cítím mnohem líp, pane," řekl Gher vděčně. "Myslel jsem, že jsem jediný, kdo má takovéhle nápady, a z toho plyne pocit velkého osamění."

"Myslím, že by sis na to měl raději zvyknout, hochu," poradil mu Emdahl. "Myslím, že dokážeš instinktivně pochopit věci, kterých se ostatní jen dotknou, a to až po celoživotním studiu." Emdahl si litostivě povzdechl. "Jakého teologa jsme z toho chlapce mohli udělat, kdybychom ho našli první!"

"Je mu dobře tam, kde je, Emdahle," řekla Dweia. "Nepohrávej si s ním."

"Neusměrňované myšlení může být velmi nebezpečné," prohlásil Emdahl.

"Oba mí bratři si myslí to samé," odvětila. "Gher má štěstí, že jsem to já, kdo ho našel."

"Jsou to opravdu tví bratři, Dweio?" zeptal se jí podivně uctivým hlasem.

"Je to trochu složitější, Emdahle, ale slovo ‚bratr‘ docela vystihuje podstatu věci. Teď pojd'te k oknu, at' zjistíme, k čemu se naši protivníci chystají."

Světlo za oknem se zamíhalo a pak zesláblo.

"Co se to děje?" dožadoval se Yeudon poplašeným hlasem.

"Okno se pohybuje, Vaše Eminence," vysvětloval Bheid. "Přeskakuje sem a tam - a nejenom v prostoru, ale také v čase." Pohlédl na Dweiu. "Na co přesně se díváme, Božská?" zeptal se jí.

"Na město Leida v jižním Perquainu," odvětila. "To, co vidíme, je scéna ze včerejšího večera."

"Tamhleten člověk, co se plíží uličkou, je Koman, ne, Smaragd?" zeptal se Althalus, který pohlížel na scénu ve slábnoucím světle.

"Vypadá to tak," odvětila. "Hledala jsem Argana, ale Dům má svou vlastní hlavu. Deiws je občas trochu líný a Dům se snaží všechno si usnadňovat."

"Není to pro tebe zajímavá myšlenka, bratře Bheide," zeptala se Leitha zlomyslně. "Zamysli se na chvíli nad představou líného Boha."

"Prosím, nedělej to, Leitho," zaprosil Bheid. "Už tak mám dost problémů - a raději se drž dál od mé hlavy. Věř mi, že nechceš vědět, co tam teď mám."

Exarcha Emdahl se na Bheida a Leithu zamyšleně podíval, ale nic neřekl.

Pak Koman došel ke dveřím ze stlučených dveří, otevřel je a vstoupil do budovy.

Výhled z okna následoval Ghendova čtenáře myšlenek do chudě vybavené místnosti, kde seděl čekající Argan. "Zjistil jsi něco užitečného?" zeptal se.

Bělovousý Koman se posadil. "Místní vládce si říká vévoda," odvětil. "Jmenuje se Arekad a je stejně hloupý jako ostatní."

"Nic jiného jsem ani nečekal, staříku," odvětil světlovlasý kněz v šarlatové róbě. „A co místní Scopas?"

"Celkem typická Hnědá Róba. Před vévodou se klaní a schraňuje každou penny, kterou dokáže vytáhnout z místních obyvatel. Tenhle hrnec už syčí, Argane. Stačí jedno dobré kázání a dostane se do varu."

Argan se pousmál. "Tohle sice nemusíš Ghendovi říkat, staříku, ale ta předchozí vojenská tažení mi vůbec nesesděla. Vždycky je snazší pracovat zevnitř. Pekhal a Gelta měli zůstat v době bronzové, kam patří. Kdyby mě Ghend poslouchal, už bychom měli Wekti i Treboreu v kapse a zbytek zemí by nás vítal s otevřenou náručí."

"Možná, ale pro tebe a pro mě to zas tolik neznamená, Argane. Ghend je ten, kdo to bude muset vysvětlit Mistrovi. Myslím si, že Mistr začíná být netrpělivý. Nemáme na naši práci celou věčnost. Ta vojenská tažení ve Wekti a Treborey byla ztrátou času a je to Ghendova chyba, ne naše."

"Naprosto souhlasím, staříku," řekl Argan. "Chceme srdce a mysli lidí, ne jejich těla a klíčem k tomu je Dwein chrám v Maghu. Jestli ho ty a já dáme našemu pánu jako dar, náš ‚velkolepý vůdce‘ se možná bude muset začít balit."

"Cítím ve vzduchu ambice," poznamenal Koman.

"Jsem pro tuhle práci lepší než Ghend a ty to víš stejně dobře jako já. Jestli tady uspějeme, budu já sedět po Daevově pravici v Nahgharaši, ty po jeho levici a svět se nám bude klanět."

"Moc pěkný obrázek, Argane, ale pořád ještě se musíš vypořádat s Ghendem a to bude docela složité."
"Althalus se s ním vypořádal bez větších potíží."
"Jsi dobrý, Argane, ale takhle dobrý nejsi."
"To zjistíme časem, staříku. Jsi se mnou?"
"Až do jistého bodu. Jestli Ghend zjistí, o co ti jde, jednáš na vlastní pěst."
"Jinak bych to ani nechtěl, staříku. Pojďme Ghendovi oznámit, jak postupujeme. Ale jestli budeš souhlasit, neříkal bych mu, že je to tak jednoduché."

Althalus se v posteli převalil a několikrát si pod hlavou urovnal polštář. Když našel pohodlnou pozici, zavřel oči a pomalu se odkolébal do říše snů.

Rozlehlý chrám v Maghu vypadal opuštěně a v tu chvíli do sálu vstoupily dvě uklízečky s vědry, smetáky a hadry. Měly na sobě zástěry a vlasy měly zakryté šátky. Když vstoupily, pozdravila je píseň Nože. Jednou z uklízeček byla světlavá, bledá Leitha, tou druhou byla dokonalá Dweia, A bledá Leitha s pláčem usedla na kamennou podlahu chrámu a zvedla šaty z nejjemnější tkaniny. Se vzlykáním odtrhla z šatů jeden rukáv, odhodila ho do tichého vzduchu a Nůž vykřikl, protože rukáv zmizel.

A tvář Dwei byla smutná.

Stále s pláčem odtrhla bledá Leitha z šatů z nejjemnější tkaniny další rukáv, znovu ten odtržený rukáv odhodila do vzduchu, a když zmizel, Nůž opět vykřikl.

Pak Leitha se slzami na tváři roztrhala šaty z nejjemnější tkaniny na malé kousky a každý odhodila za zmizelými rukávy, A když skončila, šatů z nejjemnější tkaniny již nebylo a bledá Leitha se vrhla na tvář na zem před oltářem a vzlykala jako opuštěné dítě.

Ale dokonalá Dweia ji neutišila a místo toho se vydala k oltáři. Tam se zastavila, pečlivě okartáčovala vršek oltáře a prach si smetla do ruky.

Pak odhodila ovoce svého kartáčování do vzduchu a tím ovocem byl prach.

Pak způsobila, že se okno, kterému lidé říkali Bheid, otevřelo. Z toho okna zadul silný vítr. Nůž zpíval, ale veškerý prach zmizel.

Pak se Bohyně kolem sebe rozhlédla s chladným zadostiučiněním. "A teď," promluvila, "je můj chrám opět čistý a neposkvrněný."

KAPITOLA SEDM

"Spali jste v noci dobře, pánové?" zeptal se Althalus Exarchů škodolibě následujícího rána, když se shromáždili v jídelně.

"Vlastně docela dobře," odvětil stříbrovlasý Yeudon, "až na to, že jsem měl takový divný sen. Z nějakého důvodu jsem se ho nemohl zbavit."

"Nechte mě " hádat. Bylo to o dvou uklízečkách v chrámu. Jedna si trhala košili a ta druhá oprašovala oltář. Bylo to nějak takhle?"

"Jak to víš?" zeptal se ho Yeudon užasle.

"Nejste jediní, kdo měl minulou noc tenhle sen. Tohle se stalo už předtím, ale tentokrát byl tenhle sen pravděpodobně darem od Dwei. My všichni jsme měli tyhle zvláštní sny už dřív, ale všechny pocházely

od Daevy. Věřte mi, že takové sny byste nechtěli."

"Ty bys měl o snech vědět všechno, Yeudone," prohlásil Exarcha Emdahl. "Vy Bílé Róby si přece vyděláte víc peněz vykládáním snů než sestavováním horoskopů. Co to v tom snu bylo za zvláštní zvuk, Althale?"

"Píseň Nože, Emdahle. Sny od Daevy provází úplně jiný zvuk. Většina snů ve skutečnosti nemá žádný význam, ale když vám začnou zpívat, je čas věnovat jim pozornost. Snové vize jsou obvykle alternativou reality. Ty, se kterými jsme se setkali předtím, byly Ghendovými pokusy upravit jisté minulé události tak, aby jejich důsledky změnily i věci budoucí. Občas jsou ty sny celkem průhledné, ale ten z minulé noci byl velice složitý. Smaragd je pochopitelně mnohem jemnější než její bratři. Jestli jsem snovou vizi z minulé noci pochopil správně, má to co dělat s očištěním Dweina chrámu v Maghu."

"To je náš chrám!" namítl Exarcha Aleikon.

"Teď možná ano, ale před tisíci lety to byl chrám Dwei. Pokud se rozhodne, že ho chce zpátky, ocitnete se na ulici. Nicméně včera jsme hovořili o metaforách a to může být nejlepší způsob, jak vysvětlit náš noční sen. Dweia a Leitha se chystají vyčistit chrám, to je jasné, ale určitě k tomu nepoužijí smetáky a utěrky. Váš řád, Aleikone, za ta léta úplně podlehl korupci. Zajímají vás hlavně peníze a moc a vaše zacházení s obyčejnými lidmi otevřelo dveře Ghendovu podřízenému, Arganovi. Je to bývalý kněz, který umí vést kázání. Káže převážně o nespravedlnostech, kterých se dopouští váš řád a nalézá celkem ochotné posluchače. Wekti a Treboreu se Ghend pokoušel ovládnout vojenskou silou. Teď zkouší sociální revoluci a ta je mnohem nebezpečnější. Tentokrát chce Dweia zjevně zasáhnout osobně, a když uklízí ona, bere to od základů. Vymete všechno, co ji uráží, a vy, Hnědé Róby, můžete být snadno vymety jako prach spolu s Arganem a Komanem."

"Deiws by něco takového nedovolil!" prohlásil Aleikon.

"Tím bych si nebyl tak jistý, Vaše Eminence. Dweia se sice s bratrem často hádá, ale přesto milují jeden druhého. Deiws je vzdálený Bůh, ale Dweia často zasahuje osobně. Jestli se jí znelíbíte, podnikne proti vám kroky a Deiws jí v tom nebude bránit."

"Všichni tři Exarchové znepokojeně pohlédli na Dweiu, ale ta se jen usmála a nic neřekla.

"Smaragd si v tom snu pohrávala s budoucností," poznamenal Gher. "Nic z toho se přece ještě nestalo. Není to podobné, jako když ta zlá dáma stála Andine na krku?"

"Máš pravdu, Ghere," přisvědčil Althalus. "Smaragd skáče v čase každou chvíli, takže je těžké odhadnout, kdy přesně je. Tentokrát to skutečně vypadalo, že se ten sen zatím neodehrál a mám silný pocit, že v budoucích událostech bude hrát značnou roli bratr Bheid."

"To až později, lásco," zamumlal Dwein hlas, "předtím se musí stát ještě pár věcí. Hned po snídani půjdeme do věže, abychom zjistili, co dělá Argan."

"Jak si přeješ, Smaragd," souhlasil Althalus.

"Kde to je, seržante Khalore?" zeptal se Bheid, když se všichni připojili ke zjizvenému Arumovi u západního okna věže.

"Dail," odvětil Khalor krátce. "V Bhagu konečně někoho napadlo zapálit oheň, a tak sbalili své luky a vydali se víceméně severovýchodním směrem. Obrana Dailu je směšná, takže si neumím představit, že by se město udrželo příliš dlouho. Argan a Koman už tam jsou a myslím, že Argan si připravuje řeč, která mezi místními sedláky zažehne vzpouru."

"Říká se tomu kázání," seržante," řekl Bheid s bolestivým výrazem.

Khalor pokrčil rameny. "To je jedno," odvětil lhostejně. "Jsem Arum a v náboženské terminologii se moc nevyznám. Když nějaký idiot vyskočí a začne vykřikovat 'Můj Bůh je lepší než tvůj Bůh', nevěnuji mu pozornost - ale začnu si dávat pozor na svůj měsíc."

"Moudrý postup," zamumlal Althalus. "Ale docela mě zajímá, jak dobrý vlastně Argan je. Podařilo se mu v Perquainu vzbudit značný rozruch, takže je pravděpodobně docela výřečný."

"Tamhle přicházejí," oznámil Eliar od okna.

"Myslím, že bychom měli všichni dávat pozor," navrhl Althalus a pohlédl přitom na Exarchy. "Jsem si jistý, že Argan udělá všechno pro to, aby vypíchnul co nejvíc nepravostí, které pácháte."

Přes zmrzlá pole severního Perquainu pochodoval k pochmurným hradbám města Dail veliký dav

potrhaných chudáků. Tu a tam byly v davu vidět honosnější šaty, zřejmě kořist pocházející z vydrancovaných měst.

Tvář Exarchy Aleikona zbledla. "Nenapadlo mě, že jich je tolik," řekl rozčarovane. "Táhnou se donekonečna!"

"Je zima, Aleikone," zasípěl Emdahl. "V podstatě nemají nic jiného na práci."

Seržant Khalor pohlédl na moře sedláků postupujících na Dail. "Myslím, že jsem až po krk v potížích," řekl zachmuřene. "Nevědí, jak bojovat, a jediná věc, která je opravdu zajímá, je drancování, ale vypadá to, že se k té rebelii připojil snad každý sedlák v Perquainu. Bojovat s takový davem je šílenství. V celém Arumu není dost profesionálních vojáků, aby se jim mohli postavit, a žádný klanový náčelník není tak hloupý, aby to vůbec zkoušel. Jak se zdá, aristokracie pořád zapomíná, kolik vlastně sedláků doopravdy je. Jakmile dostane chudina nějaký cíl, není způsob, jak ji zastavit."

"Mám pocit, že sis vybral špatnou stranu, Aleikone," řekl Yeudon trochu zlomyslně. "Perquainská šlechta má peníze, ale početní převaha je na straně chudiny. Být tebou tak bych to tady zabalil."

"Koman," řekla Leitha záhadně, "a Argan."

"Kde?" zeptal se jí Bheid.

"Přímo v čele davu," odvětila s pohledem upřeným ven. "Tamhle," řekla a ukázala. "Jedou na tom farmářském voze."

"Nemohli bychom se dostat trochu blíž, madam?" zeptal se Khalor Dwei. "Bylo by dobré si poslechnout, co říkají."

"Samozřejmě, seržante," souhlasila a rukou učinila drobné gesto.

Scéna za oknem se zamíhala, a když se vyjasnila, společnost se seshora dívala přímo na rozhrkaný farmářský vůz tažený párem unaveně vyhlízejících volů, který se ploužil přes zmrzlou zemi směrem k Dailu.

"Vědí tví lidé, co mají dělat?" ptal se Argan Komana. Argan byl oděný v mistně záplatovanou rudou róbu a zjevně se neholil několik týdnů.

"Děláš si zbytečné starosti," odvětil Koman. "Všechno je připravené přesně tak, jak jsi to chtěl." Koman měl na sobě roztrhané hadry, tu a tam svázané kousky provázku. "Stačí položit otázku, Argane; dostaneš odpovědi, které chceš. Ale myslím, že bys měl naše špinavé spoluvojáky trochu povzbudit. Nadšení začíná upadat a to nekontrolovatelné loupení v pobřežních městech se negativně projevuje na našem počtu. Chudák, který nemá co ztratit, bude následovat kohokoli, ale chudák, který si právě naplnil měšec zlatem, bude chtít žít dost dlouho na to, aby je stihl utratit."

"Znovu v nich zapálím oheň, staříku," odvětil Argan sebevědomě. "Dokážu kázáním přimět ptáky, aby slétli ze stromů. Je Ghend někde poblíž?"

Koman zavrtěl prošedivělou hlavou. "Není dost blízko, abych ho dokázal najít. Myslím, že je stále v Nahgharaši a snaží se vymluvit ze smrti Yakhaga. Pán se kvůli tomu velmi hněvá."

"Jaká škoda," odvětil Argan ironicky. "Zatím se to pro nás vyvíjí dobře, co? Jakmile Mistrovi darujeme Dwein chrám v Maghu, myslím, že usoudí, že už vlastně Ghenda nepotřebuje."

"Počkal bych s oslavami, dokud Maghu opravdu nezískáme," odvětil Koman. "Althalus to nenechá jen tak, to jistě víš, a Ghenda přechytračil v každém ohledu. Abys získal chrám v Maghu, budeš se muset dostat přes něj a nejsem si jistý, jestli na to máš."

"Vypadá to, že máš v nepřátelském táboře dobrou pověst, Althale," poznamenal Emdahl.

"Jsem zkrátka dobrý," odvětil Althalus skromně. "Každý to ví."

* * *

"Zatoč tamhle na stranu, Komane," přikázal Argan, když jejich vůz dojel asi na půl míle od bran Dailu.

"Chci se dostat na vrcholek toho malého kopce, aby mě všichni viděli."

"Dobrá," přisvědčil Koman.

"Zajisti, ať mě všichni slyší," dodal Argan.

"Bez problémů," řekl Koman a přitáhl unaveným volům opratě.

"Tomu nerozumím," zasípěl Exarcha Emdahl. "Ten dav se táhne na míle daleko a nikdo nemůže mluvit tak

nahlas, aby ho všichni slyšeli."

"Koman se o to postará, Vaše Eminence," řekla mu Leitha.

"Jak?"

Pokrčila rameny. "Nejsem si úplně jistá," přiznala.

"Je to jeden z těch malých triků, Emdahle," řekl Althalus.

"Ty bys to dokázal?"

"Kdybych chtěl, tak asi ano. Musel bych se ale Smaragd zeptat na správné slovo. Když jde o knihu, je všechno trochu složitě."

"Šlo by tedy o nějaký zázrak?"

"Něco na ten způsob. Ale o tom si můžeme promluvit jindy. Pojd'me si poslechnout Arganův projev."

Když rozhrkaný vůz dorazil na vrcholek kopce, světlolasý Argan si natáhl kápi, aby zakryl svou tvář a vstal. Zadumaně stál na voze, zatímco Komanovi lidé utišovali nesourodý dav. Když byl nastolen jistý pořádek, Argan si stáhl kápi a pozdvihl tvář s výrazem ušlechtilého utrpení k nebi. "Mí bratři a sestry," promluvil hlasem plným emocí.

Dav ztichl.

"Mí bratři a sestry," zopakoval Argan. "Mnohé jsme vytrpěli při naší cestě za spravedlností. Ted' vládne zima, chladný severní vítr se nám zarývá do těla a naše nohy rozdírá zmrzlá země. Neholení a špatně oblečení jsme si probíjeli cestu přes celý Perquain, zatímco kolem nás řádila krutá zima. Hladovíme a žízníme, ale ne po chlebu a po vodě. Náš hlad a žízeň jsou mnohem hlubší. A jaký je náš konečný cíl?"

"Spravedlnost!" zařval podsaditý sedlák hlasem připomínajícím prásknutí hromu.

"Dobře zvolené slovo, bratře," přisvědčil Argan. "Hledáme spravedlnost. Ale kdo nám stojí v cestě za spravedlností?"

"Šlechta!" vykřikl další sedlák. "Ano," přisvědčil Argan, "ti, kteří si říkají šlechtici. Popravdě však v tom, jak s námi zacházeli po nesčetná staletí, nacházím jen málo ušlechtilosti. Země Perquainu je úrodná a nabízí přebytky jídla, ale kolik toho jídla nám zůstane?"

"Žádné!" vykřikla neupravená žena s mastnými, zcuchanými vlasy.

"Dobře řečeno, sestro," přisvědčil Argan. "Dřeme se od úsvitu do západu slunce a přitom hladovíme. Šlechta však žije v přepychu díky naší lopotné práci a našemu potu. Utrácíme životy tím, že ze země dobýváme jídlo a naší odměnou je nic. Ti, kteří se nazývají šlechtici, nám vezmou vše, co máme, a přesto požadují víc. A když už není nic, co bychom jim mohli dát, trestají nás biči a obušky - ne aby uspokojili svou lakotu, ale aby naplnili svou touhu po krutosti. Je tohle šlechtěné?"

"Ne!" zařvaly v odpověď stovky hlasů.

"A měli bychom ty odporné darebáky poslouchat?"

"Ne!"

"Společně hladovíme, bratři a sestry, a ti, kteří se nazývají šlechtici, nás utlačují, protože věří, že je to jejich božské právo. V Perquainu je lepší být kůň nebo pes než obyčejný člověk. Ale zamysleme se nad tím pořádně, bratři a sestry. Prožili jsme své životy pod tíhou jha našich utlačovatelů a všichni je dobře známe. Viděl někdy někdo z vás šlechtice, který dokáže s jistotou rozeznat svou pravou ruku od levé?"

Dav zařval smíchy.

"Nebo si sám zavázat boty?"

Odpovědi mu byl znovu smích.

"Nebo se sám poškrábat na zádech, když ho svědí?"

"Trochu to přehání," zavrčel Emdahl.

"Pohrává si se svými posluchači, Vaše Eminence," vysvětloval Althalus. "Sedláci jsou zpravidla dost jasní."

"Protože naše nevýslovně ušlechtilá šlechta je příliš hloupá, než aby dokázala rozeznat noc ode dne," pokračoval Argan, „je celkem zjevné, že je na cestě útluaku a nespravedlnosti někdo nebo něco vede. Kdo nebo co by to podle vás mohlo být, bratři a sestry?"

"Církev!" zaduněl hluboký hlas ze středu davu.

"To bylo chytré," poznamenal Exarcha Yeudon.

"Snad nesouhlasíš s tím kacířem!" řekl Aleikon šokovaně.

"Mluvil jsem o jeho schopnostech, ne o jeho poselství, Aleikone," vysvětloval Yeudon. "Není pochyb o tom, že je opravdu dobrý."

"Jsou snad krutost a útlak součástí povahy pravého Boha?" zeptal se Argan davu.

"Ne!" odpověděly tucty hlasů.

"Pak se zdá, že perquainská církev sešla na scestí. To ale není nijak překvapující. Hnědé Róby jsou notoricky známé tím, že překrucují slova a záměry Boha, protože jediné, po čem touží, je bohatství a moc. Nám káže o pokoře a šlechtě o útlu. Jsme oděni v hadrech a žijeme v ubohých chatrčích, které nás neochrání před počasím, ale šlechta se odívá do hedvábí a hustých kožešin a žije v palácích. A kdo řekl hloupé - a neschopné - šlechtě, že takhle je to správné a patřičné?"

"Hnědé Róby!" zaduněl hlas ze středu davu.

"Naše ženy musí sdílet lože s urozenými chlípíky a kdo říká aristokracii, že znásilnění chudáka není hřích?"

"Hnědé Róby!" zařval dav.

"A co musíme udělat, abychom následovali pravé učení Boha všech lidí?"

"Zabít!" vyštěkl hlas.

"A kdo to je, koho musíme zabít?"

"Šlechtice!"

"A kdo se podílí na vině šlechticů?"

"Hnědé Róby!"

"Musíme tedy pozabít i Hnědé Róby?"

"Ano!"

"Ale člověk musí mít kněze, jinak sejde z pravé cesty. Povězte mi, občané Perquainu, do rukou kterého řádu vložíte své duše?"

"Rudé Róby!" odpověděly hlasy Romanových strategicky rozmístěných podřízených.

Pak před dav vystoupil podsaditý chlapík s hlubokým, hromovým hlasem. "Veď nás, bratře Argane!" zaprosil. "Řekni nám, co máme dělat, jinak zemřeme ve spárech našich utlačovatelů."

Arganovi se na tváři objevil předstíraný výraz pokory. "Jsem nehoden, bratře," odvětil poddajně.

"Ne tak nehoden jako Exarcha Aleikon, bratře Argane," nesouhlasil podsaditý muž. "Osvobod' nás od utlačovatelů. Dej nám spravedlnost!"

"A je to vůle všech shromážděných?"

"Ano!" odpověděly mu hlasy hrdel všech členů davu.

"Pak mě tedy následujte, bratři a sestry, branami Dailu a až bude Dail očištěn, kam půjdeme dál?"

"Na Maghu!"

A obrovitý dav se pohnul vpřed a brány Dailu ho nemohly zadržet.

"Všechno překroutil," protestoval Exarcha Aleikon slabě. "V Perquainu to není až tak špatné."

"Aha, vážně?" opáčil Exarcha Yeuson s těžkým sarkasmem. "Vy Hnědé Róby jste známé svou lakotností. Hrozně nerad to přiznávám, ale ten chlapík v rudé róbě říkal naprostou pravdu a mám-li být alespoň trochu upřímný, ta sedlácká vzpoura je plně oprávněná."

"Tady to rozebírat nebudeme, Yeudone," přerušil ho Emdahl "Myslím, že je čas, abychom my tři prodiskutovali situace - rozsáhle a v soukromí." Pohlédl na Althala. "Potřebujeme místnost, kde si budeme moci pohovořit, Althale - pokud možno daleko odsud."

"Nejlepší bude věž na druhém konci západní chodby," navrhla Dweia. "Ukaž jim cestu, Eliare," Bliar přikývl. "Pojďte se mnou, pánové."

Emdahl upřeně pohlédl na Leithu, a pak na ni zamrkal.

"Co to mělo být?" zeptal se Bheid bledé dívky, když církevní hodnostáři s Eliarem opustili místnost.

"Tvůj Exarcha mě právě vyzval, abych během konference poslouchala," odvětila Leitha. "Věděl, že bych to stejně udělala, ale on ve skutečnosti chce, abych vyzvíдалa. "Má v plánu provést jistou lest, a chce, abych věděla, o co jde."

"Mohla bys být trochu konkrétnější, Leitho?" zeptala se Andine své přítelkyně.

"Emdahl na současné nepokoje v Perquainu nahlíží jako na skvělou příležitost, drahá," vysvětlovala

Leitha. "Řád Hnědých Rób je úplně zkorumpovaný a Emdahl má velkolepý plán, jak je zbavit jejich mocenské základny. Bez podpory perquainské šlechty se z Hnědých Rób pravděpodobně stane řád žebravých mnichů."

"Jaká úžasná myšlenka," zahihňala se Andine. "Jak toho chce Emdahl dosáhnout?"

"Pořád ještě dopilovává detaily, ale víceméně chce využít Arganovo kázání, aby Aleikona vyděsil natolik, že z Perquainu stáhne všechny své kněze. Bude se ohánět slovy jako ‚dočasný‘ a ‚prozatímní‘, aby si Aleikon neuvědomil, že až tohle všechno skončí, Hnědé Róby se do perquainu nevrátí."

"Můj Exarcha je velmi prohnaný," řekl Bheid hrdě. "Až se tu všechno uklidní, Aleikon zjistí, že jeho řád nahradily Černé Róby."

"Ne tak docela," řekla Leitha se zlomyslným úsměvem. "Emdahl musí ještě dopilovat nějaké detaily, ale přímá otevřená konfrontace mezi Hnědými a Černými Róby by pravděpodobně začala válku, vedle které by současné sedlácké bouře vypadaly jako procházka růžovým sadem."

"Ty přede mnou něco skrýváš, Leitho," obvinil ji Bheid.

"Já že bych udělala něco takového?" řekla s předstíranou nevinností. "Já chudák stará?"

Bheid bezmocně rozhodil ruce. "Ženy!" prohlásil.

Konference ve věži na konci západní chodby trvala několik dnů a Eliar, který třem hodnostářům donášel jídlo, říkal, že to byla celkem rušná záležitost.

Pak, uprostřed odpoledne jednoho zasněženého dne, se Exarchové vrátili do Dweiny věže. Exarcha Aleikon vypadal poněkud rozmrzele, ale Emdahl a Yeudon měli na tváři výrazy pochmurného uspokojení. "Dohodli jsme se," oznámil Emdahl. "Současná krize v Perquainu je přímým důsledkem naší politiky. Největší zodpovědnost má samozřejmě Aleikon, ale část hanby padá i na nás. Všichni jsme soustředili své úsilí na mocné tohoto světa a na obyčejné lidi jsme zapomínali. Mysleli jsme si, že ti, kteří jsou u moci, mohou obyčejným lidem přikázat, aby přijali naše učení, ale to byla pochopitelně chyba. Vládci mohou poddaným přikázat, jak mají jednat, ne co si mají myslet nebo čemu věřit. Argan v šarlatové róbě toho plně využil a pokud okamžitě nepodnikneme jisté kroky, dostane se až do chrámu v Maghu."

"Okamžitě nemusí být dost rychle, svatý," poukázala Andine. "Perquainská aristokracie je známá svým špatným zacházením s chudáky a řád Hnědých Rób má úplně stejnou pověst. Možná jsem jen hloupá dívka, ale i já vím, že blaho každé společnosti závisí mnohem víc na sedlácích, řemeslnících a dělnících než na šlechtě. Vaše tři řády zradily obyčejné lidi tolikrát, že už vám nikdy neuvěří."

"Přesně můj názor," odvětil Emdahl. Pak na Yeudona a Aleikona zamrkal. "Všimněte si, drazí přátelé, že i to drobné dítě okamžitě spatřilo jádro našich problémů."

"Dobrá, Emdahle," řekl Aleikon sžíravě, "nemusíš nás s tím pořád mlátit o hlavu. Jdi k věci, ať to máme za sebou."

"Skvělý nápad, Aleikone," souhlasil Emdahl. "Potřebujeme někoho, kdo se postaví proti Arganovi, ale žádný obyčejný člověk, který má všech pět pohromadě, neuvěří někomu, kdo je členem jednoho z našich tří řádů."

"Ano, to je pěkné shrnutí," souhlasil Althalus. "K čemu pánové směřujete?"

"Jediné, co potřebujeme, je nový hlas," řekl Emdahl a pokrčil rameny. "Hlas neposkvrněný minulými chybami."

"Jaké je to překvapení, které pro nás máte?" zeptala se Dweia.

"Založili jsme nový klerický řád, to je vše. Nový řád bude nosit róby odlišné od našich a bude neposkvrněný věcmi, kterých jsme se my dopustili. Jeho členové se budou starat o chudé a slabé, nebudou žít v palácích a nebudou se spojovat s aristokracií."

"To je možná dobrý začátek," poznamenal Bheid s pochybami v hlase, "ale pokud se nebudeš zlobit, Exarcho, bude dostatek času, aby se tenhle nový řád stihl postavit Arganovým kázáním? On už shromáždil značné množství následovníků a než uplyne týden, povede je na Maghu."

"Myslím, že to bude chtít hodně inspirativní kázání, bratře Bheide," souhlasil Emdahl, "ale jsem si jistý, že ty to zvládneš."

Bheidova tvář náhle mrtvolně zbledla. "Já?" zasípl.

"To je jedna z věcí, na kterých jsme se naprosto shodli, Exarcho Bheide," řekl Yeudon. "Ty jsi jediná možná volba. Tvůj řád bude nosit šedé róby a jeho členové složí slib chudoby. Přemýšleli jsme i o slibu cudnosti, ale pak jsme usoudili, že kdybychom na tom trvali, mohlo by to urazit božskou Dweiu."

"Moudré rozhodnutí," poznamenala Leitha.

"To vůbec nepřipadá v úvahu," oznámil jim Bheid pevně. "Já už dokonce ani nejsem kněz."

"Kněžský slib je věčný," odsekl Emdahl. "Nemůžeš ho složit a pak ho vzít zpátky."

"Zavraždil jsem člověka, můj Exarcho," řekl Bheid prázdným hlasem.

"Ty jsi co?"

"Probodl jsem v trůnním sále Aryi Andine člověka. Jsem prokletý."

"No vida," řekl Aleikon a jeho obtloustlou tvář náhle zvlínil široký úsměv. "Tím se všechno mění, ne, Emdahle? Myslím, že nakonec v Maghu zůstanu."

"Tohle je problém, Emdahle," řekl Yeudon vážně. "Vražda automaticky diskvalifikuje každého kněze."

"Neplácej nesmysly, Yeudone," odsekl Emdahl. "Všichni čas od času připravíme nějakou tu vraždu."

"Ale nezabíjíme vlastní rukou. Souhlasím. Jde jen o technickou záležitost, ale tohle je jedno z pevných a neměnných pravidel všech řádů. Dokud nebude hřích bratra Bheida očištěn - nějakým druhem pokání - nelze ho povýšit na Exarchu."

"Co to bylo za člověka, kterého jsi zabil Bheide?" dožadoval se Emdahl.

"Jmenoval se Yakhag, Vaše Eminence," vstoupila do hovoru Andine, "a myslím, že bratr Bheid přehání. Yakhag nebyl člověk v obvyklém slova smyslu. Byl to spíš démon. Dokonce i Ghend se ho bál. Kromě toho Yakhag chvíli předtím zabil mladíka, ze kterého chtěl bratr Bheid vychovat kněze. Exarcha Yeudon ho jistě znal. Šlo o wekt'anského ovčáka jménem Salkan."

"Salkan je mrtvý?" otázal se Yeudon smutně.

"Obávám se, že ano, Vaše Eminence," odvětila Andine. "Argan přikázal Yakhagovi, aby zabil bratra Bheida, ale Salkan popadl Eliarův meč a skočil před Bheida, aby ho chránil. Yakhag ho zabil a Bheid pak zabil Yakhaga. Protože se to stalo v Treborey, je to záležitost našich zákonů a podle nich to, co se stalo, není vražda. Bheid se zachoval zcela pochopitelně a správně."

"Bratr Bheid podléhá církevnímu právu," prohlásil Aleikon zatvrzele. "Dokud si neodslouží své pokání, nemůže zastávat žádný úřad." Pohlédl na Emdahla. "Myslím, že tvůj chytrý plán právě vyletěl z okna," řekl samolibě.

Emdahl se na něj zamračil.

"Možná ne," namítl Yeudon. "Definuj slovo pokání, Aleikone."

"Modlitby, půst, izolace, tvrdá práce - jeho Exarcha bude považovat za vhodný jakýkoli trest. Přestaň se snažit to nějak obejít, Yeudone."

"Pojďme se soustředit na tu tvrdou práci, ano?" řekl Yeudon hladce. "Současná situace v Perquainu napovídá, že Exarcha Šedých Rób bude muset pracovat usilovněji než kdokoli jiný na celém světě. Bratr Bheid se může kát za svůj zločin tím, že přijme ten nejtěžší možný úřad."

"Pokání službou bližním," přisvědčil Emdahl. "To je brilantní, Yeudone."

"To je čirá sofistika," protestoval Aleikon.

"Samozeřejmě, že je," přisvědčil Emdahl, "ale je to dobrá sofistika. Bratr Bheid je technicky stále Černá Róba, takže nejvyšší autoritu nad ním mám já, je to tak?"

"Technicky vzato, asi ano," souhlasil Aleikon neochotně.

"Takže dobrá. Postarejme se o jisté formality, abychom mohli postoupit dál. Mohu si půjčit tvůj stůl, Božská?" zeptal se Dwei.

"Samozeřejmě, Exarcho Emdahle," odvětila.

Přísný Emdahl se usadil u mramorového stolu a stáhl si kápi. "Byl bys tak hodný a přednesl tribunálu obvinění, Yeudone?"

"Takhle se to přece nedělá," protestoval Aleikon.

"To závisí plně na mém rozhodnutí, Aleikone," řekl Emdahl. "Bratr Bheid je Černá Róba, takže je pod mou jurisdikcí. Soud - a konečný rozsudek - je v mých rukou. Tribunál teď vyslechne obvinění, Exarcho Yeudone."

Yeudon vstal a také si stáhl kápi. "Vězeň je obviněn z vraždy, svatý Emdahle," zaintonoval, "a o své vůli

se ke svému zločinu přiznal."

"Co na to obviněný?" otázal se Emdahl přísně. "Rychle, Bheide, rychle. Už je skoro čas na večeři."

"Jsem vinen, můj Exarcho," odvětil Bheid zlomeným hlasem, "neboť jsem záměrně zavraždil muže jménem Yakhag."

"A podřídíš se rozsudku tohoto tribunálu?"

"Ve všech ohledech, můj Exarcho," přisvědčil Bheid.

"Ať obviněný poklekne, aby vyslechl rozsudek tribunálu," oznámil Emdahl přísně.

Třesoucí se Bheid klesl na kolena.

Emdahl mimoděk položil ruku na Knihu. "Obviněný byl usvědčen ze zločinu vraždy," oznámil formálním tónem. "Chce obviněný něco říct, než dojde k vynesení rozsudku?"

"Já -" Bheid zaváhal.

"Myslel jsem si, že ne," přerušil ho Emdahl. "Rozsudek tohoto tribunálu tedy zní, že budeš po zbytek svého života sloužit bližním usilovnou prací a tato práce bude spočívat v tom, že se staneš Exarchou řádu Šedých Rób - a ať se Bohové slitují nad tvou ubohou duší."

"Ale -"

"Buď zticha, Bheide!" ut'al ho Emdahl. "Teď vstaň a pusť se do práce."

"To bylo chytré, Emdahle," složil Althalus Exarchovi Černých Rób poklonu, když se s ostatními odebrali k večeři.

"Jsem rád, že se ti to líbilo," řekl Emdahl a zamrkal na něj. „Ale veškerou zásluhu na tom nemám jen já. Pokání tvrdou prací byl Yeudonův nápad. Překvapuje mě, že tě to samotného nenapadlo."

"Já na svět nenahlížím stejně jako vy kněží," odvětil Althalus. "Jsem profesionální kriminálník a o svých hříších jsem nikdy moc neuvažoval. Yakhag si zasloužil smrt, ale Bheidovi jsem to nedokázal vysvětlit. Ale měl jsem docela úspěch, když jsem s ním třískal o zeď."

"Zajímavý způsob argumentace," poznamenal Emdahl. "Bheid trpěl pocitem viny. Potřebovali jsme ho dostat do toho úřadu, takže jediné, o co šlo, bylo definovat ten úřad jako trest. Bheid chtěl být potrestán, takže jsme oba dostali přesně to, co chceme."

"Já jsem také dostal, co jsem chtěl."

"To je na mě trochu moc rychlé."

"Bheidův pocit viny vystavěl mezi ním a Leithou hráz a Leithu to hrozně trápilo."

"Tu čarodějnici? Nenapadlo mě, že by ji mohlo něco trápit. Vypadá přece jako z oceli."

"Ve skutečnosti není, Emdahle. Je velice křehká a potřebuje lásku. Vybrala si mě za svého otce. Mě ze všech lidí, co jich na světě je."

"Mohla pořídit hůř," poznamenal Emdahl. "Máš sice spoustu chyb, Althale, ale miluješ každého ze své malé skupinky následovníků. S trochou cviku by z tebe byl dobrý kněz - ale to je vlastně přesně to, co jsi. Jsi Exarchou Dweiny církve."

"My tu nejsme takhle formální, Emdahle. Smaragd je mnohem uvolněnější než její bratři. Dokud ji milujeme, je dokonale šťastná. Dokonce přede."

"Přede?"

"Trvalo by moc dlouho, než bych ti to vysvětlil," řekl mu Althalus.

"Je to pravděpodobně to nejlepší, co můžeme za tak krátkou dobu udělat, Bheide," řekl Emdahl, když se všichni o pár dní později vrátili do chrámu v Maghu. "Aleikon z toho neměl zrovna radost, ale nakonec jsme se všichni shodli, že naše řády musí dát Šedým Róbám volnou ruku. Tvůj řád asi nebude moc velký. Slib chudoby způsobí, že se většina kněží začne dusit, takže zpočátku asi nebudeš mít mnoho dobrovolných následovníků."

"Ale budeš mít nějaké, kteří se k tobě připojí nedobrovolně," dodal Yeudon suše.

"Ne," prohlásil Bheid vehementně. Nedovolím, abyste řád Šedých Rób využívali jako smetiště pro ty, kteří se vám nehodí do krámu."

"Tak to počkej, Exarcho Bheide," řekl Aleikon. "Tvůj řád není ani týden starý. Je proto zcela jasné, že nás tři musíš poslouchat."

"Pak na celý tenhle nápad zapomeňte," řekl Bheid a jeho tvář ztvrdla. "Pokud chcete zdejšími chudákům jen předhodit vějičku, aby zapomněli na svou vzpouru, nebudu se na tom podílet. Něco takového by totiž bylo jen opakováním minulých chyb, protože dříve či později by se z našeho řádu stalo to samé, co se stalo s vámi."

"V tomhle má pravdu," usoudil Emdahl neochotně. Pak zavrtěl hlavou a zatvářil se smutně. "Asi jsem se právě zbavil vynikajícího kněze. Kdybych byl dával pozor, tak jak mám, mohl jsem z bratra Bheida vychovat svého nástupce."

"Ne, kdybych ho první uviděl já, Emdahle," nesouhlasil Yeudon.

"Smaragd s tebou chce mluvit, Althale," řekl Eliar tiše, když opouštěli zdobnou kancelář Exarchy Aleikona.

"Vážně? Mám zase nějaký průšvih?"

"To mi neřekla. Ale nemyslím si to. Proč nepoužijeme dveře od tvého pokoje? Já budu hlídat venku."

"Dobrá."

Kráčeli chodbou k pokojům, které jim poskytl Exarcha Aleikon a Eliar otevřel dveře do místnosti, ve které bydlel Althalus. Hned za dveřmi se nacházelo důvěrně známé schodiště.

Dweia na něj čekala ve věžní místnosti. Vztáhla k němu ruce a oba se beze slov objali. "Co se děje, Smaragd?" zeptal se jí po chvíli.

"Vlastně nic. Ve skutečnosti všechno skvěle vychází. Bheid se vyvrbil lépe než jsem čekala. To je něco, co jsem ti chtěla vysvětlit. Myslím, že je důležité, abys věděl, co se doopravdy děje."

"Myslel jsem, že to je celkem zřejmé, Smaragd."

"Ne tak úplně, miláčku. Slova na Noži jsou o něco složitější, než se zdají na první pohled. Co Nůž řekl tobě, abys udělal?"

"Řekl mi ‚hledej‘. Neznamená to snad, že mám cestovat po světě a hledat ostatní?"

"Možná to jde o něco dál, lásko. Měl jsi také najít mě."

"Tehdy už jsem tě přece našel, nebo ne?"

"Vlastně ne. Našel jsi kočku Smaragd, ale když jsi poprvé uviděl Nůž, mě jsi ještě nenašel."

"Vlastně máš asi pravdu. Kam tím míříš?"

"Dostaneme se k tomu, Althale. Když Eliar přečetl slovo ‚ved‘, myslel si, že má vést armádu, ale význam toho slova byl jiný. Andine přečetla ‚poslouchej‘, a právě takhle porazila Geltu."

"Dobrá, zatím ti rozumím. Leitha dostala pokyn ‚naslouchej‘ a to také dělá, i když k tomu nepotřebuje uši. Její zvláštní schopnost jsme už přece mnohokrát využili."

"Až se setká s Komanem, bude to trochu složitější."

"To už mi došlo. Ví, co má udělat a vůbec se jí to nelíbí. Poté, co si na mně vymohla, že budu její tatínek, mi celý předeek tuniky promočila slzami. Co přesně má Komanovi udělat?"

"Bude naslouchat, Althale, a když bude ona naslouchat, Koman už nikdy nic neuslyší. Je to velmi křehká záležitost."

"Předpokládám, že i dost hrozná."

"Úplně příšerná. Proto tě Leitha tak zoufale potřebuje. Nekárej ji, když ti říká ‚tati‘. Volá o pomoc. Utěšuj ji, co nejvíc dokážeš."

"V tom snu, který jsi nám seslala, jaký význam měla ta košile, kterou Leitha trhala na kusy?"

"To byl Koman, lásko."

"Ona ho roztrhá na kousky? Není to trochu kruté?"

"Ještě o něco horší než kruté, lásko," řekla Dweia smutně, "ale je nutné to udělat. Ted' se dostáváme k Bheidovi. ‚Osvětluj‘ je možná to nejsložitější slovo ze všech. Bheid nakonec bude muset odhalit Argana a jeho Šarlatové Róby a ukázat, co jsou doopravdy zač - kněží Daevy."

"Nic takového jsem v té snové vizi neviděl."

"Tak to jsi se doopravdy nedíval, Althale. Co jsem dělala?"

"Kartáčovala jsi prach z oltáře a nahnula sis ho do dlaně. Pak jsi ho hodila do vzduchu a vítr z okna ho odvál." Zamračil se. "Ale to okno bylo nějakým zvláštním způsobem Bheid. Tahle část mě opravdu zmátla."

"Bheidovým úkolem je osvětlovat, Althale, a k tomu přece slouží okna. Propouští dovnitř světlo a také čerstvý vítr. V tom snu se Argan změnil v prach, já jsem ho hodila do vzduchu a vítr vanoucí oknem odvál Argana pryč. Dívej se na tu snovou vizi jako na metaforu." Odmlčela se. "To je tak úžasné užitečné slovo. Všechno možné lze vysvětlit jako metaforu."

"A co se v nemetaforickém slova smyslu opravdu stane s Arganem?"

"Jeho tělo ztratí soudržnost a droboučké kousky, které byly původně Arganem, se rozletí do vzduchu. Okno, které známe jako Bheida, dovnitř vpustí vítr. Chladný vítr, který pročistí vzduch a přinese pravdu. To je přece také druh osvětlení."

"Dá se Argan někdy znovu dohromady?"

"Myslím, že ne."

"Takže Bheid zabije znovu. Když zabil Yakhaga, jen si to procvičoval. Jeho skutečný úkol je zabít Argana. Proč kolem toho chodíš jako kolem horké kaše, Smaragd? Proč jsi mi vlastně rovnou neřekla, že chceš, aby Bheid Argana zavraždil?"

Její zelené oči se zúžily a zasyčela na něj.

Pobaveně se rozesmál. "Ach, já tě miluju, Smaragd!" prohlásil, vzal ji do náručí a začal ji hladit na krku. Náhle se zahihňala skoro jako nezvedená dívka a zvednutým ramenem si pokusila krýt krk. "Prosím, nedělej to, Althale," řekla se smíchem.

"Proč ne?" zeptal se s předstíranou nevinností.

"Protože to lechtá, proto."

"Ty jsi lechtivá, Smaragd?"

"To můžeme probrat jindy."

Usmál se na ni. "Nemohu se dočkat, zlato."

KAPITOLA

OSM

Bratr Bheid se nepohodlně zavrtěl ve zdobeném křesle v bývalé kanceláři Exarchy Aleikona. "Opravdu musím používat tuhle místnost, Althale?" zeptal se trochu vyčítavě, když strávili v Maghu asi týden.

Althalus pokrčil rameny. "Jestli se ti nelíbí, tak ne, Bheide. Co je na ní špatného?"

"Je moc přepychová. Snažím se rekrutovat kněze pro řád, který má žít v chudobě. Tohle místo tomu neodpovídá."

"Tak si vyber jinou místnost. Jak vlastně pokračuješ s nábořem nových členů?"

"Zatím nic moc," přiznal Bheid. "Většina zájemců věří, že kněžská dráha je snadná cesta k bohatství a moci. Jakmile jim řeknu, co se od nich očekává, ztrácejí zájem. A ti, kteří se obvykle usmívají a přikyvuji, jsou obvykle Hnědé Róby v přestrojení. Aleikon se ze všech sil snaží infiltrovat můj řád, ale Leitha mě naštěstí před jeho lidmi vždycky varuje. Když dokážu za den sehnat tři přijatelné kandidáty, říkám tomu úspěšný den."

"Myslím, že bys měl začít se semináři, Bheide," navrhl mu Althalus. "Získej si je, dokud jsou tví kandidáti ještě mladí a idealističtí."

Dveře se otevřely a dovnitř trochu váhavě vstoupila Leitha. "Máš hodně práce?" zeptala se.

"Ani ne," řekl Bheid. "Zdá se, že se začíná rozšiřovat povědomí, že když řeknu ‚chudoba‘, myslím to

vážně. Pojd' dál."

Leitha vstoupila a přešla velikou místnost. "Nemohl bys nějak způsobit, aby nás neslyšely nepovolané uši, tati?" zašeptala Althalovi. "Aleikon má mezi zdmi tohoto místa ukryto několik lidí. Oznámí mu každé slovo, které tu proneseme."

"To jsme mohli myslím čekat," poznamenal Althalus. Zamračil se a v duchu se začal probírat stránkami Knihy. "Tohle by mohlo být ono," zamumlal.

"Proč se nezeptáš Dwei?" navrhla Leitha.

"Rád bych zjistil, jestli na to dokážu přijít sám," odpověděl Althalus. Pak řekl 'Kaedh-leu' a mávnul jednou rukou ve vzduchu.

„Kaedh-leu?" ozvala se Dweia nevěřicně v jeho mysli.

"Mám potíže se zápory, Smaragd," připustil. "Obvykle dokážu najít správné slovo, když chci někomu říct, aby něco udělal. Ale když mu mám říct, aby to naopak nedělal, je to složitější. Fungovalo to?"

"No - svým způsobem. Aleikonovi zvědové tě sice pořád slyší, ale vůbec nedávají pozor na to, co říkáš - když už o tom mluvíme tak ani na to, co říká kdokoli jiný. Odteďka se budou chovat trochu zvláštně."

"Všichni kněží jsou zvláštní. Bez urážky, Bheide."

"Je tu ještě něco dalšího," řekla mu Leitha. "Aleikon neměl zrovna radost z toho, jak ho Emdahl a Yeudon seřvali, a proto ukryl spoustu Hnědých Rób mezi obyčejnými obyvateli Maghu - pochopitelně v přestrojení. Zatím prince Marwaina neuvědomil, že církevní odpovědnost v Perquainu převzal bratr Bheid. Myslím však, že to brzy udělá. Marwain nespíš není zrovna génus a Aleikonovi se dařilo s ním úspěšně manipulovat. Aleikon si je jistý, že dokáže Marwaina přesvědčit, aby předstíral, že akceptuje Šedé Róby, ale jakmile Bheid odstraní Argana a uklidní sedláckou revoluci, hodlá Aleikon Marwaina přesvědčit, aby napochodoval zpátky do Maghu, znovu nastolil svou vládu, vyhnal Šedé Róby a vrátil Perquain zpátky Hnědým Róbám."

"Chtějí, abych za ně tahal kaštiny z ohně a pak se mě budou chtít zbavit?" otázal se Bheid zachmuřeně.

"Tak proč se nezbavíme my jich?" navrhl Althalus.

"Nechci spáchat masovou vraždu, Althale."

"Tak jsem to zrovna nemyslel, bratře Bheide," řekl Althalus se zlomyslným úšklebkem. "Možná je čas, aby se princ Marwain a Exarcha Aleikon vydali na malý výlet."

"Vážně?" opáčil Bheid. "A kam je chceš poslat?"

"Někam mnohem dál než jen přes hranici západní Treborey. Myslím, že bude nejlepší poslat je tak daleko, že budou velice staří, než se jim podaří vrátit se zpátky do Maghu. Vraťme se domů. Smaragd může použít okna, aby nám pomohla najít novou rezidenci pro Aleikona a Marwaina, představoval bych si ji na druhé straně měsíce."

"Proč je prostě nezabijeme?" zeptal se Gher, když se vrátili do Domu. "To je přece nejsnadnější způsob, jak se zbavit protivníků."

"Ty už jsi tomu chlapci zase promlouval do duše, Althale?" zeptala se Dweia obviňujícím tónem.

"Už dlouho ne, Smaragd," odpověděl Althalus. "Ghera tyhle věci napadají úplně bez mé pomoci. Jediné, co opravdu chci, je dostat ty dva tak daleko, že se sem nevrátí dřív než za padesát nebo šedesát let."

"Myslím, že Dhweria je přesně to místo, které hledáš, miláčku."

"Kde je Dhweria?"

"Za východním pobřežím Plakandu."

"Plakand má pobřeží?" zeptal se Eliar. "Myslel jsem, že je to rovina, která se táhne donekonečna."

"Nic se netáhne donekonečna, Eliare," poučila ho Dweia. "Svět je glóbus - v podstatě koule. A východní pobřeží Plakandu je asi tisíc mil daleko od Kherdonu. Dhweria je veliký ostrov dva tisíce mil od toho pobřeží."

"Jak to tam vypadá?" zeptal se Bheid.

"Podobně jako v Hule - husté lesy s obrovitými stromy a spoustou divokých zvířat."

"Žádní lidé?" otázal se Gher.

"Ale ano, žijí tam lidé," odpověděla. "Ale Aleikon a Marwain se s nimi nebudou moci domluvit, protože ti lidé jim nebudou rozumět."

"To jsou pitomí nebo tak něco?" zeptal se Gher.

"Ne, mluví jinou řečí, to je všechno."

"Lidská řeč je lidská řeč, Smaragd," namítl chlapec. "Psi mluví štěkáním; ptáci mluví štěbetáním; a lidé mluví slovy. To je přece všeobecně známá věc."

"Ne, Ghere," opravila ho jemně. "Ve skutečnosti existují tucty lidských jazyků. Možná stovky."

"To je směšné!"

,"Směšné" je součástí definice člověka, Ghere. Nicméně ten ostrov je o kousek větší než Treborea a je celý pokrytý lesy. Místní lidé jsou velmi primitivní - kamenné nástroje, oděvy ze zvířecích kůží a jen velmi malé znalosti o zemědělství."

"Žádné lodě?" zeptal se Althalus.

"Přinejlepším vory."

"Pro dva muže na voru může být docela těžké překonat dva tisíce mil oceánu," poznamenala Andine zamyšleně.

"Téměř nemožné, drahá," souhlasila Dweia. "To je hlavní důvod, proč jsem navrhla právě Dhweriu.

Aleikon je duchovní a Marwain šlechtic. Ani jeden z nich nemá potřebné znalosti, aby si dokázali postavit opravdovou loď. Pokud je tam šoupneme, tak tam zůstanou - nastálo."

"Ale budou nám přísahně chybět, že?" zasmál se Gher.

"Budeme to muset nést statečně," povzdechla si Leitha s předstíranou rezignací.

"Já jsem opravdu hodně statečný, Leitho," řekl jí Gher. "Pokud opravdu zatnu zuby, tak to nejspíš vydržím."

"Já toho chlapce miluji," řekla Leitha vřele.

"O čem to mluvíš, Bheide?" dožadoval se Althalus, když se Exarchové příštího rána na Bheidovu žádost dostavili.

"Snažím se zachránit vaše životy, Aleikone," vysvětloval Bheid. "Slyšel jsi přece Arganovo kázání u Dailu. Chudina vraždí každého kněze, na kterého narazí. Musím vás dostat do bezpečí."

"Tady je spousta bezpečných míst, kde se můžeme ukrýt," odsekl Aleikon.

"Ale, vážně?" řekl Althalus. "Sedláci a dělníci jsou všude kolem, Exarcho Aleikone, a jediný zvědavý pohled postačí, aby tebe i tvé Hnědé Róby odhalili. Bheid má pravdu. Jestli chceš žít, tak odejdi – a vezmi prince Marwaina s sebou."

"Myslím, že bys měl naslouchat jeho radám, Aleikone," řekl Exarcha Emdahl. "A my dva bychom, Yeudone, měli naslouchat také. Vybrali jsme si Bheida, aby se se zdejší situací vypořádal, tak co kdybychom se sbalili a nechali ho dělat svou práci?"

"To bude nejlepší," souhlasil Yeudon.

Do pracovny vstoupil unaveně vyhlížející kněz a promluvil k Aleikonovi. "Je tu princ Marwain, můj Exarcho," oznámil. "Žádá okamžitou audienci."

"Ještě jsme tu neskončili, bratře," řekl Bheid knězi, "Vyříd' Marwainovi, že bude muset počkat."

Aleikonova kyprá tvář zbledla a jeho oči se vypouklily. "To nemůžeš udělat!" vyjekl. "Marwain je vládce Maghu. Nikdo ho nenechává čekat!"

"Věci se mění, Aleikone," řekl Althalus filosoficky. "Pro Marwaina to bude poučné zjištění."

"Nikdo nebude brát Bheida a jeho Šedé Róby vážně, když mu budeme my ostatní pořád nakukovat přes rameno. "Najali jsme ho na tuhle práci, takže bychom měli zmizet a nechat ho, ať se s ní vypořádá."

"Ale -" začal protestovat Aleikon.

"Tvůj dům je v jednom plameni, Aleikone," poukázal Yeudon. "Měl bys odejít, pokud ještě můžeš - a vzít všechny své Hnědé Róby s sebou. Nemáme tu co do činění s obyčejnými lidmi. Vím to podle toho, co se dělo během invaze Ansuů do Wekti a zdejší události jsou jen pokračováním té samé války. Naši nepřátelé nejsou jen lidé. Brány Nahgharaše se otevřely, Aleikone, a ty víš, co to znamená."

Při zmínce o Nahgharaši Aleikonova tvář zbledla. Zjevně pořád ještě nezapomněl na své noční můry.

"Ještě jedna věc, Exarcho Aleikone," řekla Leitha mile. "Měl bys také odvolat ty Hnědé Róby, které jsi ukryl mezi obyčejnými lidmi. Tví kněží se mezi nimi nedokáží schovat, abys věděl. Koman je vyčenichá a Argan je použije jako dříví na podpal. Bratr Bheid je jediný, kdo se dokáže s Arganem vypořádat, a proto bys měl vzít všechny své kněze a dát se na útěk, dokud to jde."

"Myslím, že jsme vyčerpali témata dnešní konverzace," poznamenal Emdahl. "Měli bychom zavolat Marwaina dřív, než pukne vzteky. Vydejme mu rozkazy k pochodu, ať se věci trochu pohnou."

Princ Marwain vypadal jako na pokraji mrtvice a vřít se do pracovny jako zuřící bouře. "Jak se opovažuješ!?" zařval. "Copak nevíš, kdo jsem? Takhle mě nikdo neurazil za celý život."

"Měli jsme tu problém, který jsme museli vyřešit, výsosti," snažil se to vyžehlit Aleikon. "Čelíme vážné krizi."

"Myslíš to sedlácké povstání?" odfrkl si Marwain. "Příliš snadno se vyděsíš, Aleikone. Rozdrtím jejich povstání ve chvíli, kdy se přiblíží k Maghu. Stačí jediné mé slovo a všichni zemřou."

"O tom pochybuji, princ Marwaine," řekl Emdahl zpřímá. "Sedláci převyšují počtem tvé síly v poměru tisíc na jednoho."

"Kdo je ten muž, Aleikone?" dožadoval se Marwain.

"To je Exarcha Emdahl z řádu Černých Rób, Vaše Výsosti," odpověděl Aleikon.

"Měli bychom si všechno vyjasnit," řekl Emdahl. "Právě jsme uspořádali nejvyšší církevní koncil a církev se v čistě náboženských záležitostech nezpovídá světským autoritám. V odpověď na současnou krizi došlo k reorganizaci církevní hierarchie. Hnědé Róby odsud odejdou a nahradí je Šedé Róby."

"Proč jste to se mnou nekonzultovali?" vykřikl Marwain. "Něco takového nemůžete udělat bez mého svolení."

"Právě jsme to udělali."

"Já to zakazuji!"

"Zakazuj si co chceš, princ Marwaine," přerušil ho Yeudon. "Hnědé Róby už nemají v Perquainu žádnou autoritu. Máš-li jakékoli otázky týkající se náboženství, budeš je muset přednést Exarchovi Bheidovi z řádu Šedých Rób."

"Zavolám stráž!" zuřil Marwain. "Všechny vás nechám zavřít do žaláře! Nikdo nesmí činit podobná rozhodnutí bez mého souhlasu!"

"No, Bheide," řekl Emdahl uhlazeně, „jak se hodláš vypořádat s tímhle malým problémem?"

"Snadno," odpověděl Bheid hlasem skoro stejně drsným, jako byl hlas Emdahlův. Když pohlédl na statného šlechtice, měl na tváři zachmuřený výraz. "Nejvyšší církevní koncil dospěl k rozhodnutí, princ Marwaine, a toto rozhodnutí je konečné. Ostatní řády opustí Perquain a nahradí je Šedé Róby. My jsme teď církev a já jsem jejím hlasem, takže teď zmlkni a poslouvej."

Exarcha Aleikon zamrkal.

"Nemám čas na to být diplomatický, princ Marwaine," pokračoval Bheid, "a proto vám to vyložím zpřímá. Vy i ostatní šlechtici – s přispěním řádu Hnědých Rób - jste utlačovali chudáky tak dlouho, až to nemohli snést. Vaše arogance a krutost otevřela dveře jistým lidem, se kterými byste se opravdu nechtěl setkat. Ti lidé zažehli v perquainské chudině oprávněný hněv a vzbudili v ní touhu po krvi. A je to vaše krev, co chtějí."

Tvář prince Marwaina zbledla.

"Zdá se, že chápete, kam mířím," řekl Bheid. "To, co se blíží k Maghu, není armáda, princ Marwaine. Je to nedisciplinované moře lidí, které nicméně vaši armádu zadupe do prachu a ani si toho nevšimne."

Sedláci zasypou Maghu jako horda mravenců a zabijí každého, kdo jim bude stát v cestě. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby jejich prvořadým cílem bylo narazit vaši hlavu nad městskou bránu. Pak pravděpodobně Maghu vyplní a vypálí ho do základů."

"Bůh to nepřipustí!" prohlásil Marwain.

"Na to bych moc nesázel, Výsosti," poučil ho Bheid. "Bůh se ubírá po podivuhodných cestách a obvykle přímo nezasahuje do záležitostí lidí."

"Už to začíná být nuda," zamumlal Althalus. "Znáš umístění dveří na ten ostrov, o kterém nám říkala Smaragd, Eliare?"

"Jistě," odpověděl mladý Arum v kiltu. "Ale nepoužijeme je přece teď, nebo ano?"

"Nevidím jediný důvod proč ne. Namluvím Marwainovi něco o tajném tunelu do sklepa. Pak jeho a Aleikona odvedeme dolů po schodech. Dole si vyber dveře, které ti budou vyhovovat a zaved' nás skrz ně do Domu. Pak oba můžeš odvést do jejich nového domova. Dávej dobrý pozor, co bude Marwainovi říkat a zaříd' se podle toho. Jasně?"

"Jak si přeješ, Althale," souhlasil Eliar.

Pak Althalus vstal a došel k bohatě oděnému princovi Marwainovi. "Prosím za prominutí, Vaše Výsosti," řekl přátelsky, Jmenuji se Althalus a jsem znám jako vévoda z Kenthaignu."

"Slyšel jsem o vás, Vaše Milosti," řekl Marwain s lehkou úklonou.

"Vaše Výsosti," Althalus se rovněž uklonil. "Musel jsem odložit stranou své osobní záležitosti a teď pomáhám Exarchovi Bheidovi s jeho vystupováním na veřejnosti, učím ho obvyklým zdvořilostem a ceremoniím. Kněží s tím mají občas potíže - nebo jste si toho také všiml?"

Marwain se rozesmál. "Velmi mnohokrát, Vaše Milosti," odvětil.

"Myslel jsem si, že ano." Althalus vrhl rychlý pohled na Exarchu Aleikona. Knězův dřevěný výraz silně napovídal, že mu Dweia uzavřela mysl. "Niméně," oslovil Althalus znovu Marwaine, "když jsem se doslechl o tom lidském moři pohodujícím na Maghu, začal jsem hledat únikovou cestu. Exarcha Bheid možná věří, že si dokáže cestu ven vymodlit, ale já dávám raději přednost jistějším metodám. Trochu jsem čenichal tady v chrámu a našel jsem nejistější způsob, jak úplně bez povšimnutí opustit Maghu. Protože jsme oba šlechtici, jsem povinován se s vámi o tuto informaci podělit." Teatrálně si povzdechl.

"Občas jsem tak zdvořilý, že to ani sám se sebou nemohu vydržet."

Marwain se široce usmál. "Vy a já spolu budeme dobře vycházet, vévodo Althale," řekl.

"Tím jsem si jistý. V tuto chvíli není žádný skutečný spěch, protože rebelové sem ještě zdaleka nedorazili, ale až se tak stane, budeme možná rozdělení, takže bude asi nejlepší, když vám - a Exarchovi Aleikonovi - ukážu tu rychlou cestu ven z města hned teď, abyste ji v případě nutnosti dokázali najít sami."

"Excelentní nápad, vévodo Althale. Kde vaše úniková cesta začíná?"

"Pochopitelně ve sklepech. Podzemní chodby skoro vždycky začínají ve sklepech. Soudě podle pavučin tuhle nikdo nepoužíval celá staletí. Táhne se pod ulicemi Maghu a ústí v lesích za městskými hradbami. Nikdo nás neuvidí odcházet a nikdo nás neuvidí vystupovat ven."

"Snad ji nebudeme potřebovat," řekl Marwain, "ale není špatný nápad se na ni podívat, co, Aleikone?"

"Jak Vaše Výsost přikazuje," řekl Aleikon prázdným hlasem.

"Ved' nás, Eliare," řekl Althalus.

"Dobrá," odvětil Eliar a vyrazil ke dveřím.

"Co vidíte?" zeptal se Althalus v duchu Eliara.

"Pavučiny, světlo pochodně a sem tam nějakou myš," odvětil mladý muž. "Když vidíš jeden tunel, jako bys je poznal všechny."

"To máš asi pravdu. Jak je to ještě daleko?" "Už jen kousek. Dveře ústí na malou mýtinu v lesích. Až se k nim dostaneme, dej mi chvilku, abych stihl upravit dveřní rám. V Maghu je ráno, ale v Dhwerii už je noc. Musím to zařídit tak, abychom vystoupili ven ve stejnou denní dobu, jinak bude mít Marwain podezření."

"Dobrý nápad," přisvědčil Althalus.

Eliar šel jako první, pak se na chvíli zastavil a ohlédl se. "Tady to je!" zavolal.

"No konečně," řekl Marwain. "Už jsem si začínal myslet, že se ten váš tunel táhne do nekonečna, vévodo Althale."

"Maghu je velké město, Vaše Výsosti," připomněl mu Althalus. "Až vyjdeme ven, bude lepší, když se rozhlédneme kolem, abychom získali jistotu, že nás nikdo nesleduje. Co kdybyste vy a Exarcha prozkoumali les na protější straně od ústí tunelu a já s Eliarem se zatím porozhlédneme v té části lesa, která je blíž k městským hradbám. Nechceme přece, aby nějaký velkohubý sedlák začal každému ve městě vykládat, co právě viděl."

"To rozhodně ne," přisvědčil Marwain. "Důkladný průzkum je více než na místě. Až se tu pořádně porozhlédneme, setkáme se zase u ústí tunelu, souhlasíte?"

"Výborně," souhlasil Althalus. "Až se dostanete k okraji stromů, podívejte se prosím, zda na východ nevede nějaký křovinatý pás. Ten by nám mohl pomoci k nenápadnému útěku z města."

"Vidím, že jste v těchto záležitostech velmi zblhlý, vévodo Althale."

"Měl jsem vzrušující dětství, Vaše Výsosti. Vévodství Kenthaigne je poměrně nebezpečné místo. Setkáme se tu zhruba za půl hodiny."

"Dobrá," přikývnul Marwain. "Pojď se mnou, Aleikone." Oba dva překročili mýtinu a vstoupili do lesa.

"Smaragd!" zavolal Althalus v duchu.

"Ano, láska?" odvětil mu okamžitě její hlas.

"Možná bude lepší, když necháš Aleikonovu mysl ještě chvíli zavřenou. Ať se ti dva ještě chvíli procházejí lesem, než se Marwain dozví špatné zprávy."

"Cokoli si přeješ, drahý."

Althalus zamyšleně zaklepal na otevřené dveře. "Zapamatuj si tohle místo, Eliare," navrhl. "Časem by se mohlo ještě hodit. Smaragd se ježí chlupy, když zabíjím lidi, a tohle mi poskytuje alternativu. Ted' se můžeme vrátit do Maghu a shromáždit ostatní. Uspořádáme si takovou malou soukromou poradou."

"Dobrá," souhlasil Eliar. Pak odvedl Althala zpátky do východní chodby Domu a tiše za sebou zavřel dveře.

Seržant Khalor strávil celý den u okna ve Dweině věži a když Althalus s ostatními vystoupali po schodech nahoru, byla jeho tvář zachmuřená. "Podle mého nejlepšího soudu jim to bude trvat dva týdny," oznámil. "Před pochodem na sever si ted' upevňují pozice a to jim nějakou dobu zabere, protože v žádném případě nepřipomínají armádu. Je to nedisciplinovaný dav a většina jeho členů se víc zajímá o drancování než o nějaké náboženské nebo sociální změny."

"Většina revolucí takhle končí," řekla Dweia posmutněle. "Teoretici pronášejí nádherné proslovy plné ušlechtilých ideálů. Jejich následovníci jim zatleskají a pak se okamžitě vrhnou zpátky k drancování a pálení."

"Máš dnes večer nějak cynický humor, Smaragd," poznamenal Althalus.

"Už jsem tohle všechno viděla mnohokrát, mnohokrát předtím, Althale," odvětila unaveně. "Na začátku je vznešená myšlenka a na konci to nejhorší, co v lidech je." Povzdechla si, ale zdálo se, že vzápětí svou špatnou náladu setřásla. "Je tu pár věcí, které byste měli vědět. Sen, který jsem vám seslala, určil, co se stane a kde."

"Pochopila jsem, že ty a Leitha jste byly v chrámu v Maghu," řekla Andine, "ale co přesně jste tam dělaly?"

"Uklízely jsme dům," odvětila Dweia prostě. "Leitha se vypořádala s Komanem, Bheid a já jsme vyřídili Argana."

"Takže víme kde a co, Smaragd," řekl Gher, "a ted' přichází na řadu kdy. Když dojde na tyhle snové vize, Ghend si vždycky pohrává právě s tím ,kdy'. Stane se tvůj sen někdy ted'? Nebo se stane v nějakém jiném ,kdy'?"

"Můj sen se neodehrával ve světě současnosti, Ghere. Aby snová vize doopravdy fungovala, musí se odehrávat buď v minulosti nebo v budoucnosti. Účelem snové vize je totiž měnit věci. Existuje malá pravděpodobnost, že když se snová vize odehraje v současnosti, dojde také ke změně, ale v minulosti nebo v budoucnosti je to mnohem snazší."

"Tohle mi trochu uniká," přiznala se Andine.

"To nejspíš proto, že to Smaragd ještě nemá pořádně ujasněné," řekl Gher. "Myslím, že než se rozhodne ohledně toho ,kdy', musí se stát ještě pár věcí. Ví co a kde, ale nemůže rozhodnout kdy, dokud se protivníci nedostanou do toho města s tím podivným jménem."

"Maghu," doplnila ho Leitha.

"Díky," řekl Gher. "Ale myslím, že Smaragd čeká, dokud Argan a ten druhý nevstoupí do chrámu. Je to něco podobného jako tehdy ve Wekti, když se nám zdálo o té ženské s kamennou sekerou a její verzi reality."

"Nemůžu sice říct, že bychom to zrovna objasnili, Ghere," řekla Leitha, "ale myslím, že by ses měl naučit psát. Kdybys hodil na papír nějakou svou teorii, většina lidí, kteří by si ji přečetli, by přestala páchat nepravosti, protože by se soustředila jen na to, aby ji pochopila. A třeba se ukáže, že máš duši básníka." Gher zčervenál. "Asi ne," nesouhlasil. "Prostě neznám správná slova, kterými bych vyjádřil své myšlenky. Nicméně Argan a jeho přítel - i když to vlastně nejsou přátelé - vrazí do chrámu, ale když projdou dveřmi, nebudou uvnitř ted'. Ostatní, kteří půjdou s nimi, čeká docela velké překvapení, řekl bych, protože jim to bude připadat, jako by jejich vůdci najednou zmizeli. Vsadím se, že z toho budou docela rozčarovani a nejspíš usoudí, že je tahle revoluce už nebaví, takže se všichni sbalí, vrátí se domů a my už

nebudeme muset nikoho zabít, a to je opravdu nejlepší způsob, jak vybojovat válku, nemyslíte?"
"Čas od času by ses mohl odmlčet a nadechnout se, Ghere," řekla mu Andine vesele. "Když se do něčeho zažereš, jsi nezastavitelný."

"Rozhodla ses, který čas použiješ, Smaragd?" zeptal se Eliar.

"Čas, kdy je ten chrám můj," odpověděla.

"Takže minulost?"

"Možná," řekla s tajemným úsměvem, "nebo to možná bude budoucnost."

"Chystáš se do svého chrámu vrátit, Dweio?" zeptal se Bheid a jeho hlas zněl trochu ustaraně.

"Nikdy jsem z něj neodešla, Bheide. Chrám je pořád můj a vždycky bude. Ale prozatím ti ho dovolím používat." Vrhla na něj postranní pohled. "Možná bychom si časem měli promluvit o zpětném vyplacení pronájmu, který mi tvá církev dluží za to, že používá mou budovu. Myslím, že nám z toho vyleze moc pěkná částka."

"Jak se jim povedlo změnit své tváře, Smaragd?" zeptal se Gher zvědavě, když z okna pozorovali, jak několik kněží v šarlatových róbách prochází obrovitým davem sedláků a řemeslníků, který se utábořil před branami Maghu o šestnáct dní později. "V Equeru si tváře zakrývali maskami, ale tady chodí zcela otevřeně a vypadají normálně."

"Je to jen iluze, Ghere. Daeva je v tvoření iluzí velmi dobrý a naučil své kněze, jak se to dělá."

"Jak ukážeme ostatním, co jsou právě zač, až přijde čas?"

"To nebudeme muset," odpověděla. "Až jim Eliar ukáže Nůž, jejich iluze zmizí."

"Taky bych chtěl takový Nůž."

"Ty ho nepotřebuješ, Ghere. Dokážeš chápat realitu lépe než kdokoli jiný na světě."

"No, možná zatím ne tak docela, ale pracuji na tom."

"Už se ti podařilo vyklidit město, bratře Bheide?" zeptal se seržant Khalar.

"Víceméně, seržante. Nějací lidé se skrývají ve sklepích a domech v chudších částech města." Bheid se smutně usmál. "To jsou ti, kteří se připojí k Arganovým lidem, jakmile vzbouřenci vstoupí do města. Řekl bych, že chtějí získat podíl na lupu."

"Proč musí vždycky zakládat ohně," zeptal se Bheid Althala, když ti dva stáli v krytém sloupořadí chrámu a pozorovali sloupy dýmu, které se zvedaly nad různými městskými čtvrtěmi.

"Vlastně ani nevím, Bheide," přiznal Althalus. "Možná je to jen náhoda. Drancíři jsou obvykle hodně vzrušení a nedávají moc pozor. Ale řekl bych, že ty ohně zapalují záměrně, aby potrestali šlechtice za jejich špatné chování."

"To je čirá hloupost, Althale," namítl Bheid.

"Samozřejmě, že je. Je v povaze davu být hloupý. Dav je jen tak chytrý jako jeho nejhlupejší člen."

Bheid opatrně natáhl ruku, jako by se dotýkal něčeho přímo před sebou.

"Přestaň se o to pořád strachovat, Bheide," řekl mu Althalus. "Štít je pořád na svém místě a nic ho nemůže prorazit, s výjimkou tvého hlasu."

"Jsi si jistý?"

"Věř mi, Bheide. Nikdo z tebe neudělá jehelníček plný šípů ani ti nerozsekne hlavu vrhací sekerou. Leitha by mě stáhla z kůže, kdyby se ti něco stalo. Jsou tví lidé na svých místech?"

Bheid přikývl. "Připojili se k davu spolu s místními rebely." Lítostivě si povzdechl. "Přál bych si, abychom to nemuseli dělat takhle, Althale. Připadá mi to tak nečestné."

"Vážně? Není snad můj způsob, jak ovládnout dav lepší než prince Marwaina?"

"S tím nemohu než souhlasit," připustil Bheid.

"Už se blíží," upozornil ho Althalus a ukázal na druhou stranu náměstí, kde se právě objevilo několik set mužů ozbrojených farmářským náčiním. "Raději zmizím. Budu u okna, které je hned za tebou a asi čtyři stopy nad tvou hlavou. Pokud se budou události ubírat špatným směrem, vytáhnou tě dovnitř. Raději si to projdeme ještě jednou: jde o velmi křehkou záležitost a byla by chyba něco pokazit."

"Už jsme si to probírali tucetkrát, Althale," opáčil Bheid.

"To nevádí, bratře Bheide. Ty zůstaneš tady mezi sloupy a přivítáš Argana a Komana, až vystoupí po

schodech nahoru. Eliar bude u vstupních dveří chrámu. Argan a Koman přijdou přes náměstí a začnou na tebe řvát."

"A Koman bude odposlouchávat mé myšlenky," dodal Bheid.

"Ve skutečnosti ne. Leitha ho zablokuje. Zaplní jeho neviditelný pár uší hlukem. A tady začíná naše lest. Argan se bude dožadovat vstupu do chrámu a ty ho pozveš dovnitř. Pak ustoupíš doprava a uvolníš jim cestu."

"Ano, já vím, a tehdy Eliar otevře dveře chrámu a ustoupí na levou stranu sloupořadí."

"Opravdu si to pamatuješ," řekl Althalus suše. "Úžasné. Hlavním smyslem našeho tanečku je postavit Eliara mezi Argana a Komana a dav, který je následuje. Až Eliar pozvedne Nůž, Argan a Koman se rozběhnou jedním směrem a dav druhým. Smaragd nechce, aby se do chrámu dostali nějakí další vzbouřenci zatímco bude pracovat. Takže ty davu předneseš krátké kázání, řekneš Amen a připojíš se k dámám v chrámu. Moc se nezdržuj, Bheide. Smaragd nemůže začít rozpouštět Argana, dokud nebudeš na místě. Je to jasné?"

"Probírali jsme to už tolikrát, že bych to nejspíš dokázal i ve spánku."

"Raději při tom nespí, bratře Bheide. Měj oči a uši otevřené. Pokud se stane něco neočekávaného, budeme muset začít improvizovat a pokud ti řeknu skoč, tak skočíš. Ne, že se se mnou začneš hádat."

"Nejsi až moc polopatický, miláčku?" zamumlal Dwein hlas.

"Občas je nutné držet Bheida na uzdě, Smaragd," odpověděl. "Čas od času totiž mívá záchvaty tvořivosti. Jak je na tom Leitha?"

"Víš, že to, co musí udělat, je naprosto nezbytné. Snaž se být pro ni oporou, Althale."

Althalus přikývl a zaujal své místo u okna.

Arganovi rudě odění následovníci kráčeli v čele postupujícího davu a náměstí před schody do chrámu se začalo plnit rozzuřenou chudinou. Pak se dopředu protlačili Argan s Komanem. "Na chrám!" vykřikl Argan.

"Neboj se, Bheide," řekl Althalus svému příteli. "Nedokáže se k tobě dostat bez ohledu na to, jak moc se budou snažit."

"Dobrá," odpověděl Bheid.

Pak Althalus oslovil Eliara. "Měl by sis raději zakrýt tvář," řekl mu. "Snaž se být nenápadný."

"Vím, co mám dělat, Althale," odpověděl Eliar a stáhl si do čela kápi šedé kněžské róby. Pak otevřel dveře vedle okna a prošel jimi, aby se dostal do postavení u vstupu do chrámu.

Argan a Koman dosáhli úpatí schodiště. "Ustup stranou, jestli si chceš zachránit život!" vykřikl Argan na Bheida.

"Čeho si žádáš?" otázal se ho Bheid formálně.

"To by snad mělo být jasné, staříku," odpověděl Argan ironicky. "Zabíráme chrám. Teď uхни, dokud to ještě jde. Perquainskou církví jsou nyní Rudé Róby!"

Dychtivý dav zařval a začal se hrnout dopředu.

"Jsi si jistý, že chceš právě tohle, Argane?" zeptal se ho Bheid.

"Ten chrám je můj. Maghu je mé a já budu vládnout Perquainu z chrámu."

Bheid se mírně uklonil. "Jsem zde, abych sloužil," řekl. "Chrám tě očekává." Ustoupil doprava, aby Komanovi s Arganem uvolnil cestu k chrámovým dveřím.

Argan a Koman se vydali po schodech nahoru a rebelové i Rudé Róby se tlačili těsně za nimi.

Bheid se mírně natočil a pokynul Eliarovi.

Mladý Arum položil ruce na masivní chrámové dveře a otevřel je dokořán. Pak ustoupil doleva, hlavu pokorně skloněnou.

Argan a Koman ustoupili. Za otevřenými dveřmi planul oheň a zpoza nich zaznívaly prázdné výkřiky plné zoufalství, jejichž ozvěna byla slyšet po celém náměstí před chrámem. Dav vzbouřenců zaváhal a jejich tváře se naplnily hrůzou.

"A odvážíte se vstoupit i teď?" zeptal se Bheid vyděšeného davu.

"Je to klam!" prohlásil Argan roztřeseným hlasem. "Není to nic než iluze!"

"Ty už jsi v Nahgharaši byl, bratře Argane," řekl Bheid. "Víš, že to, co vidíš, je realita, ne iluze."

Eliar se nenápadně pohyboval mezi sloupy na levé straně sloupořadí. Když se dostal na místo, které

Althalus označil křídou, pohlédl k oknu a přikývl.

"Začni kázat, Bheide," přikázal Althalus.

Bheid pokývnul a vrátil se zpátky na svou původní pozici, čímž se postavil mezi dav a oba Ghendovy služebníky. Zvýšeným hlasem oslovil dav na náměstí. "Popatřete na toto odhalení, mé děti!" řekl jim.

"Samotné peklo vás očekává a démoni jsou již mezi vámi!" Pokynul Eliarovi a mladý muž se k němu připojil. "Pohlédněte kolem sebe, mé děti," zaintonoval Bheid, "a pohleďte na pravé tváře Rudých Rób."

Eliar vytáhl Nůž a podržel ho před sebou, přičemž se pomalu otáčel, aby jej mohli vidět všichni na náměstí.

Argan a Koman vykřikli a třesoucíma se rukama si zakryli oči.

I z davu se ozvaly výkřiky a Arganovi podržení, odění v šarlat, začali ustupovat a jejich lidské rysy se začaly rozpouštět jako tající vosk.

Althalus zamrkal. "Takhle doopravdy vypadají?" dožadoval se Dwei.

"Ve skutečnosti ještě hůř, lásko," odvětila klidně. "Tohle je jen povrch jejich pravé podstaty."

Stvůry v šarlatových róbách byly odporné. Měly šupinatou kůži pokrytou slizem, z úst jim vyčnívaly mohutné tesáky a jejich těla se nadouvala a získávala na velikosti.

"Pohleďte na slib Arganův, mé děti!" zahřměl Bheid. "Následujte ho, chcete-li, nebo následujte Šedé Róby. My budeme vašimi průvodci a ochráníme vás před demony Nahgharaše a před nespravedlností těch, kteří se nazývají vašimi vládci. Volte, mé děti! Volte!"

"To je Exarcha Bheid!" prohlásil jeden z kněží Šedých Rób, kteří se v přestrojení vetřeli do davu. "Jako ten nejsvatější muž na celém světě." "Naslouchejte mu!" vykřikl další. "Šedé Róby jsou jediní přátelé, které máme!"

Ta zvěst se rychle rozšířila celým vyděšeným davem a démoni se zatím jeden po druhém začali rozplývat. Eliar, který před sebou stále držel Nůž, se otočil a vydal se ke křičící dvojici u vstupních dveří chrámu. Se zoufalým kvílením se Koman otočil a se zakrytýma očima se rozběhl přímo do chrámu. Argan ho následoval v těsném závěsu.

Ale když vstoupili dovnitř, zmizeli.

A Nůž zapěl radostnou píseň plnou naplnění, neboť se znovu vrátil do svého domova a vězte, že tou písní byl chrám Dwei znovu vysvěcen. A podél zdi chrámu vyrašily kvítky a na oltáři pod obrovitou mramorovou sochou Bohyně spočíval chléb, ovoce a zlaté obilí jako obětina, neboť Dweia byla Bohyní růstu, plodnosti a bohaté úrody.

Althalus, stojící u okna v Domě na Konci Světa, se snažil z hlavy vytřást lyriku tohoto náhlého vidění. "Je to jen budova," mumlal si pro sebe. "Obyčejný kámen. Žádná poezie."

"Necháš toho, Althale!" Dwein hlas v jeho mysli zněl zvláště, jako by vycházel z mramorové sochy za oltářem.

"Aspoň jeden z nás se musí přidržovat reality, Smaragd," odvětil.

"Tohle je realita, lásko. Tak mi přestaň kazit představení."

A bledá Leitha, jejíž něžné oči se blyštěly slzami, upřela k oknu prosebný pohled. "Pomoz mi, otče!" vykřikla k dívajícímu se Althalovi. "Pomoz mi, nebo dozajista zemřu!"

"Ne, dokud dýchám, má dcero," ujistil ji. "Otevři mi svou mysl, abych se k tobě mohl připojit a pomoci ti v naplnění tvého hrozného úkolu."

"To už je lepší," zamumlala Dweia hlasem připomínajícím mírný jarní vánek.

"Ty na tom asi hodláš trvat, co?" Althalus se snažil, aby jeho hlas zněl nezúčastněně.

"Nech se vést mou rukou, milovaný. Jest lepší býti něžně veden než nucen silou."

"Snad nebyla to hrozba, jejíž náznak skrýval se v hlase tvém, Smaragd," promluvil Althalus. Pokud si Dweia chtěla hrát, usoudil, že ho nebude nic stát, když se jí podřídí.

"Tak o tomhle si ještě promluvíme, Althale. Teď upří své myšlenky a soucit svůj veškerý ke své bledé dceři. Její potřeba tvé opory jest veliká, neboť její úkol jest vpravdě strašlivý."

A tak se stalo, že se mysl Althalova jemně spojila s myslí jeho něžné a váhavé dcery a jejich myšlenky splynuly.

A píseň Nože zazněla radostným chórem.

A díky spojení myšlenek se Althalus podílel na bolesti své dcery a jeho myšlenky uchopily prázdnotu, jež obklopovala všechny ostatní a se kterou se Leitha setkala poprvé, a kterou nikdy předtím nepoznala. A pak ho konečně osvítilo porozumění a on poprvé pochopil pravou hrůzu úkolu své dcery. "Pojď ke mně mé milované dítě," promluvil k ní, "a já se o tebe postarám."

A její myšlenky, které do něj vpluly, byly plné vděčnosti a lásky.

Pak se jejich spojená mysl sklonila nad zoufalým Komanem. A Komanovu mysl spláchl zvuk, který nebyl zvukem, neboť vězte, že Komanova mysl nikdy nepoznala ticho.

Myšlenky těch, kteří byli za chrámem, s šepotem zalily Komana, přestože v kobkách jeho mysli stále zpívaly i myšlenky ostatních, které slýchal od chvíle, kdy se poprvé nadechl.

A pak se ke Ghendovu služebníku vydala bledá Leitha a on k ní ostražitě vyslal myšlenku a ostražitě ji následoval za zdi chrámu.

A smutná Leitha za ostražitým Komanem zavřela tyto dveře.

Vyděšený Koman se natáhl pátraje svou myslí po zvuku, který ho odjakživa provázel.

Ale vězte, že ten zvuk mu navždy unikl a Komanova mysl se v hrůze z ticha stáhla. Pak se Koman přimkl svou myslí k mysli Arganově, přestože k odpadlému knězi necítil žádnou úctu.

Ale bledá Leitha, se slzami stékajícími po tvářích, napřáhla ruku, a vězte, že tiše zavřela ty dveře, které spojovaly mysl Komanovu a Arganovu.

A Koman vykřikl, neboť ho obklopila převeliká prázdnota.

Padl na podlahu svatého chrámu Bohyně Dwei a zoufale se přimknul k myšlence té, která před ním zavírala jedny dveře za druhými.

A Althalovu duši sevřela lítost.

"Snažně tě prosím, milovaný otče," vykřikla Leitha v duchu, "nechovej ke mně pro mou krutost zášť. Ta krutost nepochází ze mne, ale zrodila se z nezbytnosti."

A Althalus vůči Komanovi zatvrdil své srdce a klidně přihlížel, jak Leitha dokonává čin vynucený nezbytností.

"Buď sbohem, můj nešťastný bratře," zaplakala Leitha, když s neúprosnou konečností odňala svou myšlenku z dosahu Ghendova služebníka.

A vězte, že mysl bezmocného Komana ležícího na vyleštěné podlaze chrámu zahalila nekonečná prázdnota a věčné ticho. A jeho křik byl křikem naprostého zoufalství, neboť byl sám, jak tomu dosud nikdy nebylo. Pak zkroutil své údy a tělo tak, jako by byl ještě nenarozené dítě a jeho hlas i mysl zmlkly. V tu chvíli Leitha vykřikla a zakvílela hrůzou, ale Althalus ji bez přemýšlení objal svou myslí, aby ji uchránil od strašlivé konečnosti toho, co učinila.

A Arganova tvář byla zbrázděna naprostým nepochopením, neboť se díval, jak mysl jeho společníka odchází navždy a nevěděl proč.

Z oltáře však zazněl hlas Bohyně Dwei. Chladně k němu promluvila, řka. "Samotná tvá přítomnost znesvěcuje svatý chrám, Argane, služebníku Ghendův."

A pohleďte, tam, kde byl předtím chladný mramor, teď stálo živoucí tělo a obrovitá Dweia vykročila k tomu, který již nebyl knězem.

A Argan stál vpravdě jako přimražený, neschopen pohnout byť i jen prstem.

Bohyně pak promluvila znovu, řka. "Byl jsi vyhnán z řad kněžstva, Argane, a všechny chrámy ti byly zakázány, protože jsi byl uznán nečistým. Teď musím očistit toto svaté a čisté místo od tvé nákazy."

Pak božská Dweia zvažila hříšníka, který stál roztřeseně před ní. "Myslím, že to nebude tak těžké," zapřemýšlela a našpulila rty. "Jsi jen prach, odpadlý kněz, a prach lze snadno odstranit." Pak vztáhla svou dokonalou paži a pozdvihla ji před sebe.

A pohleďte, světlovlasý odpadlík Argan byl vyzdvížen do vzduchu a vznášel se před Bohyní, která zvažovala jeho skutky a shledala ho nehodným. A Ghendův služebník se začal rozplývat, až se stal nehmotným jako vířící prach, který však zatím stále držel tvar těla, jež patřilo Arganovi.

"Pojď sem k oknu, Bheide," navrhl Althalus. "Teď je to na tobě - to okno jsi vlastně ty. Smaragdin sen je trochu složitý."

Roztřesený, pobledlý Bheid se připojil k Althalovi u okna. "Co mám udělat, Božská?" zeptal se poníženě.

"Otevři okno, Bheide," přikázala mu. "Do chrámu musí zavanout svěží vzduch."

Bheid poslušně otevřel okno a v tu chvíli zadul veliký vítr, který oknem zavanul do Dweina chrámu. A vířící prach, který byl předtím Arganovým tělem, se v tom velikém větru rozletěl na všechny strany a zanechal za sebou jen slabou ozvěnu jeho zoufalého křiku, který se mísil s písní Nože. A tvář božské Dwei se naplnila uspokojením a takto promluvila: "A teď je můj chrám opět čistý a neposkvrněný."
A nepopsatelně krásná píseň Nože požehnala tomuto svatému místu.

GHER

KAPITOLA DEVĚT

Althalus seděl sám ve Dweině věži a pozoroval chvějivou záři Božího Ohně, který se vznášel nad okrajem světa. Ve tváři měl výraz pobavené shovívavosti. Jak věděl, Boží Oheň neměl žádný užitečný smysl, ale byl hezký na pohled. Dívat se na jeho hru na severním nebi bylo zvláště uklidňující a zvláště teď se Althalus uklidnit potřeboval.

Sedlácká rebelie v Perquainu s porážkou Arganových Rudých Rób utichla, ale Bheid činil s překvapující a netypickou rychlostí rozhodné kroky k tomu, aby Šedé Róby plně nahradily dřívější kněžský řád.

Bheidova tendence váhat s každým rozhodnutím zmizela jako mávnutím kouzelného proutku a začal prosazovat svá rozhodnutí s takovým elánem, že skoro připomínal mladší verzi Exarchy Emdahla.

Perquainská šlechta na Bheida nejprve nahlížela jako na jednoho ze svých, ale mladý kněz je z tohoto omylu velmi rychle vyvedl. Perquainská aristokracie byla šokována zjištěním, že se kněží řádu Šedých Rób nezajímají o úplatky a že hrozby na ně nedělají žádný dojem.

Když zima pomalu končila a začalo ji střídát jarní počasí, začali si šlechtici Perquainu uvědomovat, že Exarcha Bheid je postava, s níž je nutno počítat. Rychle se blížil čas setí a sedláci dávali najevo, že na zemi nedopadne ani semínko bez Bheidova požehnání - a přitom se nezdálo, že by měl Bheid náladu čemukoli žehnat. Z řad šlechticů se nejprve ozval zuřivý řev.

Bheid je ignoroval.

Nad jižním Perquainem převzalo vládu opravdové jaro a šlechtici v této oblasti byli čím dál tím zoufalejší, protože jejich pole byla nezorána a neoseta. Jejich prosby k Exarchovi Bheidovi byly stále zoufalejší a pokornější.

Bheid odpověděl sérií ‚návrhů‘.

Když je šlechta vyslechla, vzedmula se v jejich řadách vlna hněvu.

Bheid pokrčil rameny a vrátil se do Maghu, aby vyčkával. Leitha k tomu zlomyslně poznamenala, že šlechtici začínají být "vybheidováni". Althalus měl pocit, že se Leithe konečně vrací smysl pro humor.

Jak jaro pokračovalo, Bheidovy původní ‚návrhy‘ se změnily v ‚požadavky‘ a šlechtici jižního Perquainu začali jeden po druhém kapitulovat. S podporou jara si na nich Bheid vynucoval jeden ústupek za druhým a vyděšeným šlechticům jižního Perquainu nezbývalo než souhlasit. Pak se Bheid obrátil na sever jako válečný kůň, který drtí vše, co mu stojí v cestě. Několik arogantních šlechticů Bheidovy požadavky odmítlo jako ‚neslýchané‘. Bheid se jen usmál a učinil z nich výstražné příklady. Brzy začalo být každému jasné, že když Exarcha Bheid řekne "poslední nabídka", myslí to doslova. Toho roku zůstala řada velkých lánů v centrálním Perquainu ležet ladem.

Po pár týdnech se Bheid přestal pokoušet vysvětlit svou schopnost být zdánlivě na třech nebo čtyřech místech najednou a o novém Exarchovi se po celé zemi šířily divoké příběhy. Začátkem léta už skoro každý v Perquainu věděl o úžasných činech ‚svatého Bheida‘. Obyčejní lidé Perquainu se před ním bez výhrad kořili. Šlechta nebyla příliš šťastná ze způsobu, jakým Bheid vnášel zmatek do ‚obvyklého řádu věcí‘, ale dávala si pozor, aby to nebylo otevřeně znát.

"Hlavně, že to funguje," mumlal si Althalus pro sebe.

"Mluvíme si pro sebe, tati?" zeptala se Leitha ze dveří na vrcholku schodiště.

"Jen přemýšlím nahlas," odpověděl.

"Aha. Kdyby to dělal každý, byla bych bez práce. Dweia říká, že je čas na večeři." Její hlas byl zasmušilý.

Althalus se otočil a pohlédl na ni. "Pořád ses ještě nevyrovnala s tím, co se stalo v Maghu?" zeptal se jí soucitně.

Pokrčila rameny. "Bylo třeba to udělat," odpověděla. "Jen bych si přála, abych to nemusela dělat já."

"Časem to přejde, Leitho," ujistil ji.

"Snad ano, ale zrovna teď mi to moc nepomůže," odpověděla. "Raději bychom měli jít. Víš, jaká Dweia je, když přijdeme pozdě."

"Máš pravdu," souhlasil a společně zamířili dolů. "Vyspal se Bheid vůbec? Když se dnes ráno vrátil z Maghu, vypadal hrozně unaveně."

"Odpočíval," odpověděla. "Ale nevím, jak moc se vyspal. Má teď spoustu starostí."

"To vím. Ale dříve nebo později se bude muset naučit, jak zodpovědnost předelegovat na druhé. Nemůže dělat všechno sám."

"Myslím, že tohle zatím ještě nepochopil," poznamenala Leitha.

"Škoda, že tu s námi není seržant Khalor," řekl Althalus. "Nejspíš by mu to mohl vysvětlit lépe než kdokoli z nás."

"Raději se před Dweiou nezmiňuj o tom, že bys chtěl Khalora zpátky tady, tati. Když ho posílala domů, dala mu velice konkrétní instrukce ohledně Eliarovy matky a kdybys ji požádal, aby sem seržanta přivedla zpátky, vynadala by ti."

"Aha a já jsem se divil, proč Khalor odešel tak brzy."

"Tak teď to víš. Ale být tebou nestrkala bych do toho nos."

"Nechám se tedy vést tvou moudrostí," řekl nadneseně.

"Ale nech toho," odsekla.

Dweia k večeři připravila pečenou slaninu a jídlo bylo skvělé jako vždy. Pokud mohl Althalus posoudit, v Domě nebyla žádná kuchyně. Ze zjevných důvodů Dweia žádnou nepotřebovala.

Exarcha Bheid vypadal, že je událostmi v Perwuainu úplně vyčerpan. Althalus však usoudil, že bude nejlepší, když se mu nebude pokoušet radit. Tohle bylo zjevně něco, čím si Bheid bude muset projít sám. Gher spolykal svou porci stejně rychle jako vždy a teď seděl jako na jehlách, udržován na svém místě jen pravidlem, které Dweia prosadila s železnou rozhodností, totiž že nikdo nesmí vstát od stolu, dokud všichni nedojedí.

Althalus si toho všiml a tak odsunul svůj talíř a začal se probírat vzpomínkami, aby našel něco, čím by Gherovi ukrátil chvíli. "Už jsem ti povídal tu historku, jak jsem získal tuniku z vlčí kůže, Ghere?" zeptal se nudícího se chlapce.

"Myslím, že ne," odpověděl Gher. "Je to dobrá historka?"

"Všechny mé historky jsou dobré, Ghere," ujistil ho Althalus. "To už bys měl vědět."

"A je to pravdivý příběh?" pokračoval Gher v ptaní. "Nebo sis ho právě vymyslel? Ty pravdivé mám raději, ale vymyšlené jsou taky moc hezké."

"Jak bys mohl poznat rozdíl, Ghere?" zeptala se ho Leitha. "Jakmile Althalus začne, nikdo nedokáže poznat co je pravda a co ne."

"Tak jak to bylo s tou tunikou, Althale?" zeptal se Gher dychtivě.

Althalus se pohodlně opřel. "Stalo se to před dávnými, dávnými časy - ještě předtím, než jsem se doslechl o Domu na Konci Světa nebo o Knize a o spoustě dalších věcí, se kterými jsem se později setkal. Vydal jsem se tehdy do nížiny, abych si prohlédl civilizaci - a hlavně abych se setkal s boháči, kteří tam dole žili. V těch dnech mě boháči úplně fascinovali."

"To bylo tehdy, jak tě honili ti psi a jak jsi se poprvé seznámil s papírovými penězi?"

"Ano, byl to ten samý výlet. No, jak si možná dokážeš představit, když jsem opustil civilizaci a vydal se na cestu zpátky do Hule, kam jsem patřil, neměl jsem zrovna dobrou náladu. Nic, o co jsem se v nížině pokusil, nevyšlo tak jak jsem chtěl, a tak jsem se cítil přinejmenším ukřivděně." Althalus se kradmo rozhlédl kolem stolu a všiml si, že Gher není zdaleka jediný, kdo jeho příběhu naslouchá. Potěšilo ho

zjištění, že ještě neztratil své vypravěčské umění.

"Takže," pokračoval, Jsem musel na cestě do Hule projít Arumem, ale to mi moc nevadilo, protože s Arumy jsem vždycky vycházel docela dobře. Bylo pozdní léto a já jsem se toulal kopci jižního Arumu. Pak jsem jednoho dne došel k hospodě u cesty a řekl jsem si, že se tam zastavím na jeden nebo dva poháry dobré medoviny. Nížiňané v té době vůbec netušili, jak vařit medovinu a jediné, co jsem tam dokázal sehnat, bylo víno, a po něm mám v puse vždycky kyselou pachut' - skoro tak kyselou, jako byla kyselá moje nálada z mých předchozích neúspěchů."

"Dostaneš se doufám konečně k věci, Althale, že ano?" popoháněla ho Dweia.

"Je to můj příběh, Smaragd," řekl konejšivě, "takže ho budu vyprávět tak, jak mi to připadá nejlepší. Nemusíš poslouchat, jestli nechceš."

„Pokračuj, Althale," řekla netrpělivě a se špatně potlačovanou dychtivostí.

"Jak si přeješ, Smaragd," odvětil s úsměvem. „A náhoda tomu tehdy chtěla, Ghere, že v té hospodě byl opilý mluvka, který žvanil něco o nějakém klanovém náčelníkovi, který je prý nejbohatším mužem v celém Arumu. Moc jsem ho neposlouchal, protože v Arumu je neustále nějakých čtyřicet nebo padesát "nejbohatších" mužů."

"O to, kdo je nejbohatší, každou chvíli vypukají spory," souhlasil Eliar.

"Jsem první, kdo by přiznal, že mě peníze přitahují," pokračoval Althalus, "ale zrovna tehdy mě ještě o něco víc zajímala tunika z vlčí kůže, kterou měl ten hospodský mluvka na sobě. V těch dnech nebylo nijak neobvyklé nosit šaty vyrobené z kůží divokých zvířat, ale tahle tunika byla trochu zvláštní. Ten, kdo ji ušil, na ní nechal vlčí uši, které trčely z kapuce a mně se to hrozně líbilo. Ten chlapík, který ji měl na sobě, byl typický arumský povaleč - opilý, hloupý a nepříliš čistý. Celý předeek té pěkné tuniky měl potřísněný a bylo jasné, že ji nekartáčoval od chvíle, kdy si ji poprvé navlékl. Zkrátka bylo jasné, že je to příliš pěkná tunika pro člověka jako je on a tak jsem usoudil, že bych s tím měl něco udělat."

"Úplně vím, na co jsi tehdy myslel," zasmál se Gher.

"Nepředbíhej můj příběh, Ghere," pokáral ho Althalus. "No, jak už jsem říkal, ten chlapík s tunikou byl napůl opilý, a tak jsem mu koupil další pohár dobré bohaté medoviny a pak další a zase další, a když se venku setmělo, byl úplně namol. V té chvíli už mi připadalo, že by bylo vhodné pohnout se dál a tak jsem mu navrhl, že bychom si mohli vyjít ven a nadýchat se trochu čerstvého vzduchu. On to považoval za skvělý nápad, a tak jsme vyšli ven. Když jsme byli venku, rychle jsem se rozhlédl kolem, abych se ujistil, že se nikdo nedívá a pak jsem ho párkrát vzal přes hlavu jílcem meče. Svalil se, jako by mu někdo podtrhl zemi pod nohama."

Gher se pobaveně rozesmál. "Tohle je opravdu dobrá historka, Althale," řekl spokojeně. "Co se stalo pak?"

"Ti, kteří se pohybují v naší profesi, tomu říkají 'změna vlastnictví'. Nejdřív jsem z něj stáhl tu pěknou tuniku, a pak jsem si vzal i jeho měšec. Ten měšec sice nebyl nijak zvlášť těžký, ale můj byl v té době ještě o něco lehčí. Pak jsem si pořádně prohlédl jeho boty. Nebyly sice nové, ale moje vlastní podrážky byly v té době tak prošoupané, že jimi prosvítalo světlo. Spolu s nově nabytým majetkem mi zmizelo z úst trochu kyselé pachuti, kterou tam zanechala civilizace."

"Co se s tou tunikou stalo?" zeptal se Gher.

Althalus si povzdechl. "Musel jsem se jí zbavit," řekl smutně. "Jak jsem pokračoval v cestě Arumem, potkával jsem stále další lidi, kteří mi vyprávěli o tom bohatém klanovém náčelníkovi."

"Takže příběh ještě nekončí?" zeptal se Gher dychtivě. "Mám hrozně rád historky, které jsou tak dlouhé jako tahle."

"To má většina mladších lidí," souhlasil Althalus, "a také někteří, kteří nejsou až tak mladí. Některé příběhy mají začátek, prostředek a konec. Jiné příběhy však nikdy nekončí, možná proto, že žijí vlastním životem."

"Přesně takové mám nejraději," prohlásil Gher. "Co se stalo pak?"

"No, to, co následovalo, mohla být náhoda, ale když je poblíž Smaragd, pak slovo 'náhoda' skoro nikdy nevystihuje to, co se doopravdy děje. Ukázalo se totiž, že ten bohatý klanový náčelník, o kterém mluvil předchozí vlastník mé tuniky, je shodou okolností náčelníkem stejného klanu, kterému dnes vládne Albron. Říkalo se mu Gosti Břicháč a postavil most přes řeku, ze kterého se zakrátko stal zlatý důl -

alespoň tak mi to přesvědčivě tvrdil ten opilec v hospodě."

"Slyšel jsi někdy o tomhle Gostim, Eliare?" zeptal se Gher zvědavě. "Byl přece náčelníkem tvého klanu, takže o něm musí kolovat řada historek."

"Jistěže slyšel," řekl Eliar. "Nejpopulárnější je přesně ta historka, kterou právě teď Althalus vypráví."

Podle naší verze je však Althalus ničema. Althalova verze se však může trochu lišit."

Althalus se znovu pustil do vyprávění. „Ať jsem se tehdy v Arumu obrátil kamkoliv, vždycky jsem narazil na někoho, kdo mi vyprávěl, jak úžasně bohatý tenhle Gosti je, a tak jsem se nakonec rozhodl, že by stálo za to toho bohatého tlust'ocha navštívit a zjistit, co je na tom pravdy."

"A pak ho oloupit?" dožadoval se Gher nadšeně.

"Kdyby se naskytla příležitost tak ano. Takže jsem dorazil ke Gostiho pevnosti a vykecal jsem si cestu dovnitř. Tohle se stalo před dávnou dobou a vše bylo primitivnější. Albronova síň připomíná spíš hrad, protože má kamenné hradby a mramorové podlahy. Gosti žil v pevnosti postavené z klád, místo podlahy měl udupanou hlínu a v jídelním sále se rochnila prasata."

Andine vydala dávivý zvuk.

"Je to docela praktické, Andine," vysvětloval Althalus. "Když máš prasata v jídelně, nemusíš se starat o likvidování zbytků."

"Necháš toho?" zaškaredila se na něj Andine.

"Promiň," řekl Althalus. "Takže jsem strávil celou zimu tím, že jsem Gostimu vyprávěl příběhy a vtipy, jedl jsem u jeho tabule – a zjišťoval jsem, kde má pokladnici a samozřejmě také jaký má zámek na dveřích."

"Přirozeně," řekl Gher s vědoucím úsměvem.

"A když nad krajem převzalo vládu jaro a sníh v průsmycích roztál, usoudil jsem, že je čas říci Gostimu a jeho prasatům sbohem, a tak jsem jedné noci navštívil jeho pokladnici a zažil největší šok ve svém životě. Jak se ukázalo, všechny ty řeči o jeho obrovském bohatství byly skutečně jen řeči. V pokladnici nebylo vůbec žádné zlato - jen měďáky a trocha mosazi. Právě jsem proplýval celou zimu a odměna za mou námahu byla mizerná. Přesto jsem si nabral tolik Gostiho mosazi a mědi, kolik jsem dokázal unést, a před úsvitem jsem to zatracené místo opustil."

"Co to má co dělat s tím, že jsi se zbavil své tuniky?"

"Zrovna se k tomu dostávám, Ghere. Gosti nebyl nic víc než tlustý náčelník malého klanu, který zoufale touží po slávě a uznání. Já jsem mu dal přesně to, co potřeboval. Rozeslal zprávu, že mistr zloděj právě vyloupil jeho pokladnici a odnesl si tucet vaků plných zlata. Nabídl odměnu za mé dopadení a popis, který začal kolovat po celém Arumu, se zmiňoval o mé krásné tunice a to až do nejmenších podrobností. V tu chvíli jsem neměl na výběr. Musel jsem se té tuniky zbavit."

"Tragédie," zamumlala Leitha.

"Ale ten příběh nemá šťastný konec," namítl Gher.

"Ne každý příběh končí šťastně, chlapče," řekl Althalus filosoficky, "a tohle je jeden z nich."

"Tak proč to neopravíme, aby to dopadlo tak, jak má?"

"Asi bych skutečně mohl změnit pár věcí, až ti to příště budu vyprávět," souhlasil Althalus.

"Tak jsem to nemyslel, Althale. Nemluvil jsem jen o změně příběhu. Mluvil jsem o změně toho, co se stalo, když se ten příběh odehrál - tak, aby končil dobře." Pak se Gher lehce zamračil. "Když se tohle stalo, tak jsi asi Ghenda ještě nepotkal, že ne?"

"Ne. S Ghendem jsem se setkal až v Nabjorově táboře v Hule, daleko od Arumu. V té době jsem o Ghendovi ještě neslyšel, i když myslím, že on o mně už ano. Když navštívil Nabjorův tábor, řekl mi, že mě sleduje už několik měsíců. Ale co s tím má co dělat Ghend?"

"Řekl jsi, že tě sledoval?"

"Tak mi to aspoň tvrdil."

"Tak to by můj nápad mohl fungovat. Jestli tě sledoval, tak to bychom ho mohli využít k vylepšení příběhu."

"Ghere," řekl Bheid s bolestným výrazem, "vyjádři se prosím jasně. Mluvíš teď o příběhu nebo o skutečnosti?"

"Cožpak to nejsou stejné věci, Bheide? Skutečně dobrý vypravěč svůj příběh vždycky upravuje tak, aby ho vylepšil, a protože my máme k dispozici dveře, můžeme to samé udělat s realitou, chápeš?"

"Nemůžeš se vrátit do minulosti a změnit ji, Ghere," namítla Andine.

"Proč ne? Ghend to přece dělá od začátku. Proč by si měl užít veškerou zábavu jenom on?" Gher se zamýšleně podrbal v rozčuchaných vlasech. "Nech mě na tom chvíli pracovat, Althale," řekl. "Mám pocit, že bychom dokázali všechno upravit tak, aby sis mohl nechat tu tuniku, která se ti tak líbila, a když se nad tím zamyslím opravdu pořádně, třeba přijdu i na způsob, jak docílit toho, aby se v tu chvíli Ghendovi přihodilo něco ošklivého."

"Nevím jak vy ostatní," řekl Eliar a zívnu, "ale já jsem tak akorát zralý jít do postele."

"Pojďme do postele všichni," souhlasila Dweia, "než Althalus vybalí nějaký další příběh."

Althalus spal té noci velmi dobře, ale když se sešli ráno u snídaně, Gher měl kruhy pod očima a zíval na celé kolo.

"Jsi v pořádku?" zeptala se ho Dweia.

"Moc jsem se nevyspal, Smaragd," odvětil. "Těžko se mi spí, když nad něčím přemýšlím."

"Měl bys pořádně spát, Ghere," pokárala ho.

"Vůbec jsem nedokázal zabrat, protože jsem přemýšlel nad několika zajímavými nápady."

"A o co jde, Ghere?" zeptala se chlapce Andine.

"Všechno to začalo tou tunikou z vlčí kůže, o které Althalus včera vyprávěl. Když oloupil toho tlust'ocha, musel ji zahodit, protože tlust'och ji popsal naprosto každému, koho potkal. Jestli chceme opravit realitu tak, aby ji Althalus nemusel zahodit, pak musíme přijít na způsob, aby o ní ten tlust'och nemluvil."

"To by mohlo dát docela práci, Ghere," řekl Althalus s pochybami v hlase. "Gostimu nešlo o peníze, protože stejně žádné neměl. Jenom využil toho, že jsem ho okradl, aby rozšířil svou reputaci."

"Tohle mi bylo jasné hned, Althale," odvětil chlapec, "a už jsem přišel na způsob, jak to obejít."

Potřebuješ jen někoho, kdo ti s tou krádeží pomůže."

"Tehdy jsem v Arumu moc lidí neznal, Ghere, a úplného cizince si za komplice nevyberu."

"Myslel jsem na někoho, s kým jsi se setkal později a který by perfektně vyhovoval. Zapomínáš na dveře, Althale."

"A kdo to je, s kým jsem se později setkal, a ze kterého by byl tak dobrý komplic?"

"Tak nějak mě napadl Ghend. Znal tě, i když ty jsi ho ještě neznal. Chtěl tě dostat na svou stranu, aby tě mohl přesvědčit ke krádeži Knihy. To znamená, že když mu navrhněš, aby se k tobě připojil a pomohl ti s loupeží u toho tlust'ocha, skoro určitě bude souhlasit, co říkáš?"

"Možná ano, ale já jsem ho během té loupeže ještě neviděl."

"A nemohli bychom to opravit ve snové vizi? To byl můj první nápad. Myslím, že Ghend se za tebou plížil, kamkoli ses vypravil, a když použijeme okno, tak ho najdeme. Řekněme, že jsi vešel do taverny, kde lidé vyprávějí o bohatství toho tlust'ocha a Ghend třeba poslouchá venku. Pak Smaragd spustí sen a Ghend už najednou nebude venku; místo toho se ocitne uvnitř. Každý zloděj na světě pozná jiného zloděje na první pohled, je to tak?"

"Nikdy jsem neměl potíže s rozeznáváním kolegů."

"Takže to máme. Když si vy dva vyslechnete příběh o bohatství toho tlust'ocha, vezmeš si Ghenda stranou a navrhněš mu, že byste toho břicháče mohli navštívit společně. Tím Ghenda dostaneš do slepé uličky. Neodvází se říci ne, protože ty bys pak mohl odmítnout, až dojde na krádež Knihy."

„Zbožňuji způsob, jakým pracuje mysl toho chlapce," řekla Leitha. "Bylo by to dokonalé. Ghend by neměl na výběr a nezbývalo by mu než se k tobě připojit."

"Ale já jsem ve skutečnosti žádnou pomoc nepotřeboval, Ghere," namítl Althalus.

"Možná ne s tou loupeží, ale loupež nebyla to, co způsobilo tenhle problém. Jde o to, že ses po jejím vykonání musel zbavit své tuniky."

"A jak to podle tebe změní Ghend jako partner?"

"Pokud bys to udělal správně, tunika ti zůstane. Řekněme, že ty a Ghend ukradnete z té pokladnice hromadu zlata."

"Ale tam žádné zlato nebylo, Ghere. To jsem ti přece říkal."

"To dokážeme opravit za minutku. Pořád nám ještě zbývá pár beček zlata, které jsme použili na zaplacení arumských vojáků. Jednu z těch beček uložíme potichoučku v Gostiho pokladnici a ty a Ghend se tam pak vloupáte a ukradnete ji. Náš tlust'och pak ani nebude vědět, že tam ta bečka je, ale to není

žádný rozdíl, protože Gosti není ten, na koho chceš vyžrát. Chceš dostat Ghenda. Až vy dva ukradnete tu bečku se zlatem, rozdělíš lup na dvě poloviny a pak Ghendovi řekneš, že bude nejlepší, když se kvůli pronásledovatelům rozdělíte a budete utíkat každý jiným směrem. Pak vyskočíš na koně, vyrazíš jedním směrem a Ghend pojede jiným. Jakmile se mu ztratíš z dohledu, dáš svůj podíl zlata Eliarovi a ten ho vrátí zpátky sem. Ty se pak vrátíš do Gostiho pevnosti a budeš se tvářit, jako že jsi nikdy neodešel. Probudíš Gostiho a řekneš mu, že jsi viděl Ghenda, jak se mu vloupal do pokladnice a ukradl peníze. Gosti samozřejmě nebude vědět o tom zlatě, které jsme tam předtím dali, takže si bude myslet, že jedině, o co přišel, je pár měďáků. Chce ale, aby si lidé mysleli, že je bohatý, a proto kolem té loupeže vyvolá velký rozruch a místo po tobě vyhlásí pátrání po Ghendovi. Takže to bude Ghend, kdo odtamtud bude prchat o život a ty se budeš moci potloukat na místě, jako bys vůbec nic neudělal. Budeš sedět Gostimu po boku, jíst z jeho tabule, vyprávět mu příběhy jako předtím celou zimu, zatímco každý Arum bude honit Ghenda, protože si všichni budou myslet, že Gostiho oloupil o spoustu zlata. Pak asi tak po týdnů Gostimu řekneš, že máš nějakou práci, rozloučíš se s ním a vyrazíš do Hule na setkání s Ghendem, které si musíte smluvit před krádeží. Tentokrát ti ale zůstane ta pěkná tunika. Když dorazíš do Hule, řekneš Ghendovi, že tvůj útěk byl velice snadný a až ti on bude vyprávět, jaké zažil horké chvíle, budeš se tvářit soucitně. On nepozná, že jsi ho doběhl a bude tě považovat za přítele. Pak tě najme, abys pro něj ukradl knihu a ty ho přinutíš, aby ti za to zaplatil svým podílem z toho zlata, které jste vy dva ukradli Gostimu - až na to, že jste vlastně nic neukradli, protože to zlato tam dáme my. Co říkáte, tohle by mohlo fungovat?"

"Pochopil jsi z toho aspoň něco?" zeptala se Andine Althala se zmateným výrazem ve tváři.

"Většinu ano," odvětil. "Pár věcí mi sice není jasných, ale podstatu jsem pochopil." Pohlédl na Dweiu.

"Dokázali bychom něco takového udělat, Smaragd?" zeptal se jí. "Představa Ghenda prchajícího ze všech sil před hordou Arumů mě hřeje na duši."

"Není to nemožné," odvětila. "Sice by nám to nijak nepomohlo, ale mohli bychom to nějak udělat."

"Dweio!" prohlásil Bheid šokovaně. "To je zahrávání si s realitou. Když změníš minulost, kdo ví, jaký dopad to bude mít na současnost?"

"Tuhle současnost už přece známe, Bheide," řekl Gher, "a je v ní spousta věcí, které se nám nelíbí.

Nebylo by zábavné vytvořit novou současnost? Když budeme měnit minulé události, dříve nebo později se nám podaří vytvořit novou současnost, která nám padne jako ušitá a která Ghenda úplně vyřadí ze hry. Vždyť přece o tohle se pokoušel i Ghend. Snaží se, aby se současnost změnila tak, aby vyhovovala jemu. My ale budeme chytrější a výsledná současnost bude vyhovovat nám. Navíc, když se nám to povede, Althalus si bude moci nechat svou tuniku, která se mu tak líbila."

"Pokud si ale budeme pohrávat s minulostí, zmizí všechny jistoty a nic nebude stálé."

"Kde je tvůj smysl pro dobrodružství, Bheide?" zeptala se ho Leitha. "Jistota a stálost je občas nudná, nezdá se ti? Nebylo by hezčejší žít ve světě, který Gher dokáže změnit, kdykoli si bude přát?"

Hezčejší?" zeptal se.

"Není snad logické, že jazyk se bude měnit stejně jako okolnosti? Vítej do Gherova světa, Exarcho Bheide."

"Myslím, že to už by stačilo, Leitho," řekla Dweia nepřítomně. Althalus si však povšiml, že na Ghera vrhla zvláštní pohled.

Následujícího dne po večeři Dweia odstrčila talíř a rozhlédla se po ostatních. "Je tu něco, nad čím jsem celý den přemýšlela," řekla jim, "a myslím, že bychom se o tom mohli trochu pobavit."

"Ghend zase něco chystá?" zeptal se Eliar.

"Pokud vím tak ne. I když s Ghendem si nemůžeme být nikdy jisti. Má to co dělat s možnostmi. Když jsem poslouchala Althala a Ghera, jak si teoreticky pohrávají s realitou, napadla mne zvláštní myšlenka."

"Jen jsme tak plácali, Smaragd," řekl jí Althalus. "Nemysleli jsme to vážně."

"Jak to že ne," namítl Gher. "Myslel jsem, že je to opravdu dobrý nápad."

"To také je, Ghere," řekla mu Dweia. "Jenom jsi ho nedotáhl až do konce."

"Co mi uniklo?"

"Moc jsi se soustředil na tu hloupou tuniku."

"No tak to moment," protestoval Althalus.

"Jestli skutečně chceš novou tuniku s ušima, drahoušku, tak ti jednu udělám. Jak by se ti líbily oslí uši?"
"Nelíbily!"

"Tak mě přestaň přerušovat," řekla sladce. "Takže," pokračovala, jakmile Gherovi někdo vypráví nějaký příběh, Gher hned začne uvažovat nad způsoby, jak ho vylepšit. Tentokrát přišel na opravdu zajímavou možnost. Kdybychom vytvořili snovou vizi odehrávající se v době, kdy byl Althalus ještě obyčejný zloděj, je docela dobře možné, že by dokázal přesvědčit Ghenda, aby se stal jeho komplicem té slavné krádeže v pokladnici Gostiho Břicháče. Hlavním cílem Gherova původního plánu bylo naaranžovat to tak, aby si Althalus mohl ponechat svoji tuniku, ale přízněji si otevřeně, to jako cíl nestojí za nic. Je to skoro jako postavit hrad, aby sis měl kam pověsit klobouk. Gherův plán je zkrátka příliš dobrý, než aby stálo za to proplytvat ho na něco tak malého jako je tunika, nemyslíte?"

"Mně to připadalo hezké," řekl Gher na svou obranu."

"Myslím, že znám i způsob, jak to udělat hezčeji," řekla s šelmovským úsměvem. "Líbila se mi ta část, ve které Althalus přemluví Ghenda, aby se stal jeho komplicem a úplně zbožňuji tu část, ve které Althalus Ghenda prozradí Gostimu, takže Ghend začne prchat o život. Ale pak celý ten plán vyznívá do ztracena. Takový nádherný plán by přece měl mít vyšší cíl než jen záchrana nějaké hloupé tuniky."

"Ale Althalus by v tom mém plánu získal všechno zlato," řekl Gher.

"Ale vždyť už to je jeho zlato, nebo se mýlím?" "No - ano, myslím, že ano, ale ta myšlenka spočívala v tom nechat ho chvíli Ghendovi a pak ho o něj obrát."

"A co takhle ten plán použít, abychom Ghendovi ukradli něco mnohem důležitějšího než zlato?"

"Copak je něco důležitějšího než zlato, Smaragd?" dožadoval se Gher zmateně.

"K tomu se za chvíli dostaneme, Ghere. Už jsem si všimla, že své plány vždycky začínáš tím, že řekneš, 'co by se stalo, kdyby'. Já mám tentokrát trochu jiné 'kdyby' než ty. Co kdyby Althalus použil tvůj plán ne k tomu, aby si ponechal tuniku nebo obral Ghenda o jeho podíl zlata, které stejně původně patřilo Althalovi, ale aby ukradl Ghendovu knihu?"

"Dobrý Bože!" vykřikl Bheid.

"Zrovna teď mám dost práce, Exarcho Bheide," řekla mu Dweia. "Chtěl jsi mi něco důležitého?"

"Kdyby Althalus Ghendovi ukradl knihu a hodil ji do ohně, tak by to asi s Ghendem pořádně zamávalo, co?" poznamenal Eliar.

"Zrovna tohle jsem na mysli neměla, Eliare," odpověděla Dweia. "Ghendova kniha by určitě nehořela. Celý postup je trochu složitější. Ghend měl původně v plánu nejspíš vzít Deiwozovu knihu do Nahgharaše. Pochopitelně by to nefungovalo. Měl by dvě knihy, ale chyběla by mu ta třetí."

"Vždyť jsou jen dvě knihy, Dweio," protestoval Bheid.

"Mýlíš se, bratře Bheide," řekla mu. "Jsou tři - Deiwozova kniha, Daezova kniha a moje kniha."

"Tvoje kniha? Nikdy jsem neslyšel, že máš taky knihu," řekl Bheid s rozšířenými očima. "Kde ji schováváš?"

"Je přímo tady," odpověděla klidně. "Zrovna teď ji má Eliar zastrčenou za opaskem."

"To je Nůž, ne kniha," namítl Bheid.

Povzddechla si. "Co přesně je kniha, Bheide?" zeptala se.

"Je to dokument - stránky popsané písmeny."

"Nůž má přece na ostří také nápis, ne?"

"Ale to je jen jedno slovo!"

"Ty dokážeš přečíst jen jedno. Althalus přečetl úplně jiné slovo, Eliar další a Andine a Leitha jakbysmet. Kniha mých bratrů se zabývá širokými souvislostmi. Má kniha je velmi určitá. Každému z vás řekla jedno slovo a je na vás, abyste strávili celý život snahou tomu slovu porozumět. Deiwozova kniha je pořád tady, kde je absolutně v bezpečí. Má kniha se musela vydat do světa, a tak jsem ji zamaskovala, abych ji chránila. Proč myslíš, že Pekhal a ostatní nemohou snést pohled na ni? Nože už přece viděli mnohokrát a tenhle se zas až tak moc neliší od tisíců dalších. Když jim ho Eliar zvedne před oči, nevidí však Nůž, ale mou knihu. A právě to je tolik děsivé. Nemohou snést pohled na mou knihu, protože je soudí."

Eliar vytáhl zpoza opasku Nůž a pozorně si ho prohlédl. "Pořád mi připadá jako Nůž, Smaragd," řekl.

"To také má."

"Jakou barvu má?" zeptal se Gher. "Chci říct, kdyby se z Nože znovu stala Kniha. Ta, kterou má Ghend, je černá a ta na našem stole je bílá. Jakou barvu má tvoje Kniha?"

"Zlatou, pochopitelně. Koneckonců je ze všech tří nejcennější."

"Mohli bychom si ji prohlédnout? Myslím v jejím skutečném tvaru?" V Bheidově hlase zazněla touha.

"Zatím ne, Bheide. Ještě není vhodný čas. Musí se přihodit ještě několik věcí, než Knize dovolím, aby se vrátila do své skutečné podoby. Právě o tom si musíme promluvit. Pokud uskutečníme Gherův plán a pomocí snové vize přinutíme Ghenda, aby se připojil k Althalovi při krádeži v Gostiho pokladnici, Ghend bude muset jít do Gostiho sídla, a kam jde Ghend, tam jde i Daevova Kniha."

"Aha, teď už chápu, kam tím míříš, Smaragd," řekl Gher. "Až budou Althalus i Ghend v Gostiho pevnosti, Althalus se přiblíží k místu, kde spí Ghend a ukradne jeho Knihu."

Dweia zavrtěla hlavou. "Ne, Althalus neukradne černou Knihu, dokud se s Ghendem nesetká v Nabjorově táboře v Hule."

"Proč bychom tedy měli uskutečňovat to setkání v Gostiho pevnosti?" zeptal se Bheid nechápavě. "Proč nenecháme minulost z větší části na pokoji a nesoustředíme se na ukradení černé Knihy, až Ghend navštíví Althala v Hule?"

"Protože až se Ghend probudí a zjistí, že jeho Kniha je pryč, bude Althalovi na stopě dřív, než se stihne dvakrát nadechnout. Musíme přijít na způsob, jak ho zdržet a myslím, že nejlepší bude udělat napodobeninu Knihy. Dokážu takovou napodobeninu vytvořit, ale musím nejprve vidět a dotknout se originálu."

"Když už budeš mít Knihu tady, proč se namáhat a vracet ji zpátky Ghendovi do sedlové brašny?" zeptal se Althalus. "Prostě mi dej napodobeninu, já mu ji strčím do brašny a on vůbec nepozná rozdíl."

"Ne, lásko," nesouhlasila. "Dříve nebo později Ghend Knihu otevře a začne si v ní číst. Ve chvíli, kdy to udělá, okamžitě pozná, že nedrží originál. Nechci, aby se to stalo, dokud tě nenajme ke krádeži bílé Knihy. Pár drobných změn v minulosti současnost příliš nezmění, ale jestli Ghend povolá z Nahgharaše Daevu, aby mu pomohl znovu získat černou Knihu, přítomnost se tím úplně změní. Proto Althalus musí mít duplikát, který dá na místo ukradené Knihy a já jsem jediná, kdo dokáže vytvořit věrnou kopii. Kromě toho to bude po mém způsobu určitě zábavnější."

"Zábavnější?" namítl Bheid. "Co s tím má co dělat zábava?"

"Althalovi jde vždycky všechno lépe od ruky, když se při tom baví, Bheide," řekla Dweia s úsměvem, "a stejně je to i s ostatními." Pak na Althala čtverácky pohlédla. "Jestli si dobře vzpomínám, když jsme spolu začali, uzavřeli jsme dohodu. Já jsem tě měla naučit používat Knihu a ty jsi mě měl naučit lhát, podvádět a krást. Dokonce si vzpomínám na nějaké řeči o sázce."

"Ano, teď, když o tom mluvíš, si na tenhle rozhovor vzpomínám i já," odvětil.

"No, miláčku, co myslíš? Je můj plán dostatečně prohnáný, aby se ti líbil?"

"Je tak prohnáný, až zmátl dokonce i mě," přiznal.

"Takže jsi se mnou spokojený?" zeptala se Gherovou oblíbenou otázkou.

Zasmál se. "Vedeš si dobře, Smaragd. Vlastně když tak o tom mluvíme, myslím, že si vedeš dokonale."

"Přirozeně," řekla a pohodila hlavou. "Já jsem vždycky dokonalá, to jsi nevěděl?"

"Pořád nevím, k čemu je to všechno dobré," řekla Andine zmateně. "Co budeme dělat s Ghendovou Knihou, až ji Althalus ukradne? Jestli nejde spálit, tak jak ji zničíme?"

Dwein výraz zvažněl. "Přineseme ji sem," odvětila. "O tom to právě všechno je. Když se všechny tři Knihy ocitnou v jednu chvíli na stejném místě, stane se něco velice důležitého."

"Opravdu?" řekl Bheid. "A co to bude?"

"Tím si nejsem úplně jistá; dosud se to nikdy nestalo. Mí bratři a já jsme spolu v minulosti měli drobné rozmíšky, ale Knihy se do toho nikdy nezaplétaly. Knihy jsou elementární síly, a není způsob, jak zjistit co se stane, když se ocitnou pohromadě. Kdyby byly jen dvě, dalo by se z toho na ledacos usuzovat, ale protože jsou tři -" pokrčila rameny a rozhodila ruce. "Kdoví?"

"Nebylo by tedy lepší to neriskovat?" zeptal se Bheid ustaraně.

"Tahle možnost už není, Bheide," řekla. "Nevím přesně proč se Daeva tentokrát rozhodl zatáhnout do našeho sporu Knihy, ale on to zkrátka udělal. Všechny ostatní možnosti vyletěly oknem ve chvíli, kdy nařídil Ghendovi, ať najme Althala na krádež Deiwošovy Knihy. Teď musíme hrát podle toho a čekat, co

se stane."

KAPITOLA

DESET

A tak se stalo, že jednoho dne na podzim jeli Althalus zloděj a jeho společník lesem na úpatí Arumských hor a cestou je doprovázela píseň Nože. A srdce Althalovo bylo plné spokojenosti, neboť byl znovu oděn ve vzácný šat z krásných kožešin.

A jednoho zlatavého rána se hluboko v horách zastavili v taverně u cesty, aby se občerstvili před další cestou. Vstoupili do místnosti s nízkým stropem, jejímiž okny dovnitř pronikaly paprsky ranního slunce, posadili se u vyřezávaného stolu a zavolali na hostinského, ať jim přinese chutnou napěněnou medovinu. A píseň Nože laskala jejich uši.

Vždy pozorný Althalus se rozhlédl a u stolu na druhé straně místnosti spatřil známou tvář. Althalus zloděj byl udiven, neboť přesto, že tu tvář znal, nemohl si vybavit okamžik, kdy se s tím mužem setkal. Onen známý cizinec měl splhlé, černé a mastné vlasy, jeho oči byly zapadlé a plály. A společníkem onoho cizince byl menší muž se zlomyslnou tváří a úlisnými způsoby.

A vězte, že na onom místě byli i jiní a ti spolu hovořili o jistém klanovém náčelníkovi, který byl po celém Arumu znám jako Gosti Břicháč.

"Vpravdě i já jsem o něm slyšel," promluvil k nim Althalus, "však zmátlo mě, že by náčelník byt' i jen malého klanu dovolil svým poddaným, aby ho takto oslovovali, neboť v tom jménu se skrývá nedostatek úcty."

"To je jedna z Gostiho zvláštností, poutníče," odvětil jeden z těch, kteří spolu onoho zlatavého rána hovořili, "Však pravdu díš, že takové jméno by urazilo jednoho každého náčelníka v celém Arumu s výjimkou tohoto. Gosti však na svůj mohutný teřich hledí s převelikou pýchou a sám se ještě chlubí, že již celé roky neviděl vlastní nohy," Mluvčí vypadal pobaveně a jeho oči jiskřily dobrou náladou.

"Říká se však, že jest bohatý až k neuvěření," pokračoval Althalus zloděj, neustále pátrající po příležitosti k obohacení.

"Slovo bohatý zdaleka nevystihuje rozsah Gostiho majetku," promluvil další z těch, kteří dleli v oné taverně.

"Zdařil se mu snad šťastný objev zlatonosné žíly, že je z něj takový boháč?" pokračoval Althalus v nadějném rozhovoru.

Pak se zasmál další z těch, kteří dleli v oné taverně a píseň Nože teď zněla slaběji. "Nikoliv, poutníče," promluvil. "Na klan Gostiho se štěstěna neusmála, přestože myslím, že na něj alespoň koutkem oka hřejivě pohlédla. Před několika lety našel v horách na území Gostiho klanu jistý poutník hromadu toho nejryzejšího zlata. Chytrý a bystrý byl onen poutník a dlouze a hlasitě hovořil o svém štěstí, aby lákal ostatní na místech, kde se prodává dobrá a bohatá medovina a zvěst o jeho objevu se brzy rozšířila široko daleko po všech zemích Arumu. A mnoho bylo těch, kteří se vydali hledat své štěstí do Gostiho říše."

A tvář Althala zloděje byla udivena.

"Je to jednoduché, poutníče," promluvil další z těch, kteří dleli v taverně. "Před několika lety byl mocný Gostiho otec zahuben v klanové válce, a proto byl Gosti vyvýšen. Našli se v jeho klanu i tací, kteří pochybovali o Gostiho náčelnických schopnostech, ale jeho bratrancem z otcovy strany je Galbak - muž obrovité postavy s povahou zuřivého medvěda - a ten se za něj postavil, takže nespokojenci se moudře rozhodli mlčet. Často se říká, že muž s velkým teřichem bývá mdlého rozumu, ale náčelník Gosti je jiný. Jeho sídlo stojí na břehu zuřící řeky, tak rychlé, že mnozí věří, že její proud dokáže strhnout i lidský stín a nenašel se nikdo tak statečný - nebo tak hloupý - aby se ji pokusil překonat plaváním. Všichni si

raději zacházeli pět dní cesty do míst s mírnějším proudem. Vychytralý Gosti a obrovitý Galbak vymysleli plán a v souladu s ním postavili přes tu krutou řeku most, a nyní od každého, kdo chce po tom mostě přejít, vybírají peníze. Zpočátku byl jejich zisk jen malý, protože jen málokdo jejich kraj navštěvoval, ale po onom objevu zlata v nedalekých horách se počet poutníků značně zvýšil a lakotný Gosti začal za přechod mostu vyžadovat místo měďáku zlaták. A věz, že hory Arumu jsou překrásné na pohled, ale muž, který právě strávil celý rok zarýváním krumpáče do kamení v marné naději, že najde zlato, se o scénérii zajímá jen pramálo. Žizní po bohaté a silné medovině a dychtí po společenství mladé ženy, které nesejde na tom, že je špinavý a neudržovaný, dokud má onen muž čím zaplatit. A jak si jistě umíš dobře představit, takoví muži rádi zaplatí, aby mohli překročit Gostiho most a dostali se k potěšením, která leží za ním, a proto Gostiho pokladnice přetéká žlutým zlatem, které ostatní klopotně dobývají ze skály." "Upří svůj zrak na tvář Ghendovu," promluvil mladý Gher šepotem. "Jsem' toho názoru, že i on tě pozorně sleduje, ó můj učiteli."

A nyní byl vskutku Althalus zloděj převelice udiven, neboť jeho společník Gher promluvil způsobem pro něj nanejvýš neobvyklým. Vždyť mladý Gher byl vpravdě nevzdělán a měl se ještě mnoho co učit. Chytrý Althalus se však nezabýval touto zvláštností a místo toho upřel svůj zrak na tvář Ghendovu a v ní rozeznal otevřenou lakotu, tak obvyklou mezi těmi, kteří se věnovali profesi, jež byla drahá i srdci samotného Althala,

"Snad by bylo moudré, abychom toho známého cizince Ghenda vyhledali," zašeptal mladý Gher. "Vždyť je možné, že jeho myšlenky jsou stejné jako tvé - alespoň já si to myslím - tak proč nespojit své síly za stejným cílem,"

A zdálo se Althalovi, že mladý Gher promluvil moudře a rozhodl se tedy, že se zařídí podle jeho vychytralé rady.

"Takhle se to nestalo," zamumlal Althalus, který se napůl probudil.

"Tiše," přikázal Dwein hlas. "Běž spát nebo se nám to nepodaří dokončit."

"Ano, drahá," odvětil s dlouhým povzdechem a znovu odplul do říše snů.

A tak se stalo, že když se zlatavé ráno změnilo ve zlatavé poledne, Ghend s planoucíma očima a jeho malý zlomyslný společník Khnom vypili svou medovinu a vstali, aby se vydali za svým cílem.

Pak vstal také prohnáný Althalus a mladý Gher a i oni se vydali z onoho místa.

A náhoda tomu chtěla, že jejich koně byli přivázáni poblíž a chytrý Althalus promluvil ke Ghendovi s ohnivýma očima, řka. "Zdá se mi, že tvé myšlenky se přesně shodují s mými, neboť vidím, že pověst o zlatě zažehla v tvém srdci jiskru."

"Pravda," odvětil Ghend krutým hlasem, "neboť zlato je v mých očích překrásné a libě zní mým uším jeho cinkot."

"Se mnou je to stejné," přiznal se ochotně Althalus, "však opatrnost mi napovídá, že bychom se měli v této záležitosti moudře poradit, neboť budeme-li kráčet za stejným cílem po odlišných cestách, budeme na sebe narážet na všech cestách, plést se vzájemně pod nohy a to by nebylo dobré."

"Pravdu díš," promluvil Ghend. "Opusť me tedy toto místo, abychom se v této záležitosti mohli důkladně poradit. Zdá se mi, že mi nabízíš spojení a přiznám se, že tvůj návrh je blízký mému srdci."

"Nuže?" řekla Dweia následujícího rána u snídaně. "Máš teď už s čím pracovat?"

"Co jsi mi to udělala s pusou, Smaragd?" dožadoval se Gher zmateně. "V tom snu jsem ani nevěděl, co některá z těch slov znamenají."

"Bylo to úplně překrásné, Ghere," prohlásila Andine. "Mluvil jsi skoro jako básník."

"Nebyl jsem to já, kdo takhle mluvil, Andine," řekl. "Myslím, že mi Smaragd strčila do pusy jednu packu a kroutila mi jazykem."

"Říká se tomu ,vznešený styl, Ghere," vysvětloval Bheid. "Ale myslím, že ve skutečnosti takhle nikdy nikdo nemluvil."

"Už je to nějaký čas, co se takový jazyk používal," opáčila Dweia. "Ale to teď ponechme stranou a věnujme se samotné události. Stačí ti tohle, abys na tom mohl stavět, Althale, nebo budeš potřebovat

něco víc?"

"Jestli nám stačí tohle, tak už doufám kolem sebe nebudu muset trousit takové jazykové perly jako v tom snu," poznamenal Gher.

"Však zdálo se mi, že slova tvá splývají ti z úst převelice sladce, slovutný Ghère," řekla Leitha pobaveně.

"Ať toho nechá, Smaragd," stěžoval si Gher.

"Ale nic z toho se přece nestalo," namítl Eliar. "V těch horách žádné zlato objeveno nebylo."

"Ale bylo - v našem snu," opáčila Dweia. "Vlastně to není velká změna, Eliare. V těch horách skutečně bývaly zásoby zlata, i když nikterak významné. Takže jediná opravdu významná změna spočívá v tom, že se oné slavné loupeže v Gostiho pokladnici zúčastní i Ghend. Slunce však bude pokračovat nadále na své cestě a země i měsíc také. Mírná úprava historie lidstva vesmír nezmění. Jednu věc však měj na paměti, Althale. Naše snová vize se odehrála teď. Ty a Gher si ji budete pamatovat, protože jste byli minulou noc tady v Domě. Když se však vy dva vrátíte do minulosti, Ghend si ji pamatovat nebude, protože pro něj se to ještě nestalo."

Althalus se zle zasmál. "To je všechno, co potřebuji, Smaragd," prohlásil. "Dám si ho k obědu. Kdy začneme?"

"Máš na dnešek něco důležitého?"

"Ani ne, Smaragd. Vůbec ne."

"Tak začneme hned po snídani."

Jejich přípravy nebyly příliš rozsáhlé. Althalus tu sice musel nechat svůj ocelový meč, ale to mu nevadilo: bronzový meč, který nosil, když poprvé přišel do Domu, byl jeho starý přítel. Dweia upravila Althalovo a Gherovo ošacení a Eliar vykonal rychlou návštěvu u náčelníka Albrona, aby přivedl pár koní. Když se vrátil, široce se usmíval. "Seržant Khalar posílá své pozdravy, Smaragd," řekl. "Mám ti vyřídit, že všechno vychází přesně tak, jak jsi to chtěla."

"To je hezké," odvětila s úsměvem. "Máš dost peněz, Althale?" zeptala se potom.

"Myslím, že ano," odvětil Althalus. "Když budu potřebovat víc, prostě někomu vyberu kapsy."

"Byla bych raději, kdybys to nedělal," řekla nesouhlasně.

"Je to součást tvého vzdělání, Smaragd," řekl zbožně. "Teď, když jsme probrali teorii lhaní, kradení a podvádění, měl bych ti předvést nějakou praktickou ukázkou. Dívej se a uč se, Smaragd."

"Běž, Althale," přikázala a ukázala na dveře.

"Ano, madam."

Eliar vzal Althala a Ghera svými „zvláštními“ dveřmi na cestu, která se táhla horami jižního Arumu.

"Tamhle jsem přivázal vaše koně," řekl jim a ukázal za zákrut.

Althalus přikývl. "Teď raději zmiz, Eliare," řekl. "Ghend bude nejspíš někde poblíž, nechci, aby tě tu viděl."

Eliar přikývnul. "Budu u okna," řekl. "Když budeš něco potřebovat, křikni na mě."

"Dobrá," řekl Althalus.

Eliar se otočil a zmizel.

"Stejně je to zvláštní," řekl Gher, oděný v roztrhaných hadrech. "I když vím, co dělá, stejně když se dívám, jak jen tak zmizí, mám z toho mrazení."

Althalus se rozhlédl. "Uděláme to takhle, Ghère," řekl docela vážně. "Asi půl míle před námi by měla být křižovatka. Já půjdu po cestě, zatímco ty odvážeš naše koně a na tu křižovatku je přivedeš lesem.

Setkáme se tam a budeme se tvářit, jako bychom si to takhle naplánovali."

Gher vypadal udiveně. "Proč to dělat takhle?" zeptal se.

"Protože Ghend mi v Nabjorově táboře řekl, že mě sleduje už drahý čas. Může a nemusí být někde poblíž, a proto nechci riskovat. Když jsem opustil Maghu, byl jsem sám a opěšalý a jestli mě Ghend sledoval, nechci, aby se stalo něco, co se nedá logicky vysvětlit. Jestli si za mnou jen udržuje určitou vzdálenost, abych se neztratil, bude nejspíš napůl spát a já chci, aby to tak zůstalo. Jestli zpozorní, začne si možná všimnout věcí, o kterých bych byl raději, kdyby si jich nevšiml."

"Jsi v těchhle věcech hrozně dobrý," zalichotil mu Gher.

Althalus pokrčil rameny. "Jsem nejlepší," řekl skromně. "Ach, a ještě jedna věc. Víš, že se tě Andine a Leitha snaží naučit mluvit spisovně. Zapomeň na to. Chci, aby ses vrátil k mluvě venkovského hochy."

Začni říkat ,on ud'ál', ,byli sme', ,to je vo ničom'. Když budeš mluvit takhle, Ghend snad nepozná, jak jsi ve skutečnosti chytrý."

Gher odešel pro koně a Althalus se vydal po cestě a snažil se vybavit si každý detail událostí, které se odehrály před pětadvaceti staletími, aby je mohl lehce pozměnit. Když kráčet po cestě, neustále si opakoval slovo ,lehce'.

Gher seděl u křižovatky na spadlém kmeni a koně byli přivázáni poblíž.

"Vidím, že jsi dostal mou zprávu," zavolal Althalus.

"Jo," řekl Gher, "víceméně. Nemáš moc dobrý posly, Althale. Ten, co jsi ho za mnou poslal, byl ožralej, takže sem nevěděl, co mám vlastně ud'át."

"Nikoho jiného jsem nemohl sehnat. Ale nakonec jak vidím ti tu zprávu předal a ty jsi ji pochopil správně."

"Chtělo to hodně přemejšlení. Kam deme teď?"

"Chci se vrátit do Hule, kam patřím. Civilizace mám až po krk. Neviděl jsi tady po cestě nějakou hospodu? Bolí mě nohy a mám hroznou žízeň."

"Pár mil po cestě je vesnice," řekl Gher a vstal. "A tam, kde je vesnice, je i hospoda."

"Pravda," souhlasil Althalus. "Takže na koně a jedeme tam."

Vydali se ke koním a chystali se nasednout. "Dělám to správně, Althale?" zašeptal Gher.

"Vedeš si dobře, Ghere. Jestli Ghend poslouchá, pak se z našeho rozhovoru dozvěděl všechno, co potřebuje."

"A co když neposlouchá?"

"O to se postarám, až dorazíme do taverny," ujistil ho Althalus.

"To nebudeš muset," sdělil Althalovi v duchu Eliarův hlas. "Ghend je asi dvacet stop od vás a má s sebou Khnoma."

"Takže všechno jde tak, jak má," odpověděl Althalus rovněž v duchu. "Díky, Eliare."

"Není zač," zamumlala Dweia. "A mimochodem, povzbudila jsem Khnoma, aby měl žízeň, takže až vy dva dorazíte do taverny, Ghend a on už tam možná budou."

"Jak povzbudila?"

"Jednou ti ukážu jak na to, lásko. Opravdu to není příliš těžké."

"Dobrá. Pojd'me, Ghere," řekl Althalus a pobídl koně.

Taverna byla přesně taková, jakou si ji Althalus pamatoval - až na vychrtlého šedáka a unaveně vyhlížejícího hnědáka, kteří byli přivázáni k zábradlí přede dveřmi. "Ten šedý kůň patří Ghendovi," sdělil Althalus tiše svému mladému příteli, když sesedli. "Přivážeme naše koně vedle nich."

"Dobrá," přisvědčil Gher. "Dostanu medovinu?"

"Ne," řekla Dweia pevně.

"Promiň, Smaragd," opáčil Althalus. "Pokud nebude pít, vzbudí v Ghendovi podezření. Ale neboj se, postarám se o to, aby toho náš hoch nevypil příliš mnoho."

"Ty a já si o tom ještě promluvíme, Althale," řekla mu výhrůžně.

"Vždycky je pro mě potěšením si s tebou pohovořit, Smaragd," řekl vesele.

Althalus a Gher přivázali koně k zábradlí a vstoupili do taverny. "Jsou přímo tamhle," zašeptal Gher a bradou naznačil pohyb směrem ke stolu u stěny hostince.

"Vidím je," přisvědčil Althalus. "Nebudeme si sedat moc blízko k nim."

Usadili se u hrubého stolu poblíž dveří a Althalus objednal medovinu.

"Máš moc pěknou tuniku, příteli," řekl hostinský, který před ně na stůl postavil dva veliké džbány z pálené hlíny plné medoviny.

Althalus pokrčil rameny. "Chrání mě před větrem," odpověděl.

"Kolik že si počítá?" dožadoval se jeden z hostů jiného, který zjevně řekl něco ohromujícího.

"Celý jeden zlat'ák," odpověděl ten druhý, "a Gosti Břicháč má na tom mostě tucet mužů se sekerami, kteří hlídají, aby nikdo neprošel bez placení."

"To je neslýchané!"

"Pořád je to lepší než plavat, a na pět dnů cesty oběma směry není žádný brod. Ten most je Gostiho způsob loupeže. Všechna naleziště zlata jsou na druhé straně řeky, ale nikdo se nedostane k nim ani

zpátky, dokud nezaplatí, co Gosti Břicháč požaduje."

"Promiňte," řekl jim Althalus, "mimoděk jsem vyslechl váš rozhovor a trochu jste mě znepokojili. Já a můj mladý přítel míříme do Hule a jestli nám ten most, o kterém jste právě mluvili, stojí v cestě, asi bychom si měli vybrat jinou trasu."

"Jestli jdeš do Hule, tak nebudeš mít problémy, poutníku. Cesta do Hule je na téhle straně řeky a nikomu nemusíš za její použití platit. Zato kdybys chtěl na druhou stranu řeky, udělá ti to velkou díru do měšce. Na té druhé straně je zlato a Gosti Břicháč je ten, komu musíš zaplatit, aby ses k němu vůbec dostal."

"Kde pro všechno na světě získal klanový náčelník takové jméno?" zeptal se Althalus. "Řekl bych, že nevzbuzuje zrovna úctu."

"To bys musel Gostiho znát, abys pochopil," vysvětloval další z hostů. "Je pravda, že takové jméno by většinu klanových náčelníků urazilo, ale Gosti je na své břicho velice pyšný. Dokonce se sám se smíchem přiznává, že už celé roky neviděl své nohy."

"Jestli od každého vybírá za přechod řeky jeden zlatý, tak to už musí být docela bohatý."

"Bohatý, to on tedy je," prohlásil ten, který před tím mluvil o výši poplatku. "Vlastně je mnohem víc než bohatý."

"Nechal ten most postavit až když se dozvěděl o nalezišti zlata v horách?"

"Ne, ten most tam stál ještě před tím, než se objevilo zlato. Všechno to začalo před lety. Došlo ke klanové válce a Gostiho otec - který byl tehdy náčelníkem - v té válce padl. To z Gostiho udělalo náčelníka ať už se to ostatním líbilo nebo ne - a věř mi, že většině se to nelíbilo. Gosti nebyl příliš populární, protože klanový náčelník má být něco jako hrdina a tlust'och moc hrdinsky nevypadá. Ale Gosti má bratrance - jmenuje se Galbak - a ten je asi sedm stop vysoký a neuvěřitelně lakomý. Nikdo se zdravým rozumem se Galbakovi nepostaví do cesty. No a Gosti není příliš energický chlapík, protože je opravdu hodně, ale hodně tlustý a jako většina tlust'ochů trpí velikou leností. Jenže klanový náčelník musí čas od času vykonávat návštěvy u ostatních náčelníků a pětidenní jízda k nejbližšímu brodu se Gostimu zrovna příliš nezamlouvala. Proto svým mužům přikázal, aby mu postavili most přes řeku. Když ten most dostavěli, přišel Gosti na nápad, že každý, kdo není členem klanu, bude muset za jeho použití platit. Zpočátku byl poplatek jen jedna pence, ale po tom objevu zlata v horách se jeho cena významně zvedla."

"Jeden zlatý, to je zatraceně hodně, příteli," řekl Althalus suše. "Proč by někdo se zdravým rozumem platil takovou sumu?"

"Oni ji platí rádi. Muž, který právě strávil šest měsíců kopáním děr, má hroznou žízeň a začne toužit po společnosti pěkné ženské, které nezáleží na tom, jestli je špinavý. Dokud má čím zaplatit. Gostiho sídlo stojí přesně na jediné cestě, která vede z hor, takže dostává svůj díl z každého nalezeného valounu a ani si při tom neušpiní ruce. Myslím, že na to, abychom mohli popsat, jak bohatý Gosti Břicháč doopravdy je, nemáme žádné vhodné slovo."

Gher strčil do Althala loktem. "Podívej na Ghenda!" zasyčel. "Je chtivost sama!"

Althalus mrsknul pohledem na druhou stranu tavemy. Tmavovlasý muž s planoucíma očima byl bledý a výraz v jeho tváři byl výraz ničím nezakryté chtivosti.

"Myslím, že skočil po naší návnadě, Althale," řekl Gher samolibě. "Teď už stačí jen zatáhnout za vlasec."

"Kde přesně je ten most s mýtným?" zeptal se Ghend rázným hlasem. "Můj přítel a já míříme na sever - pravděpodobně stejným směrem jako ti dva druzí poutníci - a jestli je ten Gosti tak lakotný, jak říkáte, možná začal vybírat poplatky i za cestu do Hule."

"Myslím, že tak daleko by nezašel, poutníku," prohlásil chlapík, který jim před chvílí ve stručnosti shrnul Gostiho vzestup. "Ostatní náčelníci by se proti tomu postavili a to by znamenalo klanovou válku."

"Možná," řekl Ghend, "ale myslím, že přes území toho lakomce projedeme raději dřív, než ho napadne, že ještě nemá dost peněz." Dopil medovinu a vstal. "Bylo mi potěšením, pánové," řekl ironicky, "a někdy si to musíme zopakovat." Pak on a Khnom opustili tavernu.

"Jdeme," řekl Althalus tiše Gherovi.

"Ještě jsem nedopil," protestoval chlapec.

"Ale dopil. Hned teď odcházíme."

Vyšli z tavemy a připojili se ke Ghendovi a Khnomovi u zábradlí, kde měli přivázané koně. "Neměl bys

chvilku, příteli?" zeptal se Althalus.

"Víceméně spěcháme," řekl mu Khnom.

"Tohle zabere jen chvilku," ujistil ho Althalus. Pak pohlédl přímo na Ghenda. "Jestli jsem pochopil správně tvůj výraz, připadá ti ten příběh o Gostim Břicháčovi a jeho zlatě velice zajímavý."

"To ano," přiznal Ghend krátce.

"Myslel jsem si, že to tak bude. Vypadáš jako obchodník."

"O jakém obchodu to mluvíš? Neprodávám hrnce ani pánve nebo ovce, jestli to myslíš takhle."

"To ani já, příteli. Mluvil jsem o obchodě, který spočívá v tom, že jisté věci rychle a nenápadně mění majitele."

"Aha, tenhle obchod. Tím se se svým přítelem občas skutečně zabýváme."

"Hned mě to napadlo. Viděl jsem, jak se ti rozzářily oči, když ten vesnický balík začal vyprávět o tlust'ochovi a jeho mostu. Přiznám se, že i mně to připadá lákavé."

"Takže?"

"Kdyby se náhodou stalo, že toho tlust'ocha oba navštívíme s cílem ulehčit mu od trochy zlata, nejspíš bychom se navzájem pletli pod nohy, ne?"

"Je to možné," připustil Ghend.

"Takže jestli se k němu oba chystáme, nebylo by lepší, kdybychom spojili své síly a nesoupeřili spolu? Pokud se já budu snažit přechytračit tebe a ty se budeš snažit přechytračit mě, ten tlust'och přechytračí nás oba a ze zlata nebude nic."

"To dává smysl," připustil Ghend. "Jak moc jsi dobrý?"

"On je nejlepší," řekl Gher hrdě. "Nevěřil bys, kolik si účtuje za mé vzdělání. Althalus by pravděpodobně dokázal okrást i Boha."

"Tak to je něco, co bych rád viděl," zachechtal se Khnom.

"Stačí Althalovi ukázat směr k Božímu Domu a pak mu jít z cesty," chvástal se Gher.

"Myslím, že bychom si měli pořádně promluvit," řekl Ghend, "ale raději někde v soukromí. Vstup do hostince není vhodné místo na tento druh rozhovoru."

"Zrovna jsem to chtěl sám navrhnout," řekl Althalus. "Máš dobré instinkty."

Nasedli na koně a skrz vesnici zamířili do lesů. "Najdi nějaké vhodné místo, Ghere," řekl Althalus chlapci.

"Dobře." Gher pobídl koně patami a vyrazil vpřed.

"Zdá se, že je to chytrý chlapec," poznamenal Khnom.

"Je tak chytrý až mi z toho trnou zuby," opáčil Althalus kysele. "Pokaždé, když vymyslím jednoduchý plán na prostou loupež, začne si vymýšlet komplikace."

"A mimochodem," řekl Ghend a sundal si svou zvláštní bronzovou přilbu, Jmenuji se Ghend a tohle je Khnom."

"To je užitečné vědět. Mé jméno je Althalus a ten chlapec je Gher."

"Rád tě poznávám," řekl Ghend s náznakem úsměvu.

"Vidím dobrý místo!" zavolal Gher zepředu. "Je to louka a uprostřed pár stromů. Tam si můžem promluvit, nikdo nás neuvidí a nikdo se tam nepřiblíží, aby poslouchal."

"Výborně," řekl Althalus.

"Je to tamhle," řekl Gher a ukázal doleva.

Louka se rozkládala na příkrém srázu a malý háj stromů v jejím středu byl několik set yardů daleko od kraje okolního lesa.

"Uděláme to tak jako obvykle?" zeptal se Gher, když sesedli v háji. "Víš, co myslím - stírákože neznáme jeden druhého."

"Stírákože?" zeptal se Khnom udiveně.

"Gher si občas vymýšlí slova," vysvětloval Althalus. "Ve skutečnosti chce říct ,předstírat jako že' - což je mimochodem docela dobrý nápad. Nechceme, aby si Gosti myslel, že se známe. Měli bychom se chovat jako že se neznáme a až budeme uvnitř Gostiho sídla, a navzájem se vyhýbat. Musíme získat jeho důvěru a to nějakou dobu zabere. Budeme potřebovat pár přesvědčivých lží, ale to pro profesionály vůbec není problém."

"To opravdu ne," souhlasil Ghend. "Takže bychom se nejspíš měli rozdělit hned tady."

"Pravda," přisvědčil Althalus. "Co kdybyste ty a Khnom odjeli na sever? Já a Gher tu počkáme asi hodinu a pak vyrazíme na východ. Jestli se někdo dívá, bude si myslet, že šlo jen o náhodné setkání."

"Jsi opravdu dobrý, Althale," řekl Ghend obdivně. "Máš skvělé oko na detaily. Až bude tohle za námi, musíme si promluvit znovu. Možná pro tebe budu mít obchodní nabídku - ale nejprve oloupíme Gostiho, ano?"

"Správně, v jednu chvíli jen jedna věc. Dobrá, takže máš dost zlata, abys zaplatil cestu přes most?"

"Mám ho spoustu," odvětil Ghend. "Chceš nějaké?" Otázka obsahovala zlomyslný přídech.

"A kdybych náhodou řekl ano, naše partnerství by právě tady skončilo, co?"

"Pravděpodobně ano."

"To bylo dost rychlé, co?" řekl Gher Khnomovi.

"Kdybysme zamrkali, uniklo by nám to," přisvědčil Khnom. "Jednáme tu se dvěma mistry, chlapče. Můžeme stíraكوže to nevíme, ale bude lepší, když budeme mít oči otevřené."

"To máš pravdu."

"Gher a já přejedeme Gostiho most asi tak den po vás," pokračoval Althalus. "A až se dostaneme do Gostiho sídla, budeme se navzájem vyhýbat. Všiml sis mé tuniky?"

"Jak bych si jí mohl nevšimnout?" odvětil Ghend.

"Většinu času budu mít kápi staženou. Když si ji nasadím a ty uvidíš nastražené vlčí uši, znamená to, že si potřebuji s tebou promluvit."

Ghend přikývnul. "A já stejným způsobem použiju svou bronzovou přilbu. Většinu času mi bude viset u pasu. Když si ji nasadím, znamená to, že chci já mluvit s tebou."

"Tohle by mohlo fungovat," řekl Althalus. "Myslím, že zatím jsme se dohodli na všem podstatném. Než se pustíme do podrobností, musíme si obhlédnout terén. Jakmile zjistíme, kde má tlust'och pokladnici a jak je zajištěná, dopracujeme detaily."

"Souhlasím," řekl Ghend krátce.

"Zbyla nám ještě nějaká témata?"

"Myslím, že jsme se dohodli víceméně na všem podstatném," řekl Ghend.

"Takže dobrá," prohlásil Althalus. "Vy dva vyrazte. Setkáme se znovu v Gostiho pevnosti."

"Až na to, že budeme stíraكوže jsme se nikdy předtím neviděli," řekl Khnom a široce se na Ghera usmál.

"Učí se rychle, co?" řekl Gher Althalovi. "Možná, že když ukradneme dost zlata, budu si ho moct koupit a zaučit ho do řemesla."

To zaskočilo dokonce i Althala.

"Ale neboj, Althale," řekl Gher se zlomyslným úšklebkem, "zatím jsi pořád nejlepší. Nejspíš nebudu lepší než ty ještě asi měsíc nebo dva - možná dokonce tři."

Ghend se rozesmál, pak on a Khnom nasedli na koně a vyrazili na sever.

KAPITOLA JEDENÁCT

"Je to úplně proti mé přirozenosti, Ghende," říkal právě Khnom svému společníkovi, zatímco Althalus a ostatní stáli u okna Domu a sledovali dvojici mířící na sever k území Gostiho klanu. "Musíme toho namyšleného zloděje nechat utéct s polovinou zlata?"

"Potřebujeme ho, Khnome," odvětil Ghend, "pokud nechceš ty jít do Deiwošova domu a ukrást jeho Knihu."

"To rozhodně nechci," řekl Khnom a otrásl se. "Slyšel jsem pár historek o tom, co Dweia udělá s lidmi, kteří ji rozčílí a vaření v horké směle je proti tomu veselá zábava." Pak Khnom vrhl na Ghenda postranní pohled. "A co potom, až pro nás tu Knihu ukradne? Už ho nebudeme potřebovat, takže mu můžeme podříznout krk a sebrat mu jeho podíl zlata, ne? Až nám přinese Knihu, nebude nám už k ničemu."

Ghend se ironicky zasmál. "Víš vůbec, co znamená slovo loajalita?"

"Ne, když mi stojí v cestě," připustil Khnom. "Mám rád zlato, Ghende, a nezastavím se, dokud nebude všechno moje."

"Až na můj podíl," upozornil ho Ghend. "Nehodlal jsi snad ukrást i ten, nebo ano?"

"Samozřejmě, že ne," odvětil Khnom trochu příliš rychle. "Althalus a ten chytrý prcek, to je jedna věc. Ale my dva jsme jako bratři. Oni jsou jen taková drobná nepříjemnost. Jediným důvodem jejich existence je pomoci nám v oloupení toho tlust'ocha a pak v ukradení Knihy. Až udělají co mají, můžeme se jich zbavit."

"Připomeň mi, abych se k tobě nikdy neobracel zády, Khnome," řekl Ghend.

"Nemáš se ode mne čeho bát, drahý bratře," prohlásil Khnom s předstíranou upřímností.

"Zatím ne," dodal Ghend.

"Nechovají se k sobě zrovna přátelsky, co?" řekl Gher.

"Máš pravdu, nijak zvlášť," odvětila Dweia. "Ghend zachránil Khnomovi život, ale vděčnost je pro Khnoma velká neznámá. Pozorně ho sleduj, Ghere. Je zákeřný, zlý a nemá žádné skrupule; ty se o něj musíš postarat."

"Já?"

"Samozřejmě. Eliar se vypořádal se Pekhalem ve Wekti, Andine přelstila Geltu v Treborey a Leitha s Bheidem eliminovali Argana a Komana v Perquainu. Teď je řada na tobě a tvůj protivník je Khnom."

"Myslím, že s ním nebudu mít moc potíží, Smaragd," řekl chlapec. "Nůž mi řekl 'klamej', je to tak?"

Neznamená to snad, že ho mám přelstít? A to už jsem udělal, když jsem přišel na ten nápad se snovou vizí, díky které nám Ghend a Khnom pomohou oloupit Gostiho. Mám už na Khnoma takový náskok, že mě nemůže dohonit."

"Nebud' přehnaně sebevědomý, Ghere," pokárala ho. "Khnom je mnohem chytřejší než vypadá. Snaž se dělat všechno jednoduše. Pokud začneš jednat příliš exoticky, vycítí, že něco není v pořádku a bude se mít na pozoru. Už teď ví, jak jsi chytrý. Musíš se snažit, aby věřil, že se soustředíš na oklamání Gostiho a ne Ghenda."

"Budu si to pamatovat, Smaragd," slíbil Gher.

Bylo pozdní ráno o dva dny později a v té době Ghend a Khnom dosáhli Gostiho mostu. Nezbylo jim však než počkat, protože hřmotný výběrčí se zrovna zuřivě hádal s rádoby prospektorem v otrhaných hadrech.

"Co kdybych ti slíbil, že se vrátím a zaplatím, až najdu zlato?" navrhl prospektor vyčítavě.

"Nebud' blázen," řekl mu tetovaný výběrčí opovržlivě. "Bud' zaplatíš nebo zůstaneš tady."

"To není fér," stěžoval si otrhaný muž. "Tam v horách je tolik zlata a ty mi nedovolíš přejít řeku, abych získal svůj podíl."

"Máš vůbec nějaké peníze?"

"No - zatím ne, ale hned, jak najdu zlato, budu bohatý."

"Mrháš mým časem. Uхни a pusť platící zákazníky."

"Mám stejné právo tady být jako oni."

"Stráže!" vyštkl výběrčí přes rameno na dva muže, oděné v kožešiny a ozbrojené bronzovými sekerami, kteří čekali za ním. "Ten hlupák blokuje most. Chce přejít řeku. Hod'te ho do ní, ať zjistíme, jak je dobrý plavec."

Oba hřmotní strážní se široce zašklebili a vyrazili k prospektorovi.

"Tohle se dozví můj náčelník!" zahrozil chlapík a ustoupil. Pak se otočil a rozběhl se pryč, přičemž přes rameno vykřikoval kletby.

"Stává se to často?" zeptal se Ghend tetovaného.

"Pořád. Nevěřil bys, jaké sliby již jsem slyšel. Jenom jeden z deseti příchozích má peníze na překročení mostu."

"Kolik?" zeptal se Ghend krátce.

"Jeden zlatý za osobu," odpověděl tetovaný.

Ghend skoro lhostejně otevřel měšec a vytáhl dvě mince. "Kde najdu tvého náčelníka?" zeptal se.

"Potřebuji si s ním promluvit obchodně."

"Je v tamhle té pevnosti na druhé straně řeky," odpověděl výběrčí, "nejspíš ho najdeš v hodovní síni."

"Nechci ho vyrušovat při jídle."

"Tak to si počkáš. Gosti jí ustavičně, od rána do noci. Ale neobtěžuj se čekáním. Dokáže jíst a poslouchat současně."

Jeden ze strážných se zasmál. "Gostiho problém je jíst a mluvit současně," řekl. "Když při jídle mluví, hrozně kolem sebe naprská, takže pozor."

"Budu si to pamatovat a držet se od něj dál," řekl Ghend a pak on a Khnom překročili most.

"Nevypadají ani trochu jako Arumové," protestoval Eliar. "Proč nenosí kilty?"

"Obchodní cesty mezi Arumem a Wekti ještě nevznikly," vysvětlovala Dweia.

"Co to má co dělat s jejich ošacením?"

"Kilty se dělají z vlny, Eliare," odpověděla, "a Arumové nemají chuť chovat ovce. Uvědom si, že tohle se odehrává před dvaceti pěti staletími. Tehdy lidé žijící v horách nosili oděvy ze zvířecích kůží a měli bronzové zbraně."

"Nevkusné," řekl Eliar nesouhlasně.

"Tohle je lepší most než ten starý," všiml si Althalus. "Starý most by spadl i při slabém vánku."

"Ten chlápek s pokreslenou kůží je stejný, jakého jsi potkal v minulosti?" zeptal se Gher.

"Je to ten samý člověk," odpověděl Althalus, "ale teď, když cena vzrostla, jedná mnohem víc úředně." Pak pohlédl na pevnost za řekou. "Je větší než když jsem tu byl naposled. Mohli bychom se podívat blíž, Smaragd? Rád bych zjistil, jak velký je rozsah změn."

"Samozřejmě, láska."

Výhled za oknem se zamíhal a vzápětí Althalus zjistil, že hledí na Gostiho pevnost seshora. "Opravdu jsou tu nějaké změny," řekl. "Minule stála ta stodola na severním konci až za hradbou a prasata volně pobíhala na nádvoří. Vidím, že teď jsou zavřená v ohradě."

Celkově byla Gostiho pevnost mnohem upravenější a bytelněji postavená. Hlavní budova pevnosti byla z mohutných, dobře otesaných klád. Tyčila se nad řekou a mostem a skutečně vypadala jako pevnost na rozdíl od té, kterou si Althalus pamatoval. Opevněné nádvoří bylo lemováno krámky rozličných řemeslníků a zvířecími kotci. Stáje byly postaveny u staré stodoly na severním konci nádvoří a podél východní hradby stála kovárna, koželužna a tesařská dílna. "Až se tam dostaneme, budeme se tam muset pořádně porozhlédnout," řekl Althalus Gherovi. "Musíme si pořádně prohlédnout všechny změny."

"Já se o to postarám," nabídl se Gher. "Zvědavým chlapcům věnuje málokdo pozornost."

"Dobrý nápad."

"Pustili Ghenda dovnitř, aby se mohl setkat s Gostim," řekla Leitha. "Nechceš si poslechnout, o čem si budou povídat?"

"Určitě. Doufám, že si Ghend nebude vymýšlet nějaké nesmysly."

Výhled se znovu zamíhal a Althalus zjistil, že shlíží na Gostiho a jeho stůl.

"Je nechutný!" prohlásila Andine hlasem naplněným odporem.

"Neříkají mu Gosti Břicháč pro nic za nic, to je jasné," přisvědčil Eliar.

"Jak se takový tlust'och může vůbec hýbat?" zeptala se Andine.

"On se nehýbe," řekl jí Althalus. "V tom křesle i spí - a i během spánku většinou jí."

V kožešinách oděni válečníci ozbrojení oštěpy s bronzovými hroty doprovodili Ghenda a Khnoma až k tlust'ochovi. "Tihle cizinci si s tebou chtějí promluvit, Gosti," řekl jeden z nich. "Říkají, že jde o obchodní záležitost."

"Sem s nimi," přikázal Gosti a oťel si masné ruce o předeck rобы. "O obchodě si promluví vždycky rád."

"Tenhle řekl, že se jmenuje Ghend," pokračoval válečník. "On je vůdcem té dvojice."

"Rád tě vidím, Ghende," řekl Gosti. "O jaký obchod ti jde?"

"Nic moc důležitého, náčelníku Gosti," řekl Ghend. "Mířím do Equera. Za obvyklých okolností bych tam cestoval přes Perquain a Treboreu, ale někteří lidé jsou tam na mě naštvaní, a tak jsme se rozhodli, že se do Equera vydáme raději po severní cestě. Vyrazili jsme však pozdě a nedostaneme se přes hory dřív, než napadne sníh. Napadlo mě, že bych tě mohl přemluvit, abys nás tu nechal přezimovat."

"Přemluvit?" zeptal se Gosti ohryzávající kost.

"On myslí zaplatit ti, náčelníku Gosti," překládal Khnom.

"To je slovo nejdražší mému srdci," zachrchlal Gosti a kolem se rozprskly kousky hovězího a tuk.

"Promluvte si s mým bratrancem Galbakem a on dohlédne na vaše ubytování." Gosti se natočil a ukázal na obrovitého muže s krátkým vousem a očima tvrdýma jako acháty. "Postarej se o ně, Galbaku," přikázal.

"Ano, bratranče," odpověděl Galbak hlubokým hromovým hlasem.

"Ten je ale velký," poznamenal Eliar.

"Větší než barák," souhlasil Gher. "Bude lepší si ho neznepřátelit."

"Zase mluvíš jako buran, Ghere," pokárala ho Andine. "Neříká se barák, ale dům."

"To je součást naší lsti, Andine," vysvětloval. "Althalus chce, abych se vyjadřoval jadrně, protože tak Ghend s Khnomem nepoznají, jak jsem ve skutečnosti chytrý. Mám být chytrý a tvářit se jako hlupák. Nevím sice přesně proč, ale když to chce, udám to po jeho."

"Když už nic jiného, je to barvitě," poznamenala Leitha.

"Kdy vstoupíme na scénu my, Althale?" zeptal se Gher.

"Počkáme pár dní. Dáme Ghendovi a Khnomovi čas, aby se zabydleli - a taky bude dobře, když si na ně Gosti a ostatní Arumové zvyknou. Kdybychom přišli příliš brzy, mohl by někdo pojmout podezření, že je mezi námi nějaké spojení. Chci, aby všichni věřili, že jsme Ghenda nikdy předtím neviděli."

Althalus a Gher strávili následující dva dny pozorným sledováním Ghenda a Khnoma. "Myslím, že už se zabydleli dost," řekl Althalus chlapci odpoledne druhého dne. "Zítra ráno se k nim připojíme."

"Cokoliv řekneš, Althale."

Následujícího rána při snídani jim Dweia dala množství rad – z nichž většinu Althalus hodlal ignorovat.

"Tohle dělá pořád, že?" poznamenal Gher, když následovali Eliara do jižního křídla Domu, kde měli ustájené koně.

Althalus pokrčil rameny. "Nic nás to nestojí, sedět a poslouchat ji, a když jí to dělá radost -"

"Ale ty nikdy neuděláš přesně to, co ti říká."

"Moc často ne," připustil Althalus. "Chceme se objevit na cestě asi deset mil jižně od toho mostu, Eliare - jen pro případ, že Gosti má kolem pevnosti zvědy."

"Dobrá," řekl Eliar.

Když Althalus a Gher jeli na sever ke Gostiho pevnosti, bylo listí vrb rostoucích podél pěnící řeky rudé.

"Až se dostaneme k mostu, nech mluvení na mě, Ghere," upozornil Althalus chlapce. "Musím něco zařídit."

"Dobrá," přisvědčil Gher.

K mostu se dostali kolem poledního a výběrčí, který je zastavil, po nich požadoval dva zlaté. "Máš moc pěkné oblečení, příteli," poznamenal výběrčí a závistivě si prohlížel Althalovu vlčí tuniku.

"Dobře chrání proti počasí," odvětil Althalus a lhostejně pokrčil rameny.

"Kde jsi k ní přišel?"

"Nahore v Hule," odvětil Althalus stejně jako minule. "Narazil jsem na vlka a viděl jsem, že se na mě chystá skočit a prokousnout mi hrdlo, aby si mě mohl dát k večeři. No já mám sice vlky rád - líbí se mi jejich píseň - ale nemám je rád natolik, že bych jim chtěl skončit v žaludku. Usoudil jsem, že se mi nelíbí stát se hlavním chodem vlčí večeře, a proto jsem vytáhl pár kostek a přesvědčil toho vlka, že než abychom se snažili jeden druhého zabít, bude lepší celou záležitost rozhodnout hrou. Takže jsme určili sázky a pustili se do toho."

Stejně jako minule výběrčího divoká historka o hře v kostky s vlkem úplně uchvátila a zdálo se, že se líbí i Gherovi. Althala to potěšilo a tak svou historku ještě přibarvil a dodal pár zajímavých podrobností.

"To je skvělá historka, příteli!" řekl výběrčí na závěr a masitou rukou poplácal Althala o zádech. "Gosti si ji musí poslechnout!" Otočil se na široce se usmívající vojáky. "Pusťte ho přes most," přikázal. "Chci našeho přítele představit Gostimu."

"Dobrá," přisvědčil jeden strážný.

"To byla skvělá historka, Althale," řekl Gher obdivně, když následovali výběrčího přes most.

"Jsem rád, že se ti líbila."

"Byla stejná jako když jsi ji vyprávěl naposledy?"

"Víceméně. Trochu jsem si ji upravil."

Následovali v kožešinách oblečeného muže skrze vesnici až k pevnosti, prošli její branou a vstoupili do hodovní síně, kde seděl Gosti žvýkající vepřovou pečeň.

"Buď zdrav, Gosti!" řekl jejich průvodce nahlas, aby si získal tlust'ochovu pozornost. "Tohle je Althalus. Nech si od něj povyprávět, jak přišel k té své pěkné vlčí tunice s ušima."

"Dobrá," odvětil Gosti a napil se medoviny. "Nebude ti vadit, když při tom budu jíst?"

"Vůbec ne, Gosti," odvětil Althalus. "Rozhodně bych nechtěl, aby ses mi z nedostatku jídla začal ztrácet před očima."

Gosti zamrkal a pak zařval smíchy, přičemž mu z pusy odletovaly kousky jídla, které potřísnily celý stůl. Althalus se rychle rozhlédl po zakouřené síni a spatřil Ghenda a Khnoma, sedící u krbu. Ghend neznatelně pokývnul hlavou a nasadil si bronzovou přilbu.

Althalus se s vervou vrhl do vyprávění vylepšené verze své historky o hře v kostky s vlkem a pozdě odpoledne už byli on a Gher pohodlně usazeni v křeslech vedle obrovitého tlust'ocha.

Po západu slunce Gosti usnul a vysoký vousatý Galbak se k nim naklonil přes stůl. "Jestli už jste ty a tvůj chlapec skončili, Althale, odvedu vás někam, kde se budete moci vyspat. Když Gosti začne chrápat, nikdo v jeho okolí se nevyspí."

"Je pravda, že jsem trochu unavený, Galbaku," souhlasil Althalus. "Vyprávění historek je docela vyčerpávající."

Galbak se zasmál. "Na nic si přede mnou nehraj, Althale. Užíval sis každou minutu svého vyprávění."

Althalus se na něj usmál a on a Gher vstali z křesel. "Zdá se, že jsi Gostiho pravá ruka, Galbaku," řekl obrovitému Arumovi, když kráčeli přes hodovní síň.

"No, spíš jeho levá," zabručel Galbak. "Pravou rukou jí." Pak si Galbak povzdechl. "Obávám se, že právě to ho nakonec zabije. Určitě není nic špatného na tom být trochu otlý, ale Gosti zašel příliš daleko. Už ani nedokáže spát vleže a občas se jen stěží nadechne."

"Ty budeš jeho nástupce, ne?"

"Nejspíš ano, ale moc se na to netěším. Gosti a já jsme jako bratři a přitom se musím dívat, jak se ujídá k smrti."

Ghend vstal z lavice, na které s Khnomem seděli. "To byla vynikající historka, cizinče," složil Althalovi poklonu.

"Tohle je Ghend," představil ho Galbak, "a tamhleto je jeho služebník Khnom. Jsou z Regwosu a chtějí tu přezimovat."

"Je mi potěšením, Ghende," řekl Althalus. "Možná budeme mít čas se přes zimu lépe seznámit."

"Možná," souhlasil Ghend a znovu se posadil.

Galbak vedl Althala a Ghera ke dveřím z hodovní síně. "Je to dost nudný patron, Althale," poznamenal.

"Ghend mi připadá hodně uzavřený do sebe a i kdybys mu řekl ten nejzábavnější vtip na světě, myslím, že by se jen stěží usmál. Od chvíle, kdy sem přišel, jsem ho neviděl ani jednou se zasmát."

Althalus pokrčil rameny. "Někteří lidé jsou takoví." Ohlédl se přes rameno a viděl Khnoma, jak nenápadně hýbe pusou a jeho rty formují slovo 'stáje'. Althalus krátce přikývl a pak následoval Galbaka ven z hodovní síně.

Místnost, do které je Gostiho bratranec zavedl, neměla dveře ani žádný pořádný nábytek. V jednom rohu byla hromada sena, která měla zřejmě sloužit jako postel. "Je to nic moc," omluvil se Galbak, "ale Gosti odmítá utrácet peníze za cokoli jiného než za jídlo."

"Tohle nám bude bohatě stačit," ujistil ho Althalus. "Skočíme si do stájí pro pokrývky a pak se vrátíme."

"Uvidíme se ráno," řekl Galbak a vrátil se do hodovní síně.

"Zatím to všechno moc pěkně vychází," poznamenal Gher, když kráčeli ke stájím. "Ty máš s tím vysokým chlapíkem nějaké plány, že?"

"Mám pocit, že by nám mohl být užitečný," odvětil Althalus. "Zdá se, že se Gosti soustředí na jídlo a všechno ostatní nechává na svém bratranci. To by mohlo být důležité."

Vyšli z hlavní budovy a prošli kolem krámků řemeslníků až ke stodole v severovýchodním rohu palisády. Pak vstoupili do stájí, které se opíraly o severní palisádu. Tam na ně ve slabém světle čekali Ghend a Khnom.

"Docela ti trvalo, než ses sem dostal," zavrčel Ghend.

"Není žádný spěch," odvětil Althalus. "V průsmycích je sníh, takže se až do jara nikam nedostaneme."

"Já to vím, Althale," řekl Ghend, "ale začínal jsem si myslet, že jsi možná změnil názor."

"Myslíš, že bych ti tu nechal všechno Gostiho zlato? Nebuď blázen. Zjistil jsi, kde je pokladnice?"

Ghend přikývl. "Je v přízemí - za hodovní síní a pak kousek nahoru po schodech. Neměl jsem příležitost podívat se dovnitř, ale myslím, že má dřevěnou podlahu - nejspíš z otesaných klád. Nikdo se zdravým rozumem si neuloží zlato v místnosti, kde je podlaha z udupané hlíny."

"To je pravda," souhlasil Althalus. "Zejména v oblasti, kde s sebou má skoro každý krumpáč a lopatu. Je pokladnice hlídaná?"

"Pořád, ale to by neměl být problém. Strážní, kteří mají službu v noci, si s sebou obvykle berou pár džbánů medoviny, aby jim dělaly společnost. Pokud počkáme do půlnoci, už budou nejspíš spát. Pak je budeme moci tiše zabít."

Althalus přikývnul. "Prohlédli jste si zámek?" zeptal se.

"To nebude vůbec problém," ujistil ho Khnom. "Je tak jednoduchý, že bych ho dokázal odemknout i poslepu. Klidně bychom to mohli udělat dnes v noci."

"Moc nebezpečný," řekl Gher rychle. "Vy jste tu teprv pár dní a my s Althalem sme přišli dneska. Určitě na nás koukají s podezřením, protože jsme pořád cizinci a ten hroznej Galbak určitě řekl strážcům u pokladny, že z nich stáhne kůži, když usnou. Radši bych počkal, než si na nás zvyknou - a pak už bude v průsmycích dva metry sněhu."

"Má pravdu," řekl Althalus. "Až ukradneme to zlato, musíme mít volnou únikovou cestu. Galbak má dlouhé nohy a vsadím se, že vydrží utíkat jako jelen, přinejmenším den a půl, než se unaví. Žádná loupež není úspěšná, dokud se nedostaneš pryč."

"Jsi v tom velmi zběhlý, Althale," řekl Ghend.

"Už dávno jsem se naučil, že dobré plánování znamená záruku úspěchu. Před námi je dlouhá zima, ale dost práce, takže se nebudeme nudit. Musíme si projít každý palec téhle pevnosti, abychom tu dokázali najít cestu i ve tmě a poslepu. Náš hlavní problém je, že jsme uvnitř skupiny budov obehnaných palisádou. Dostat se dovnitř bylo snadné. Dostat se ven se zlatem bude mnohem těžší."

"Co takhle oheň?" navrhl Khnom. "Pevnost je ze dřeva a lidé, kterým hoří dům, se většinou nesoustředí na nic jiného než na hašení."

"Je to jedna z možností," souhlasil Althalus, "ale zkusme nejprve najít nějaký jiný způsob. Oheň nám dá přinejlepším dvouhodinový náskok a to by nám stačilo jen tak tak. Přinejhorším bych si dokázal vyhat cestu přes bránu, ale určitě nechceme zabít strážné. Krev přitahuje skoro stejnou pozornost jako oheň a stejně tak nechceme zničit zámek na dveřích pokladnice. Pokud uděláme všechno správně, nikdo naši loupež nezjistí přinejmenším po celý jeden den. A pokud budeme mít jednodenní náskok, máme vyhráno; když to bude jenom pět minut, tak jsme až po uši v problémech."

"A pořád se musíme tvářit jako že se neznáme," dodal Gher. "Nesměj nás vidět, jak spolu takhle mluvíme."

"Máme celou zimu na to, abychom dopracovali podrobnosti," řekl Althalus přesvědčeně. "Nebudu vám schopen příliš pomoci, protože jak to tak vidím, budu muset bavit Gostiho a ostatní svými vtipy a historkami. Takže většina práce bude na vás třech. Teď bychom se měli vrátit do hlavní budovy. Když se budeme příliš dlouho držet z dohledu, někdo nás určitě půjde hledat."

Ghend na Althala ve slabém světle pohlédl a jeho oči zaplály. "Až tohle skončí, zůstaneme v kontaktu," řekl ostrým hlasem. "Myslím, že ti pak předložím tu obchodní nabídku, o které už jsem se zmínil."

"Vždycky jsem připraven vyslechnout si podobné nabídky, příteli," odvětil Althalus. "Teď se vraťme do hlavní budovy, než někdo začne být zvědavý, kde jsme."

Althalus a Gher sebrali své pokrývky a vydali se přes otevřené nádvoří do hlavní budovy.

"Tohle ti musí připadat hrozně zvláštní, Althale," řekl Gher, když pokrývky rozložili na hromadu sena v rohu místnosti. "Vždyť už jsi tímhle vším prošel jednou předtím."

"Je tu dost rozdílů, které z toho činí zajímavou záležitost," odpověděl Althalus. "Plánujeme tady dvojitou lest. Chceme přelstít Gostiho a současně Ghenda. To je dost na to, abych zůstal ve střehu."

Asi týden poté, co se Althalus a Gher dostali do Gostiho pevnosti, se počasí prudce zhoršilo a v rychlém sledu následovalo několik krutých sněhových bouří. Uvnitř však bylo teplo a sucho a Althalus bavil Gostiho a jeho muže vtipy a příběhy. Také se mu podařilo lépe se seznámit s vysokým Galbakem. Obrovitý muž s očima tvrdýma jako acháty měl většinou melancholickou náladu a nebylo těžké zjistit proč. Arumové jsou loajální ke svým nadřízeným a Galbakovo příbuzenství s Gostimjeho loajalitu ještě zvýšilo. Každému muselo být jasné, že se Gostiho zdraví prudce zhoršuje. Vždycky, když tlustý och promluvil, úplně ho to vyčerpalo a když chtěl vstát z křesla, museli mu pomáhat ostatní muži.

"Dávám mu tak dva roky, Althale," řekl Galbak jednoho zasněženého odpoledne, když ti dva kráčeli ke stájím zkontrolovat koně. "Přinejlepším tři. Gosti nikdy nebyl žádný hubeňour, ale deset let přejídání z něj udělaly bečku sádla. Teď by bylo jednodušší ho přeskočit, než ho obejít."

"Žádná tyčka to tedy není," souhlasil Althalus.

"Nebyl vždycky takový," řekl Galbak smutně. "Když jsme byli ještě malí, hrál si a běhal jako ostatní chlapečci, ale poté, co jeho starší bratr zemřel, Gosti si uvědomil, že bude příštím klanovým náčelníkem a začal si dopřávat. Čím více jedl, tím víc chtěl a teď už nemůže přestat. Musí jíst skoro bez ustání."

"To je velmi smutné, Galbaku, ale co s tím můžeš dělat?"

"Nic moc. Už skoro nevěnuje pozornost čemukoli, co se děje kolem něj, takže se o všechno starám já. Počítám zlato, které se mu hromadí v pokladnici. On už se na to zlato ani nechodí dívat. Zhruba každý týden mu předkládám účty, a to je pro něj vždycky důvod k oslavě a dalšímu jídlu." Galbak pokrčil rameny. "Je tlustý, ale šťastný."

Althalus v tu chvíli trochu pozměnil plán. Bylo zjevné, že Gosti je jen figurka v čele. Skutečným klanovým

náčelníkem byl Galbak, a bude to právě on, kdo začne vydávat rozkazy, až se dozví o loupeži. Svým způsobem se tím všechno zjednodušilo. Probudit Gostiho ze spaní bylo téměř nemožné a pokusit se mu vysvětlit, že došlo k loupeži, by pravděpodobně zabralo hodinu nebo dvě. Zato Galbakova reakce bude téměř okamžitá.

Zima pokračovala a Althalus se převážně soustředil na bavení Gostiho. Ostatní práci ponechal na Gherovi, Khnomovi a Ghendovi. Pak jedné noci, když oheň v krbu pomalu dohasínal, Althalus zaslechl hádku mezi dvojicí bělovlasých starých Arumů.

"Jsi pitomec, Egnisi," říkal jeden ze zjizvených starých válečníků příkře. "Ve stodole žádné jiné dveře nejsou."

"Určitě jsou," opáčil Egnis prudce. "Ty o nich nemůžeš vědět, Mergu, protože jsi nikdy za celý život nedělal poctivou práci. Posledních čtyřicet let tady sedíš na zadku. Když jsem byl mladší, každé léto jsem přehazoval seno."

"To už je tak dávno, že si to ani nepamatuješ," odsekl Merg. "Vždyť si nepamatuješ ani to, co se stalo dnes ráno."

"Ve stodole jsou zadní dveře."

"To teda nejsou."

"A jsou."

"A nejsou."

Gosti hlasitě chrápal a Egnis s Mergem se navzájem hádali.

Existoval snadný způsob, jak jejich hádku rozhodnout, ale Althalus se rozhodl to nenavrhopvat. Ti dva staříci se dobře bavili, tak proč je rušit. Místo toho tiše vstal a šel se přesvědčit sám.

U stěny stodoly bylo navršené seno a Althalus se do něj ponořil a začal se prodírat ke stěně. Po několika chvílích našel, co hledal. Egnis měl zřejmě pravdu. Althalus nahmatal závoru. "Vida, vida, vida," zamumlal si tiše sám pro sebe. "Není to zajímavé?" Pak se vyhrabal ze sena, očistil se a vydal se najít Ghera.

Chlapce našel v kuchyni, jak dojídá zbytky jídla. "Běž najít Ghenda a řekni mu, že bych s ním rád mluvil." "Zase ve stájích?"

"Ne, místo toho se setkáme ve stodole. Našel jsem něco, co nám zjednoduší práci."

"Zjistím, jestli ho dokážu najít," řekl Gher rychle.

"To udělej," řekl Althalus a nepřítomně si ulomil kousek chleba a strčil si ho do pusy.

Ani ne za čtvrt hodiny Gher dovedl Khnoma a Ghenda do stodoly.

"Co se děje, Althale?" zeptal se Ghend. "Nějaké potíže?"

"Ne, vlastně se na nás usmálo štěstí. Náhodou jsem vyslechl hádku mezi dvěma starci."

"Zvláštní způsob, jak si ukrátit dlouhou chvíli," řekl Khnom. "A o čem se hádali?"

"O téhle stodole," odpověděl Althalus.

"Jak se můžeš hádat o stodole?" zeptal se Ghend posměšně.

"Pravděpodobně neměli nic lepšího na práci. Zřejmě vzpomínali na staré dobré časy, jak už to starci dělají a přitom se nějak dostala na přetřes stodola. Jeden z nich tvrdil, že má jen jedny dveře; druhý říkal, že jsou tu dvoje dveře. Šel jsem se přesvědčit na vlastní oči a vypadá to, že ten druhý měl pravdu. Vidiš to seno navršené u zadní stěny?"

Ghend se zahleděl do šera. "Tak trochu," řekl. "Měl jsi vzít pochodeň."

"Do stodoly plné sena? To je rychlý způsob, jak na sebe přitáhnout pozornost, Ghende. Nicméně jsem to seno prozkoumal a nahmatal jsem závoru. Závory se nedělají na holé zdi, takže za ní ty dveře asi opravdu budou. To znamená, že s lupem nebudeme muset projít hlavní branou."

"To je opravdu štěstí," souhlasil Khnom. "Tahle část našeho plánu mi pořád dělala starosti."

"Soudě podle stavu okolních trámů si myslím, že tahle stodola je o několik generací starší než palisáda, ke které přiléhá. Je to jen dohad, ale myslím, že Gostiho lidé tu palisádu postavili až potom, co bylo v horách objeveno zlato, a Gostiho mýtné tak výrazně stoupl. Předtím nebyla palisáda nutná, protože tu nebylo co ukrást. Teď už je. To seno je zřejmě loňské. Nové seno z loňského léta bude na půdě."

Myslím, že tohle seno u protější zdi už je tu několik let - nejspíš od doby, kdy postavili palisádu. Zeď stodoly už tu byla a tak ji prostě do té hradby začlenili. Nemělo by smysl stavět novou zeď, když už tu jedna je, ale Gher si může jít zítra hrát ven na sníh nebo něco takového a podívat se. Jestli tu jsou dveře -

a pokud je dokážeme otevřít - vyvedeme naše koně tudy a budeme dávno pryč, než někdo zjistí, že jsme prostě zmizeli."

"Další důvod proč s návštěvou Gostiho pokladnice počkat až roztaje sníh," řekl Khnom. "Vlastně tu zůstávají stopy a to je nepříjemné. Myslím, že naše šance na úspěch se právě zdvojnásobily."

"Mám si jít hrát na sníh?" namítl Gher.

"Stavět sněhuláka nebo tak něco," navrhl Khnom. "Malí kluci to přece dělají pořád, ne?"

"Jenom když nemají co na práci," odsekl Gher. "Radši se učím, jak vybírat kapsy. Dyt' vlastně ani nevím, jak se takovej sněhulák dělá."

"Tak s sebou vezmi Khnoma, Ghere," navrhl Althalus. "On ti ukáže jak na to."

"Díky, Althale," řekl Khnom znechuceně.

"Nemáš zač," odvětil Althalus s úsměvem. "Chci, abyste vy dva důkladně prozkoumali vnější palisádu. Nebudeme přece se zjišťováním toho, zda ty dveře dokážeme nebo nedokážeme otevřít, čekat až do chvíle, kdy sem dojdeme s pytle plným zlata."

Khnom si povzdechl. "Máš pravdu," řekl.

"Takže," pokračoval Althalus, "až po loupeži proklouzneme zadními dveřmi, bude lepší, když se rozdělíme. Gher a já vyrazíme na jih a budeme za sebou zanechávat hodně stop. Země bude na počátku jara rozměklá, takže nebudeme mít potíže zanechat za sebou stopy, které povedou na jih po téhle straně řeky. Ghende, ty a Khnom vyrazíte na sever, ale budete se držet mimo obvyklé stezky. Jed'te lesem a křovinami, aby vás nikdo nenašel. Gher a já projedeme každou vesnicí, na kterou narazíme a budeme na sebe poutat pozornost."

"Vy dva se necháte chytit a pověsit," varoval ho Khnom.

"Ani náhodou," odvětil Althalus sebevědomě. "Vím o části cesty, která je skalnatá a tam po nás žádné stopy nezůstanou. Právě na tom místě se otočíme a zamíříme do hor. Gostiho lidé vůbec nezjistí, že jsme opustili hlavní cestu. Budou pokračovat v pronásledování směrem na jih a ve chvíli, kdy si uvědomí svou chybu, už budeme dávno pryč."

"Proč bereš všechno riziko na sebe?" zeptal se Ghend podezřívavě.

"Protože jsem v tom mnohem lepší než ty. Vím, že já to zvládnou. U tebe tuhle jistotu nemám. Prostě s Khnomem pokračujte na sever do Hule. Tam se ptejte každého, na koho narazíte, jak se dostanete do tábora muže jménem Nabjor. Gher a já se tam s vámi setkáme. Zmínil ses o nějaké obchodní nabídce a já bych si toho o ní rád vyslechl víc - až dokončíme to, co jsme tu začali."

"Jedna krádež v jednu chvíli?" poznamenal Khnom.

"Přesně tak. Nejdřív musíme zvládnout tuhle práci. Potom si promluvíme o další."

KAPITOLA DVANÁCT

Dny se táhly jeden za druhým, až nakonec nastalo jaro, a tou dobou už zloději důvěrně znali každý kout Břicháčova sídla. Ted' jim nezbývalo než čekat, až roztaje sníh.

Althalus začal podnikat časté výlety na nádvoří, protože si vybral sněhový jazyk na nedaleké hoře, který dennodenně pozoroval a zjišťoval, jak ubývá. "Až roztaje, pustíme se do toho," řekl svým společníkům. Mohla to být čirá náhoda - i když Althalus toto slovo používal jen váhavě - ale Galbak mu prozradil, že klan tradičně každé jaro slaví jistou událost. "Gosti se narodil počátkem jara," řekl mu Galbak. "My Arumové ve skutečnosti nepočítáme dny a měsíce tak přesně jako nížňané, a proto slavíme Gostiho narozeniny v den, kdy roztaje poslední sníh v kopcích na druhé straně řeky. Možná to není zrovna přesné, ale myslím, že to stačí."

"Důležitá je ta myšlenka," odpověděl Althalus a nasadil si kápi své vlčí tuniky.

"Je ti zima?" zeptal se Galbak.

"Táhne mi na krk."

Zhruba za čtvrt hodiny se čtyři zloději setkali ve stájích. "Něco se pokazilo?" zeptal se Ghend.

"Ne, přesně naopak," odpověděl Althalus. "Před chvílí jsem mluvil s Galbakem a ten mi řekl, že je zvykem slavit Gostiho narozeniny v den, kdy v okolních kopcích roztaje poslední sníh. A když Arumové řeknou 'slavit', mluví tím o opravdu veliké pitce, která má z našeho hlediska úplně dokonalé načasování. Při západu slunce nebude v celé pevnosti jediný střízlivý Arum a o půlnoci už budou všichni namol a budou chrápat. Nevšimli by si, ani kdyby se jim na hlavu zřítila celá pevnost."

"To nám přijde vhod, co?" řekl Khnom s širokým úsměvem. "Naše oslava začne ve chvíli, kdy ta jejich skončí."

"A příští ráno jim bude tak blbě, že nás nebudou moct honit," dodal Gher.

"Je to od nás trochu zvláštní dárek k narozeninám," řekl Ghend se zlým úšklebkem, "ale vsadím se, že Gosti na tyhle narozeniny do smrti nezapomene."

"Choval se k nám slušně," doplnil Althalus, "takže si od nás nějaký dárek na rozloučenou rozhodně zaslouží. Přípravy na oslavu jim zaberou asi tak týden, takže i my budeme mít dost času na naše přípravy. Ty zadní dveře od stodoly ted' už sice nejsou tak důležité, ale držíme se plánu a použijme je i tak. Nemá smysl projíždět vesnicí před hradbami, pokud nebudeme muset. Chceme zanechat stopy v zemi, ne v paměti nějakého vesničana trpícího nespavostí. A ještě něco. Po dlouhé zimě budou naše koně trochu nevycválení, takže bychom je měli důkladně projet dřív, než se pustíme na útek. Až budeme prechat, bude nás trochu tlačit čas a dovádívý kůň je tak trochu nepříjemná záležitost."

"Vidím, že myslíš na všechno, Althale," řekl Ghend.

"Rozhodně se o to snažím. Je to nejlepší způsob, jaký znám, jak se vyhnout provazu."

"Co takhle výzdoba?" navrhl Gher.

"Tohle mi trochu uniká, chlapče," přiznal se Khnom.

"Když se budem tvářit, jako že jedem pro větvičky stromů a podobný věci kvůli výzdobě hodovní síně, budeme mít dobrou výmluvu, proč vyjet do lesa. Takže projedeme naše koně a nikdo nebude mít podezření."

"Opravdu chytré, Ghere," řekl Ghend. "Velice chytré. Díky tomu si také můžeme obhlédnout únikové cesty za denního světla."

"Navrhnou to Galbakovi," řekl Althalus. "Ted' bychom se měli vrátit, než někomu začneme scházet."

Mějme oči a uši otevřené. Už se nám to blíží, takže je čas začít dávat pozor na to, co se děje kolem nás. Nechceme na Gostiho narozeniny žádná překvapení."

Althalus a Gher čekali ve stájích, dokud Ghend a Khnom nepřešli nádvoří a nezmizeli v hlavní budově. Pak se Althalus a chlapec nenápadně vplížili do stodoly. "Už jsi někdy skákal z půdy do sena, Ghere?" zeptal se Althalus chlapce.

"Proč bych měl skákat do sena?"

"Pro zábavu. Potřebuješ k tomu navršit hromadu sena přímo pod místo dopadu, abys měl měkké přistání. Takže bude nejlepší, když tu hromadu, která zakrývá zadní dveře přesuneš pod okraj."

"To je ale spousta práce, Althale," protestoval Gher.

"Nemusíš spěchat. Není nutné, abys všechno to seno přesunul dřív než nadejde den oslavy. Pokud sem někdo přijde a najde tě tu, řekni mu, že to seno přesouváš, abys měl měkké přistání."

"Vůbec se mi do toho nechce, Althale."

"Uvědom si, že to děláš pro zdar naší akce. Vysvětlím co děláš Galbakovi - řeknu mu, že malí chlapci jsou koncem zimy neklidní nebo něco takového. Když bude Galbak vědět, proč to seno přesouváš, nebude mu to vadit."

"Proč jsem to vždycky já, kdo odnese to nejhorší?"

"Je to součást tvého vzdělání, Ghere. Kromě toho ti fyzické cvičení prospěje."

"Jsi hrozný člověk, Althale."

"Já vím, Ghere. Ale někdo to seno přeházet musí. Kdybychom to dělali Ghend a já, Arumové by začali být zvědaví. Pokud to uděláš ty a vysvětlíš proč to děláš, nikdo tomu nebude věnovat pozornost. Budou si myslet, že si jen hraješ."

Zhruba v poledne následujícího dne Galbak vyšel na nádvoří a pohlédl na kopce, které se příkře zvedaly nad soutězkou, kterou protékala řeka. "Už se to blíží," řekl. "Gostiho narozeniny budou za pět dní."

Ostatní Arumové zajásali.

"Je všechno připraveno?" zeptal se Khnom toho večera, když se zloději opět setkali ve stájích.

"Víceméně ano," odvětil Althalus. "Pořád ještě musíme vyběhat naše koně, ale to je asi tak všechno. Teď, když se náš čas blíží, nás nesmí vidět pohromadě ani na pár minut. Jak jsi na tom s tím senem, Ghere?"

"Ještě ho spousta zbejvá, Althale," odvětil chlapec. "Před těma dveřma je ho fakt hodně."

"Pokusím se ti sehnat nějakou pomoc."

"Jak to chceš zařídit?"

"Sleduj, Ghere," řekl Althalus a mrknul na něj. "Sleduj a uč se."

Když se vrátili do velké síně, Althalus se smál a vrtěl hlavou.

"Co je tu tak zábavného, Althale?" zeptal se Galbak zvědavě.

"Můj mladý přítel. Všiml sis někdy, že když požádáš malého kluka o nějakou práci, okamžitě se začne vymlouvat a stěžovat si?"

"No, teď když o tom mluvíš, tak ano. Představa práce klukům z nějakého důvodu nevoní."

"Ale zato když jde o hru, jsou kluci ochotní přesunout klidně celou horu. Vyprávěl jsem Gherovi o něčem, co jsme s bratry dělávali, když jsme byli chlapci a on je teď do toho úplně zapálený. Měli jsme na naší farmě starou stodolu a celou zimu jsme s bratry skákali z její půdy do měkkého sena dole. Padání je hrozně zábavné, pokud dole přistaneš do měkkého. No a Gher usoudil, že by to chtěl zkusit a tak teď tráví veškerý volný čas přehazováním té velké hromady sena ve vaší stodole."

"Neuvěřitelné!" zasmál se Galbak.

"Nevěřil bys, jak mu jde práce od ruky."

"A co jsi dělal potom, když jsi z té půdy seskočil, Althale?" zeptal se jeden z arumských kluků zvědavě.

"Vyšplhal jsem se po žebříku zpátky nahoru a skočil znovu," odvětil Althalus. "Takhle jsme se s bratry bavili po celé týdny. Je to asi tak to nejbližší, co se podobá létání a nepotřebuješ k tomu křídla."

"No ne," řekl Arum zamyšleně.

Příštího rána když Gher vstoupil do stodoly, zjistil, že už se tam shromáždila řada arumských chlapců, kteří bleskově přesouvají seno od stěny pod místo dopadu. Pak začalo skákání a stodola se rychle stala nejpopulárnějším místem v celé pevnosti. Gher byl kvůli tomu trochu naštvaný. "Ani se nemůžu dostat na půdu," stěžoval si. "U žebříku jsou celý den seřazení Arumové, takže jsem ani neměl příležitost si skočit."

"Přestaň si stěžovat," řekl mu Althalus. "Vždyť za tebe udělali tvou práci. Pojďme proběhnout koně."

Stejně si musím promluvit se Smaragd."

Vyrazili z pevnosti s výmluvou, že se jdou poohlédnout po nějaké výzdobě hodovní síně a jakmile zmizeli mezi stromy, Althalus vzhlédl. "Musím tě vidět, Smaragd," řekl do prázdného vzduchu nad sebou.

"Přiveď je domů, Eliare," uslyšel ji říkat a o chvíli později se Eliar objevil na cestě před nimi.

Althalus a Gher přivázali koně a následovali mladého Aruma zpátky do Domu.

"Copak bys rád?" zeptala se Dweia rošťácky.

"Jak dlouho budeš potřebovat Ghendovu Knihu, Smaragd?" zeptal se jí Althalus. "Jestli to bude víc než pár chvil, budeme muset vymyslet způsob, jak Gher odvede Khnomovu pozornost."

"Moc se tím zatěžuješ, láska," řekla mu. "Víš přece, že čas tady je jiný než čas tam a stejně na to pořád zapomínáš."

"Jenom se chci ujistit, že všechno proběhne tak jak má, Smaragd. Raději si to celé projdu, abys mi mohla říct, jestli jsem něco nevynechal."

"Gostiho oloupíme o půlnoci na jeho narozeniny. V té době už budou všichni Arumové v pevnosti namol, na to osobně dohlédnu."

"Na to jsem se tě chtěl právě zeptat, Althale," přerušil ho Bheid. "Potkal jsem za život pár lidí, kteří dokáží popíjet silnou medovinu po celý týden a pořád se dokáží udržet na nohou. Co se stane, když bude mít někdo z Gostiho lidí takovou výdrž?"

"Na tom už pracuju, bratře Bheide," usmál se Althalus. "Pamatuješ si na Nitrala, že ano?"

"Samozřejmě. Je to vévoda z Maworu - ten, který na obléhatele házel kapalný oheň."

"To je přesně on. Ten kapalný oheň byla směs vroucí smůly, síry, nafty a jisté tekutiny, která se dá vyvařit z obyčejného piva. To je právě ta složka, která způsobuje, že má pivo, víno nebo medovina svou sílu a která způsobuje, že se lidem třesou kolena a motá hlava. A já dohlédnu na to, aby bylo pití na Gostiho narozeniny natolik silné, že ho nikdo nesnese příliš. Mohu zaručit, že o půlnoci budou všichni tvrdě spát."

"Typicky prohnáné," poznamenala Leitha.

"Já přece do pití nikoho nenutím, Leitho," řekl Althalus s předstíranou nevinností. "Jestli se chtějí Arumové opít, je to jen na nich. Takže dál. Navrhnou Ghendovi, že bychom se já a on měli postarat o loupež, zatímco Gher a Khnom osedlají koně a otevrou zadní dveře stodoly. Zajistím, aby loupež trvala dostatečně dlouho na to, aby měl Gher čas 'oklamat' Khnoma, dát Ghendovu Knihu Eliarovi a až s ní Smaragd skončí, strčit ji Ghendovi zpátky do sedlové brašny. Pak Ghend a já odneseme zlato do stájí, naložíme ho na koně a vyjedeme zadními dveřmi ven. Jakmile budeme pryč z pevnosti, rozdělíme se. Ghend a Khnom vyrazí na sever k Hule a já s Gherem budeme předstírat, že jedeme na jih směrem k Treborey. Jakmile budou Ghend a Khnom z dohledu, Gher a já předáme náš podíl zlata Eliarovi, aby ho mohl vrátit sem, pak se proplížíme zpátky do pevnosti a půjdeme do postele." Na chvíli se odmlčel.

"Našel jste v tom někdo nějaké díry?" Rozhlédl se kolem sebe, ale nikdo neodpověděl.

"Dobrá," pokračoval. "Až nadejde ráno, budu se tvářit jako že mi je zle a jakoby náhodou si všimnu, že Ghend a Khnom jsou pryč. Pak si vzpomenu, že jsem viděl Ghenda, jak se plíží o půlnoci přes nádvoří a nese něco těžkého."

"Bude to stačit?" zeptala se Andine. "Jestli každého v pevnosti otrávíš, tak jim bude víc zle než tobě."

"Nejde o žádný jed, Andine," namítl.

"Vážně?" opáčila drobná dívka. "Jde mi o to, že když jim budeš naznačovat příliš jemně, možná si neuvědomí, co jim vlastně říkáš."

"Pak se budu vyjadřovat jasněji. Tohle zvládnou, Andine, věř mi. V době, kdy bude slunce vysoko na obloze, budou se Gostiho muži hnát po Ghendově stopě."

"Tady máš díru, tati," řekla Leitha triumfálně. "Neříkal jsi Ghendovi, aby se držel mimo severní cestu?"

"Samozřejmě, že ano. Nechci, aby si všiml stop, které pro pronásledovatele na severní cestě nechám já. Udělám stopy vedoucí od zadních dveří stodoly až k severní cestě a tak dál. Zařídím to tak, aby Ghenda dokázal sledovat i slepý. Myslím, že to víceméně pokrývá mou část celého plánu. Zbytek je na Gherovi."

"A jaké jsou tvé plány, Ghere?" zeptala se Leitha chlapce.

"Zatím si nejsem jistý," přiznal Gher. "Ale myslím, že na něco přijdu." Pak vrhnul na Leithu zlomyslný postranní pohled. "Věř mi," napodobil Althalovo oblíbené prohlášení.

"Ach, drahý," povzddechla si Leitha. "Ty už také."

"Je to součást mého vzdělání," usmál se Gher.

Den před Gostiho narozeninami byl jasný a čistý. Ale Galbakova tvář vyjadřovala pochmurnou náladu.

"Co tě trápí, příteli?" zeptal se ho Althalus.

"Chystal jsem pro Gostiho překvapení," odvětil vysoký Arum, "ale obávám se, že nebude fungovat."

"Jaké překvapení?"

"Myslel jsem, že by bylo zábavné, kdybychom ho ráno na jeho narozeniny probudili, odnesli do stodoly a shodili z půdy do sena."

"To by možná bylo zábavné pro tebe, Galbaku, ale myslím, že Gostimu by to tak nepřípadalo. Co tě přimělo změnit názor?"

"Půda není dost pevná, aby udržela jeho váhu. Skočit do hromady sena je sice zábavné, ale myslím, že propadnout se podlahou půdy i senem a narazit do země by se Gostimu moc nelíbilo."

"Asi máš pravdu," souhlasil Althalus. "Ale rád bych viděl, jak by se přitom Gosti tvářil."

Když se Althalus a Gher vrátili do místnosti, kde spali, zazněl Althalovi v hlavě Eliarův hlas.

"Zrovna jsem skončil s vylepšováním medoviny," sdělil mu mladý Arum.

"Doufám, že jsi nevylepšil úplně všechnu medovinu," odvětil Althalus.

"Ne," řekl Eliar. "Vylepšil jsem jenom posledních deset soudků až úplně vzadu ve skladišti. V soudcích vpředu je jen obyčejná medovina. Ta se bude pít dnes večer. Vylepšená medovina přijde na řadu až zítra při večeři."

"Perfektní," usmál se Althalus potěšeně a zamnul si ruce. "Nechci, aby se kompletně zpili než začne večer. Člověk, který se opije v poledne, už může být o půlnoci zase fit. Jestlipak jsi tu zvláštní medovinu ochutnal?"

"Smaragd mě nenechala," odvětil Eliar trochu nervózně.

"Myslím, že se zastavím v kuchyni a zjistím, jestli je tak silná, jak má být." Trochu zaváhal. "Ale Smaragd o tom raději neříkej," dodal.

"Ona stojí přímo vedle mě, Althale."

"Aha," řekl Althalus. "Ahoj Smaragd. Jak se máš?"

"Já se mám dobře," odvětil její hlas. "Ale ty se budeš mít špatně, jestli to s tím ochutnáváním přeženeš."

"To je výhrůžka, Smaragd?"

"Ne, Althale, to je slib."

Althalus se otočil a vydal se do kuchyně s Gherem v závěsu. Když tam dorazili, nabral si Althalus do poháru medovinu ze soudku v přední části skladiště a do dalšího poháru nabral vzorek ze zadní části. První pohár chutnal dobře; když se ale Althalus napil z druhého, začal lapat po dechu a oči se mu naplnily slzami.

"Udělal to Eliar správně?" zašeptal Gher.

"Ano," zasípěl Althalus a snažil se popadnout dech.

"Nepoznají Gostiho muži ten rozdíl?"

"Silně pochybuju. Tou dobou, kdy dojde na posledních deset soudků, už budou stejně napůl opilí. Bude jim úplně jedno, co vlastně pijí." Althalus pohlédl ke dveřím kuchyně. "Někdy ke sklonku dne bys měl tu a tam přinést pár džbánů medoviny strážným u dveří pokladnice," navrhl. "Začni s tou obyčejnou a později přejdi na silnější. Ghend je občas trochu příliš rychlý s nožem, a proto nechci, aby byli ti strážní vzhůru v nesprávnou dobu. Pochybuji, že by během oslavy někdo chodil stráže kontrolovat, ale raději budeme hrát na jistotu. Pokud budou mít strážní podříznuté krky, i ten nejopilejší Arum pravděpodobně spustí poplach."

"To je při každé loupeži tolik detailů?" zeptal se Gher. "Mám z tebe pocit, že jsi spočítal i listí na tom stromě těsně před bránou."

"Tak daleko jsem nezašel," řekl Althalus, "ale když plánuješ loupež, vždycky by ses měl snažit uvážit každou možnost předem. Zloděj, který používá hlavu, si hlavu zachová na krku."

"Budu si to pamatovat."

"Výborně. Pojdme se vmístit mezi ostatní. Gosti se brzo probudí. Už nic nejedl šest hodin a to je obvyklé

maximum, co dokáže vydržet."

"Proto také spí v křesle u stolu, ne?"

"Ano, to je jeden z důvodů. Mnohem důležitější je ale to, že už nedokáže chodit. Vůbec necvičí a váží tolik jako kůň. Nohy už ho neunesou."

Oslava narozenin byla zpočátku celkem poklidná. Galbak pronesl stručný zahajovací projev, který zakončil tím, že svému obrovitému náčelníkovi nechal přinést bohatou narozeninovou snídani.

Gosti se rozzářil a hladově se vrhl na jídlo.

Althalus chvíli počkal, dokud tlustých neutišil svůj nejhorší hlad půlkou šunky, a pak se opřel v křesle a začal. "Hele, Gosti, už jsem ti vyprávěl tu historku o šílenci, kterého jsem potkal v severním Kagwheru?"

"Myslím, že ne, Althale," odvětil Gosti a zamyšleně přitom žvýkal. "Jak jsi ale dokázal poznat, že je blázen? Každý Kagwheřan je tak trochu divný."

"Tenhle byl divnější než ostatní, Gosti," sdělil mu Althalus. "Potuloval se podél okraje světa a většinu času trávil tím, že hovořil k Bohu. To dělá spousta lidí, ale tenhle chlapík věřil, že mu Bůh odpovídá."

"Tak to byl opravdu blázen," pokýval hlavou Galbak.

"Pověz nám ten příběh, Althale," naléhal další Arum.

"Dobrá," začal Althalus, „je to už nějaký čas, co jsem se z Hule vydal do Kagwheru za obchodem a jednoho rána poblíž okraje světa jsem se probudil, protože jsem uslyšel, jak někdo mluví." Pak popsal shrbeného staříka a jeho příběh se pak zvrhl v čistý výmysl, který se pravdě podobal jen velmi vzdáleně. S pokračujícím ránem byla hostina čím dál hlučnější a časně odpoledne vypukly první rvačky. Dobrá nálada se vrátila v čase večere, když byly přineseny první soudky vylepšené medoviny.

O hodinu později se začalo zpívat a nedlouho poté i chrápat.

"Odnes trochu té silné medoviny strážným před pokladnicí, Ghere," přikázal mu Althalus tiše. "Pak běž ke stájím a osedlej koně."

"Dobrá," přisvědčil Gher.

"Viš co máš dělat? Nezapomeň, že musíš odvést Khnomovu pozornost na dostatečně dlouhou dobu, abys Ghendovu Knihu mohl předat Smaragd."

"Zvládnu to, Althale," ujistil ho Gher.

Khnom vyklouzl z Gostiho velké síně nedlouho po Gherově odchodu a po několika chvílích Althalus mrkl na Ghenda.

Muž s ohnivýma očima si nasadil bronzovou přilbu a nenápadně opustil sál.

Althalus napočítal do stovky a potom vstal i on, rozhlédl se po opilých Arumech a vydal se ke dveřím.

"Proč to zdržení?" zašeptal Ghend.

"Jen jsem se ujišťoval, že nikdo není vzhůru," odpověděl Althalus. "Pusťme se do práce."

Prošli chodbou až ke třem schodům vedoucím ke dveřím pokladnice. Před schody leželi oba chrápající opilí strážní.

"Neměli bychom je zabít?" zeptal se Ghend.

"Rozhodně ne," řekl Althalus pevně. "Mrtví přitahují pozornost a to je to poslední, co chceme. Až ukradneme zlato, zamknu dveře pokladnice, aby si nikdo nevšiml naší návštěvy. S trochou štěstí uplynou dva nebo tři dny, než se někdo podívá dovnitř, a to nám dá slušný náskok."

"Chytré," řekl Ghend obdivně.

"Jsem rád, že se ti to líbí." Althalus vyšel po třech stupních ke dveřím pokladnice a prohlédl si hrubý zámek.

"Budeš s tím mít nějaké problémy?" zeptal se Ghend nervózně.

Althalus si odfrkl. "Tenhle zámek by dokázal otevřít i Gher," řekl pohrdavě. Z boty si vytáhl dlouhou bronzovou jehlici a začal se s ní šťourat v zámku. Zanedlouho byl odměněn hlasitým cvaknutím. "A je to," řekl sebevědomě a pootevřel těžké dveře. "Jdeme dovnitř."

Ghend přikývl a proklouzl pootevřenými dveřmi do pokladnice.

Althalus vytáhl z bronzového držáku vedle dveří hořící pochodně a pak následoval Ghenda do místnosti a potichu za sebou zavřel dveře. Pak zvedl pochodně a oba dva se v pokladnici poprvé rozhlédli.

U zdi byla navršena spousta vaků ze zvířecí kůže. "Tohle nám bude trvat docela dlouho," poznamenal Ghend.

"Pochybují," nesouhlasil Althalus. "Dokonce ani takový bordelář jako je Gosti nebude házet zlato a měď do stejného pytle." Zarazil pochodeň do bronzového držáku na zdi za hrubě přitesaným stolem, došel k hromadě pytlů, jeden z nich zdvihl a zatřásl s ním. "Měď," řekl.

"Jak to dokážeš poznat?"

"Podle zvuku. Měděné mince vydávají úplně jiný zvuk než zlato. Cinkot zlata je mnohem melodičtější." Althalus se začal probírat mezi pytli. "Tady," řekl triumfálně. "Tenhle vypadá, jako by v něm byla spousta písku a je mnohem těžší než ty ostatní."

"Písku?"

"Zlatokopové v horách nemají vybavení na to, aby dokázali zlato roztavit a udělat z něj pruty, a proto svůj poplatek za přechod Gostiho mostu platí zlatým prachem. Ti, kteří naopak směřují do hor, platí v mincích." Althalus rozvázal pytel, strčil dovnitř ruku a vytáhl plnou hrst zářícího zlatého prachu. Pak ho pomalu mezi prsty pustil zpátky dovnitř. "Hezké, co říkáš?"

Ghend vypadal jako paralyzován a oči mu plály.

"Pojď mi s tím pomoci," řekl mu Althalus. "Nechceme přece omylem odnést pytel plný měďáků."

"Máš pravdu," souhlasil Ghend.

Zabralo jim zhruba čtvrt hodiny, než probrali všechny pytle a ty, které obsahovaly zlato, natahali na stůl uprostřed pokladnice.

"Myslím, že je máme všechny," řekl Althalus nakonec. Pak zamyšleně potěžkal jeden z pytlů se zlatým prachem. "Asi padesát liber," řekl zamyšleně.

"No a co?" dožadoval se Ghend.

"Máme čtyři koně, partnere, a jestli se Gostiho muži vzbudí dřív a začnou nás honit, budeme potřebovat, aby dokázali utíkat jako vyděšené jeleny. Myslím si, že na každého koně naložíme jenom dva pytle - Gherův kůň by možná unesl čtyři, ale z toho by byly později hádky. Proto navrhuji vzít jenom osm pytlů a ostatní tu nechat."

"Ale vždyť těch pytlů je tu skoro dvacet!" protestoval Ghend.

"Vezmi si jich kolik chceš, Ghende, ale jestli váha navíc zpomalí tvého koně a Gostiho muži tě chytí, nebudeš mít příležitost své zlato utratit."

"Ve stájích je spousta dalších koní."

"A chybějící koně přitahují skoro stejnou pozornost jako mrtví strážníci. Máme skvělou možnost získat třídní náskok. Jestli začneme zabíjet Gostiho lidi a krást jeho koně, můžeme ten náskok políbit na rozloučenou. Já dávám přednost cestovat nalahko a zůstat naživu, ale co chceš dělat ty, je na tobě."

Ghend si povzdychl. "Myslím, že máš pravdu," souhlasil posmutněle.

"Přednostně vezmeme pytle, kde jsou zlaté mince. Snáze se utrácejí zatímco zlatý prach je třeba nejprve roztavit a to mi nikdy moc nešlo." Althalus přešel ke dveřím a nakoukl do chodby. "Čistý vzduch," oznámil. "Jdeme na to. Uložíme pytle s kořistí v kuchyni. Jakmile odtáhneme všechno naše zlato, zamkneme za námi dveře. Pak vyjdeme na nádvoří a podél krámků odneseme pytle do stodoly. Pochybují, že někdo v pevnosti zůstal vzhůru, ale jen tak pro jistotu se budeme držet ve stínech."

"Dobrá," souhlasil Ghend. "Můžeme začít."

Každý vzal dva těžké pytle a rychle je odnesli chodbou ke kuchyni, aby se vzápětí vrátili pro dva další. Když vyšli z pokladnice, Althalus postavil své pytle na nejvyšší schod. "Běž napřed," řekl Ghendovi. "Za chvíli tě dohoním."

"Co budeš dělat?"

"Chci, aby ta místnost vypadala přesně tak jako před naší návštěvou. Jestli Galbak náhodou nahlédne dovnitř, nesmí najít nic podezřelého. Když budeme mít štěstí, nevšimne si, že byl Gosti okraden, možná i celý týden."

"Velmi chytré, Althale," řekl Ghend obdivně. "Ale ať ti to netrvá moc dlouho." Otočil se a odnesl své pytle zlata ke kuchyni, zatímco Althalus se vrátil do pokladnice a zavřel za sebou dveře. Rychle rozvázal několik pytlů s měďáky a vysypal je na podlahu. Do té hromady přimísil obsah jednoho z pytlů se zlatým prachem a prázdné pytle pak naházela na stůl. "To by mohlo stačit," zamumlal si sám pro sebe. Pak vyšel ven, vrátil pochodeň do bronzového držáku a pečlivě za sebou zamkl.

"Moc dlouho ti to netrvalo," poznamenal Ghend, když se k němu Althalus v kuchyni připojil.

"Když musím, dokážu pracovat velmi rychle," odvětil Althalus. "Jestli Galbak zítra otevře dveře pokladnice, uvidí přesně to, co chci, aby viděl. Pojd'me odnést náš lup do stodoly. Za úsvitu už chci být daleko odtud."

"V tomhle jsem s tebou rozhodně zajedno," souhlasil Ghend.

Oba znovu vzali po dvou zlatých pytlích a kuchyňskými dveřmi vyšli ven. Opatrně se pohybovali stíny kolem krámků, až nakonec dorazili ke stodole.

"Co vám trvalo tak dlouho?" dožadoval se Gher a jeho šepot zněl vyděšeně. "Málem sem tu zešíle!"

"Uklidni se, Ghere," řekl mu Althalus. "Co je to s tebou?"

"Máme potíže, Althale!"

"Mluv potichu," zasyčel Ghend. "Co se děje?"

"Tohle se děje," opáčil Gher napjatě. Ukázal na nehybnou postavu ležící za dveřmi stáje. "To je Khnom, pro případ, že ho nepoznáváš. Už jsme měli připravený a osedlaný koně a čekali jsme na vás, když se sem najednou vpotácel opilej Arum a mumlal něco o tom, že si de skočit do sena. Khnom se snažil vymyslet nějakou historku, aby vysvětlil, proč sme tady, ale ten Arum byl tak opilej, že ani neposlouchal. Nejspíš si myslel, že si chceme skočit dřív než on, a tak Khnoma praštil támhletím dřevěným vědrem. Khnom padl na zem jako podřátek. Ten opilej Arum pak vyšplhal po žebříku a skočil do sena. Jenomže se netrefil a přistál špatně. Nejspíš si zlomil vaz, protože úplně přestal dechat. Nenapadlo mě nic jinýho než ho zaházet senem. Khnom ještě dechává, ale pořád se neprobral. Co budeme dělat?"

"Otevři zadní dveře," řekl mu Althalus. "Ghend a já přineseme zbytek našeho zlata. Pak se rozhodneme, co s Khnomem."

Když se Ghend a Althalus vraceli do kuchyně, mumlal si Ghend kletby. "Zrovna teď se přihodí taková pitomost!" vztekal se.

"Možná ho probereme, když na něj nalijeme vodu," řekl Althalus. "Jestli ho to neprobudí, budeme ho muset přivázat k sedlu a ty povedeš jeho koně. Nemůžeme ho tu nechat. Galbak by z něj vymáčkl pravdu za půl minuty. Nejdřív přineseme zbytek zlata. Pak se rozhodneme, co s Khnomem."

Popadli zbylé čtyři pytle zlata a vrátili se do stodoly. "Už se aspoň pohnul?" zeptal se vztekle Ghend Ghera.

"Ani omylem," odvětil Gher. "Nalil jsem mu studenou vodu do obličeje, ale vůbec nereaguje. Ten Arum ho praštil opravdu pořádně."

Ghend poklekl vedle svého přítele a začal ho popleskávat po tvářích.

"Co se doopravdy stalo, Ghere?" zašeptal Althalus.

"Byl jsem to já, kdo Khnoma praštil tím vědrem, Althale," přiznal Gher. "Khnom je vážně prohnáný a já jsem měl pocit, že i ode mě čeká nějakou prohnanost - něco jako že se k němu připlížím zezadu a bodnu ho do zad nebo tak něco. A tak mě napadlo, že nejlepší způsob, jak být prohnáný, je nebýt prohnáný, a tak jsem k němu prostě přišel s tím vědrem, jako bych ani nevěděl, že ho mám v ruce. Když jsem k němu šel, díval se přímo na mě a dokonce se usmíval. Já jsem ani nemrknul, prostě jsem ho tím vědrem jen přetáhl přes hlavu tak silně, jak jsem dokázal. Když padal, vypadal děsně překvapeně. Pak jsem ho praštil ještě párkrát, dokud mi Smaragd neřekla, abych toho nechal. Muselo jí to připadat zábavné, protože se smála. Pak mi řekla, že to zařídí tak, aby si Khnom vůbec nepamatoval, že jsem ho praštil." Gher vypadal trošičku zahanbeně. "Nebyla to zrovna jemná lest, Althale," řekl omluvně. "Ani jsem se za ním neplížil, ani jsem ho neobelstil, jak se ode mne asi čekalo. Prostě jsem přišel přímo ke Khnomovi a praštil jsem ho kbelíkem přes hlavu."

Althalus se ze všech sil snažil zadržet smích. "Udělal jsi to skvěle, Ghere," řekl s potlačovaným úsměvem. "Udělal jsi to opravdu skvěle."

"Eliar odnesl Ghendovu knihu Smaragd a okamžitě se s ní vrátil zpátky," pokračoval Gher. "Myslím, že s ní provedla to, co potřebovala a teď je ta kniha přesně tam, kde byla předtím, než jsem Khnoma praštil tím vědrem."

"Takže jsme zvládli přesně to, co jsme měli, a to je jediné na čem záleží. Pojd'me teď naložit naše zlato, ať můžeme zmizet."

KAPITOLA TŘINÁCT

Když přivazovali pytle zlata k sedlům, Ghend se vztekal a mumlal si kletby v jazyce, který Althalus neznal. "Mohlo to být horší, Ghende," řekl mu. "Vést koně s Khnomem přivázaným k sedlu sice bude trochu nepříjemné, ale jinak se není čeho bát. Já a Gher dohlédneme, aby tě nikdo nesledoval, takže nemusíš spěchat."

"Může být," zavrčel Ghend. "Ale všechno šlo tak hladce a pak se stane tohle."

Althalus pokrčil rameny. "Takové věci se občas stávají. Nemůžeš předvídat všechno. Mohlo to být horší. Ten Arum mohl Khnoma zabít a pak vyvolat poplach."

"Asi máš pravdu." Ghend vyšel z otevřených dveří stodoly a pohlédl na hvězdami pokryté noční nebe.

"Za jak dlouho odhaduješ, že začne svítat?"

"Tak za čtyři hodiny. Pořád máme spoustu času."

"Určitě dorazíš do Hule?" zeptal se ho Ghend. "Pořád je tu ještě ta druhá záležitost, kterou bych s tebou rád probral."

"Budu tam," slíbil Althalus. "Ty a Khnom jed'te napřed a všichni se pak setkáme v Nabjorově táboře."

Naše spolupráce funguje velmi dobře, Ghende, a představa partnerství se mi zamlouvá čím dál tím víc."

"Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než se ty a Gher dostanete do toho tábora?"

"To hodně závisí na tom, jak brzo se Gostiho lidé proberou z dnešní oslavy. Když budeme mít dvoudenní náskok, budeme s Gherem za vámi pozadu jen o den. Pokud se ale poženou po naší stopě, může nám to zabrat dva týdny. Ale v Nabjorově táboře je spousta možností, jak se pobavit, takže tam čas rychle utíká."

Zvedli Khnomovo nehybné tělo do sedla a bezpečně ho přivázali. "Gher a já uklidíme stodolu a setkáme se na kraji lesa."

"Uklízet?" zeptal se Ghend zvědavě.

"Chceme, aby to tu vypadalo přesně jako před oslavou. Pokud by se něco změnilo, mohlo by to vzbudit zvědavost."

"Co budeš dělat s tím mrtvým Arumem?"

"Naházíme na něj ještě víc sena. Počasí je zatím dost chladné, takže mrtvola nezačne páchnout alespoň pár dnů. Ale až Galbak zjistí, že jsme navštívili pokladnici, bude to už stejně jedno. Nemáš náhodou kus lanka, Ghende?"

"Lanka?"

"Musím nějak zvenčí zase zajistit závoru. Nechceme přece odjet a nechat za sebou otevřené dveře bouchající ve větru."

"To máš určitě pravdu." Ghend se začal prohrabávat sedlovými brašnami a během hledání vytáhl knihu. Althalus zadržel dech.

"Bude tohle stačit?" zeptal se Ghend, který z brašny vytáhl dlouhou koženou šňůru.

"Mělo by. Díky."

"Není zač." Ghend vrátil Knihu zpátky do brašny. "Ať ti to netrvá moc dlouho, Althale," řekl a vyšvihl se do sedla. "Před ránem chci být co nejdál odsud." Pak projel otevřenými dveřmi a za sebou táhl Khnomova koně.

"Proč jsi byl tak nervózní?" zeptal se Gher.

"Nebyl jsem si úplně jistý, jestli z Knihy nevycítí nějaký drobný rozdíl," vysvětloval Althalus. "Dwein dotek ji mohl změnit."

"Ve skutečnosti tyhle dveře nebudeš zamykat, že ne?"

"Samozřejmě, že ne. Jen jsem chtěl s tímhle nápadem přijít dřív než Ghend." Začal dělat jako že zvenčí pracuje se závorou na dveřích. Hvězdné světlo bylo slabé, ale Ghend měl velmi zvláštní oči a Althalus si nebyl jistý, jak dobře jeho nepřítel dokáže vidět ve tmě. Pak on i Gher nasedli na koně, přešli křovinatou oblast mezi palisádou Gostiho pevnosti a nejbližším lesem a připojili se ke Ghendovi a bezvědomému Khnomovi. "To je tak zhruba všechno," řekl Althalus. "Myslím, že bys neměl moc spěchat, Ghende. Jestli Khnomův kůň začne cválat, náš spící přítel ti sklouzne na stranu a ty ho budeš muset narovnávat. Až se Khnom probere, můžete ztrátu dohnat. Drž se stranou od hlavní cesty a pozor při projíždění kolem vesnic. Já a Gher za sebou necháme tolik stop, abychom Galbaka přesvědčili, že všichni jedeme na jih. Neměl bys mít žádné potíže, ale stejně buď opatrný."

"Dobrá," řekl Ghend. "Takže se uvidíme v Nabjorově táboře."

"Hezkou cestu," popřál mu Althalus. Pak otočil koně. "Jedeme na jih, Ghene."

"Ano, pane," odvětil Gher.

Poté, co Ghend a jeho bezvědomý společník zmizeli z dohledu však Althalus přitáhl uzdu. "Jsi tam, Eliare?" zavolal přes rameno.

"A kde myslíš, že bych byl?" zazněl Eliarův hlas odněkud zezadu.

"Napadlo mě, jestli si tě Andine nezabrala pro sebe. Dám ti naše zlato. Ulož ho na bezpečné místo."

"Dobře se o ně postarám," slíbil Eliar.

"Althale," zamumlal Dwein hlas.

"Ano, Smaragd?"

"Víš, že bys to zlato mohl vrátit do pokladnice?"

"Nebud' hloupá," napomenul ji.

"Vždyť ho doopravdy nepotřebuješ, láska. Máš přece svůj osobní zlatý důl."

"Tvrď jsem si to zlato odpracoval a ani mě nenapadne se ho vzdát."

"Tak nějak jsem věděla, že to řekneš." Althalus jeden po druhém zvedl pytle se zlatem a odnikud se objevily Eliarovy paže, které je převzaly. Pak se Gher i Althalus vrátili zpátky k odemčeným dveřím stodoly, otevřeli je a vstoupili dovnitř. "Vrátíme naše koně do stájí a odsedláme je," řekl Althalus tiše, když za sebou odsouvali závoru. "Pak se vrátíme do Gostiho síně a vzbudíme Galbaka. Nechci, aby Ghend získal příliš velký náskok."

"Udělal jsi na cestě na sever dostatek stop?" zeptal se Gher.

"Jistě," odvětil Althalus. "Od dveří stodoly až na kraj Gostiho území vedou dvojce koňské stopy. Jsou tak zřetelné, že by je mohlo sledovat i dítě, ale Galbakovi a jeho mužům bude ráno zle, takže jsem jim to raději usnadnil."

"Jsi si jistý, že dokážeš Galbaka probudit?" otázal se Gher když odsedlávali koně. "Když jsem ho viděl naposled, byl úplně pod obraz."

"Eliar už se o to postaral," ujistil ho Althalus. "Udělal s ním něco podobného co tehdy s náčelníkem Twengorem. Sice mu nebude úplně nejlíp, ale už bude schopný chápat, co mu chci říct." Althalus poplácal svého koně po zadku a zvíře postupně vstoupilo do svého stání. Althalus se pečlivě rozhlédl, aby se ujistil, že je všechno na svém místě. "Myslím, že jsme tu skončili," řekl. "Pojďme teď obrátit pozornost na Ghenda."

"Myslel jsem, že se k tomu nikdy nedostaneme," řekl Gher dychtivě.

"Až budeme v síni, tiše si lehni někam blízko ke Galbakovi."

"Mám dělat, že spím?"

"Přesně. Vymyslím si pro Galbaka historku, ke které tě nepotřebuju. Prostě lež klidně a měj oči zavřené,

dokud Galbak nezačne řvát - což začne až mu tu historku dopovím."

Gosti chrápal v mohutném křesle v čele stolu a většina ostatních Arumů spala různě na podlaze. Althalus si všiml, že všeobecné chrápání tu a tam narušilo zasténání. "Někteří se začínají probírat," řekl Althalus chlapci. "Běž na své místo a snaž se vypadat jako že spíš."

"Dobře," řekl Gher a rychle se přesunul nedaleko od místa, kde se nepokojně převaloval Galbak.

Althalus se dokradl ke stolu, pak se chytil za hlavu a na tváři se mu objevil přesvědčivý utrápený výraz.

Poklekl vedle Gostiho bratrance, natáhl ruku a slabě s ním zatřásl. "Galbaku," řekl sípavě, "myslím, že by ses měl probrat."

Galbak zachrápal.

Althalus s ním zatřásl silněji. "Galbaku," řekl o něco silněji, "probud' se. Myslím, že se něco děje."

Galbak zasténal. "Ach bohové!" zaklel a přitiskl si třesoucí se ruku na čelo.

"Galbaku!" řekl Althalus a naléhavě s ním znovu zatřásl. "Vstávej!"

"Althalus?" zeptal se Galbak a jeho zalepené oči se otevřely. "Co se děje?"

"Myslím, že jsme narazili na špatnou várku medoviny," řekl mu Althalus. "Poslední půl hodiny mi bylo špatně jako psovi. A na nádvoří jsem viděl něco, co bys měl určitě vědět."

"Mám pocit, že se mi rozskočí hlava," zasténal Galbak. "Nech mě spát. Můžeš mi o tom říct ráno."

"To už by mohlo být pozdě," řekl Althalus ustaraně. "Stalo se tu něco, co mi pěkně smrdí, tak mě poslouchej. Možná se mýlím, ale myslím, že jste byli okradeni."

"Cože!" Galbak se napůl posadil a oběma rukama se popadl za hlavu. "Proboha!" zasténal. "O čem to mluvíš, Althale?"

"Před chvílí jsem se probudil, břicho v jednom ohni," řekl mu Althalus. "Vyplazil jsem se na nádvoří a vyzvracel jsem se z podoby. Už mi párkrát bylo špatně, ale takhle nikdy. Nicméně jsem si přitom všiml, jak se někdo plíží přes nádvoří. Byli dva a nesli nějaké pytle, které vypadaly hodně těžké. Pak prošli světlem pochodně a já jsem uviděl, že je to Ghend a ten jeho služebník Khnom. Podle toho, jak se kolem sebe rozhlíželi, bylo celkem jasné, že nechtějí, aby je někdo viděl. Pak Khnom upustil jeden z pytlů a ten při dopadu zacinkal. Nemůžu na to přísahat, Galbaku, ale znělo to jako pytel plný zlata." Galbak odtáhl ruce z obličejů a nevěřícně na Althala pohlédl.

"A pak," pokračoval rychle Althalus, "vešli do stájí a za chvíli jsem uslyšel vrzání - jako když někdo otevírá dveře. Ten zvuk jako by přicházel ze zadní části stodoly. Pak jsem uslyšel zvuk koňských kopyt. Myslím, že by ses měl jít rychle podívat do Gostiho pokladnice. Neměl jsem zrovna čistou hlavu, takže jsem si to možná jenom představoval, ale jen tak pro jistotu by ses tam asi měl jít podívat."

Galbak se vyškřábal na nohy. Vzápětí se předklonil a začal násilně dávit. "Pojď se mnou!" vyštěkl na Althala, když se zotavil.

Spěchali chodbou až ke schodům vedoucím ke dveřím pokladnice. Strážní stále mírumilovně chrápali a Galbak je překročil a otevřel dveře. Pak se slabě zasmál. "Zbytečně jsi mě připravil o rok života, Althale. Dveře jsou pořád zamčené, takže je všechno v pořádku. Musel jsi mít nějakou noční můru."

"Myslím, že by ses měl raději podívat dovnitř, Galbaku," navrhl Althalus. "Už jsem zažil spoustu nočních můr, ale jestli tohle byla noční můra, tak je první, ve které figurovalo zvracení. Budu se cítit mnohem líp, když se pro jistotu podíváš dovnitř."

"Možná máš pravdu," usoudil Galbak, "a koneckonců když se podívám dovnitř, nic mě to nebude stát."

Z váčku u pasu vytáhl velký bronzový klíč, otevřel dveře pokladnice a z držáku vedle dveří vyjmul pochodeň. Pak otevřel dveře, pozvedl pochodeň nad hlavu a vstoupil dovnitř.

Althalus potlačil vítězný úsměv. Hromada měďáků na podlaze a pytle na stole by měly získat Galbakovu okamžitou pozornost.

Když Galbak vyběhl z pokladnice, hlasitě klel. "Měl jsi pravdu, Althale!" napůl vykřikl. "Pojď se mnou!"

Althalus přikývl a následoval vysokého Aruma zpátky do velké síně. "Na nohy!" řval Galbak a bezohledně kopal do ležících Arumů. "Byli jsme okradeni!"

"Co to říkáš, Galbaku?" dožadoval se Gosti hlasem zastřeným spánkem.

"Někdo otevřel tvoji pokladnici, Gosti!" zařval Galbak na svého bratrance. "Někdo odemkl zámek a vlezl dovnitř! Všude po podlaze jsou poházené mince a chybí několik pytlů zlata!"

"Jsi opilý, Galbaku," odsekl Gosti. "Hlavní brána je zamčená. Dovnitř se nemohl nikdo dostat."

"On už uvnitř v pevnosti byl, ty hlupáku!" přerušil ho Gosti. "Okradl tě Ghend a ten jeho sluha! Althalus ho viděl, jak se plíží ven s pytlí tvého zlata!" Pokračoval v buzení opilých Arumů. "Do stájí a sedlejte koně! Ti zloději nebudou daleko před námi! Pohyb!"

"Řekne mi někdo, co se děje?" dožadoval se Gosti.

"Pověz mu to co mně, Althale," přikázal mu Galbak.

"Probudil jsem se, protože mi bylo zle, Gosti," vyprávěl Althalus. "Vypotácel jsem se na nádvoří a zrovna jsem se zbavoval spousty dobré medoviny, když jsem uviděl Ghenda - toho, který tvrdil, že přichází z Regwosu. On a jeho přítel se kradli přes nádvoří jako liška s uloupeným kuřetem. Lidé se takhle nekradou, pokud nemají co skrývat, a tak jsem je sledoval. Ještě předtím, než se dostali do stájí, Khnom upustil pytel, který nesl, a ten při dopadu zacinkal. Vešli do stájí a asi o minutu později jsem uslyšel koně pádící na sever."

"Viděl jsi je vyjíždět hlavní branou?" zeptal se Gosti.

"Ne, to jsem neviděl, ale ty koně jsem slyšel." "Tak to musel být někdo jiný," řekl Gosti. "Hlavní brána je jediná cesta ven z pevnosti."

"Mýlíš se, Gosti," nesouhlasil šedovlasý starý válečník, kterého Althalus poznával. "Ve stodole jsou zadní dveře. Nikdo je už celé roky nepoužíval, ale stejně tam jsou. Možná byly zatlučené prkny, ale ten Ghend tu byl dost dlouho na to, aby ta prkna sundal."

"Galbaku!" zařval Gosti. "Běž se podívat do pokladnice!"

"Už jsem ti říkal, Gosti, že jsem tam byl!" zařval Galbak nazpátek. "Okradli tě, bratranče!"

"Tak ty parchanty dožeňte!" zaburácel Gosti. "Chci svoje zlato zpátky!"

"Přesně to právě dělám, ty tlust'ochu!"

"Velmi chytré," zamumlal Gher směrem k Althalovi.

"Jsem rád, že se ti to líbilo."

"Co uděláme teď?"

"Ty zůstaneš tady. Když se tě někdo zeptá, kde jsem, řekni mu, že se mi zase udělalo zle a musel jsem ven. Rozhodně se nechceme připojit k pronásledování. Ghend nás nesmí vidět mezi pronásledovateli." Galbak kopanci a nadávkami probudil arumské válečníky a zhruba o čtvrt hodinu později už byli všichni na koních a připraveni na nádvořích. Galbakovi zvědové našli stopy, které Althalus tak pečlivě udělal ode dveří stodoly až k cestě, jež se klikatila podél řeky. Hlavní brána se otevřela a Galbak vedl své muže za oběma zloději.

Přestože všechno šlo přesně podle plánu, když se Althalus vracel do Gostiho velké síně, cítil zvláštní nespokojenost. Galbaka si upřímně oblíbil a nebyl nikterak hrdý na to, že Gostiho vysokého bratrance oklamal. Jistě, byla to nezbytná součást plánu a vyšší cíl, který sledovali, byl ušlechtilý, ale stejně...

"Galbak má dobrou šanci ty zloděje dohnat, Gosti," řekl. "Ghend a Khnom nemají víc než hodinu náskok a neznají zdejší terén tak dobře jako Galbak." Pak na tlustého klanového náčelníka vrhl povzbudivý úsměv. "Možná ti to bude připadat zvláštní, ale Ghendova lakota ve skutečnosti pracuje pro nás."

"Tomu nerozumím, Althale," opáčil Gosti.

"Zlato je velmi těžké, Gosti," vysvětloval Althalus, "a z toho, co říkal Galbak, jsem pochopil, že v tvé pokladnici ho chybí osm pytlů."

Gosti zasténal. "Osm pytlů!" málem se rozplakal.

"Bylo by lepší, kdyby Ghendova lakota šla ještě dál, ale osm pytlů by mělo stačit. Ghend a Khnom mají jen dva koně a váha těch pytlů je bude hodně zpomalovat. Zato Galbak a jeho muži cestují nalehko, takže se budou pohybovat rychleji. Řekl bych, že zítra odpoledne ty zloděje chytí."

"To opravdu dává smysl, Althale," řekl Gosti a na jeho zpocené tváři se objevil úlevný úsměv.

"Tvému zlatu se od tebe zjevně nechce, Gosti. Všimni si, jak s tebou a Galbakem spolupracuje na chycení těch zlodějů."

"Víš, že máš pravdu? Takhle jsem nad tím nepřemýšlel."

"To zlato patří tobě, Gosti, a teď dělá všechno pro to, aby se ti vrátilo."

"Líbí se mi tvůj způsob myšlení, Althale."

"Neuškodí dívat se na věci z té lepší stránky."

Althalus a Gher zůstali v Gostiho sídle ještě několik dnů po loupeži. Jejich tlustý hostitel byl čím dál

nešťastnější, protože od Galbaka nepřinášeli dobré zprávy.

"Myslím, že je čas, abychom vyrazili," řekl Althalus Gherovi ráno třetího dne. "Přejedeme Gostiho most a setkáme se s Eliarem na druhé straně řeky. Pak se vrátíme zpátky do Domu."

"Myslel jsem, že pojedeme do Hule a počkáme tam na Ghenda."

"O tom si chci promluvit se Smaragd. Docela jsme si tu pohráli s realitou a myslím, že než přikročíme k dalšímu bodu našeho plánu, bude lepší, když se obnoví původní verze zdejších událostí. Pokud mohu říct, otevřeli jsme tu jednu novou možnost. Pokud si budeme zahrávat dál, otevře se tučet nebo víc dalších možností. Dvě možnosti zvládnou, ale dvanáct nebo čtrnáct už na mě bude moc."

"Ale bylo by to mnohem zábavnější," řekl Gher a oči se mu rozjasnily.

"Ani na to nemysli," řekl mu Althalus pevně.

Sbalili si svůj skrovný majetek a navštívili Gostiho ve velké síni. "Opravdu bych tu rád ještě zůstal, Gosti," omluvil se Althalus, "ale tohle jaro se mám setkat s jedním chlapíkem v Maghu, a ten by byl hodně našťavaný, kdybych ho nechal čekat až do léta. Máme spolu dojednaný jistý obchod a on nesnáší zdržení."

"Chápu, Althale," odpověděl Gosti.

"Rádi bychom překročili tvůj most, ale zrovna teď se mi nějak nedostává peněz. Myslíš, že bych - ?" Althalus nechal ta slova viset ve vzduchu.

"Pošlu zprávu strážným na mostě," odpověděl Gosti. "Myslím, že alespoň to ti dlužím. Tvé historky mi pomohly ukrátit dlouhou, nudnou zimu a byl jsi to ty, kdo nám oznámil tu loupež. Kdybys neviděl Ghenda, jak se plíží ven z pevnosti, trvalo by nám týden, než bychom to zjistili sami."

"Doufal jsem, že se na to budeš dívat takhle. Až budeme příště procházet Aramem, zastavíme se tu. Pak můžeš vyprávět ty mně historku o tom, jak Galbak chytil Ghenda a přibil ho na strom, aby ho mohli sežrat vlci."

"Myslím, že to by Galbak neudělal, Althale."

"Tak mu to navrhní, až za ním příště pošleš posla."

Gosti odpověděl zlým úšklebkem. "Z toho by byla opravdu pěkná historka, co?" řekl.

"To by rozhodně byla a pokud se rozšíří, bude trvat hodně, hodně dlouho, než zas někoho napadne tě okrást."

Pak Althalus a Gher vešli do stájí, osedlali koně a vyjeli z Gostiho pevnosti. Výběrčí na mostě je pustil bez placení a ještě jim zamával na rozloučenou. Na řeku zalitou paprsky ranního slunce byl krásný pohled.

"Vyšlo to docela dobře, že jo, Althale?" řekl Gher docela pyšně.

"Souhlasím, Ghere," přikývl Althalus. "Jenom bych si přál, abychom přitom nemuseli oklamat Galbaka."

"Proč ti to vadí?"

Althalus pokrčil rameny. "Mám ho rád a to, že jsem ho takhle podvedl, mi zanechalo v puse hořkou pachut'."

"Tamhle je Eliar," řekl Gher a ukázal. "Pokud sebou hodíme, možná nám ještě Smaragd připraví něco k jídlu. Její kuchyně mi celou zimu hrozně chyběla."

"Mně taky, Ghere."

Eliar je přivítal a zavedl je do lesa. "Na Smaragd to udělalo veliký dojem, Althale," řekl mladý muž.

"Nenapadlo by mě, že bude schvalovat tvůj postup, ale celou dobu, když jste Ghenda vodili za nos, se smála."

"Ona má uměleckého ducha, Eliare," vysvětloval Althalus, "a lest, kterou jsme s Gherem upředli kolem Ghenda, je uměleckým dílem. Dej mi trochu času a já ze Smaragd udělám nejlepšího zloděje na světě." Provedli koně dveřmi, které ústily v jižním křídle Domu a brzy kráčeli po schodech do Dweiny věže.

"Všichni zdravíme vítězné hrdiny," řekla Leitha.

"Zbavíš se někdy tohoto zlovyku?" zeptal se jí Althalus.

"Obávám se, že ne, tati," vrhla na něj zářivý úsměv.

"Může se podívat na imitaci černé Knihy, kterou jsi vytvořila, Smaragd?" zeptal se.

"Je tamhle na té mramorové lavici, miláčku," odpověděla a ukázala naznačeným směrem.

Althalus došel k lavici a zvedl černou Knihu. "Obálka dokonale odpovídá skutečné Knize," řekl po

bližším prozkoumání.

"Přirozeně."

Otevřel víko krabice a zvedl první list pergamenu. Pozorně si ho prohlédl. "Z nějakého důvodu mi připadá jiný," poznamenal.

"To nejspíš proto, že ho teď dokážeš přečíst," odvětila Dweia.

"Možná ano. Když mi Ghend tehdy ukázal skutečnou Knihu, nic z toho mi nedávalo smysl. Vidím, že i tady jsou některá slova napsaná rudě." Zamračil se. "Myslel jsem, že dokážu přečíst cokoli napsaného, ale význam některých těch rudých slov mi uniká."

"Buď rád. Raději ten list vrať zpátky."

"Nemůžeme se podívat, jak si vede Ghend, Smaragd?" zeptal se Gher dychtivě. "Vsadím se, že je na tom teď hrozně špatně."

"Ano, přiměřeně špatně," řekla Andine a zlomyslně se zasmála.

"Nejednal jsi s Khnomem trochu zpřímá, Ghere?" zeptal se Bheid. "Nůž ti řekl ,klamej', ne ,bouchni ho přes hlavu'."

"Takhle to bylo nejlepší," řekl Gher, když kráčeli k jižnímu oknu. "Nechtěl jsem Nůž zklamat, ale musel jsem se Khnoma zbavit na tak dlouho, abych mohl sebrat Ghendovu Knihu. A tak mě napadlo, že ,klamej' může znamenat ,udělej něco, co od tebe Khnom neočekává'. A to, že ho bouchnu přes hlavu, bylo úplně to poslední, co by očekával."

"Jistá logika v tom je," souhlasil Bheid.

"Ghend se má co ohánět," oznámila Leitha od okna. "Galbak ho nahání jako vzteklého psa."

"Jaká škoda," řekl Althalus nepřítomně.

"Co tě trápí, Althale?" zeptala se ho Dweia. "Myslela jsem, že budeš mít radost, když se ti všechno takhle povedlo."

"To mám - do jisté míry," odvětil. "Jenom mě mrzí, že jsem pár věcí neudělal trochu jinak."

"Althala trápí, že musel oklamat Galbaka," vysvětlil Gher. "Althalus a Galbak spolu dobře vycházeli a Althalus nerad klame přátele."

"Morálka, Althale," zeptala se Dweia s předstíraným úžasem.

"Etika, Smaragd," opravil ji. "Mezi morálkou a etikou je rozdíl. Doufám, že víš jaký."

"Má perspektiva je trochu jiná, lásco," odvětila. "Až bude tohle všechno za námi, můžeme o tom pár staletí diskutovat."

"Nedokáže Khnom to samé co Eliar?" zeptal se Gher náhle. "Chci říct, není to Ghendův dvevník?"

"Víceméně ano," odvětila Dweia.

"Tak proč se vůbec namáhají s útekem? Kdybychom prchali my, stačilo by zavolat na Eliara, ten by nám otevřel dveře, a když bychom jimi prošli, vyskočili bychom někde tisíc mil daleko."

"Khnom to teď nemůže udělat, Ghere. Daeva drží své agenty pevně na uzdě. Rozhodně po nich nevyžaduje žádnou tvořivost a na své dveře v Nahgharaši je mimořádně citlivý. Nechce, aby je jeho lidé používali bez výslovného souhlasu a když to někdo udělá, čeká ho mimořádně krutý trest."

"To je dost hloupé, Smaragd," namítl Gher.

"Tím slovem jsi víceméně výstižně popsal mého bratra," souhlasila. "Vlastně oba mé bratry."

"Dweio!" protestoval Bheid.

"Oba jsou hloupí, každý trochu jiným způsobem, Bheide," řekla. "Ale hloupý je hloupý, ať už to příkrášlíš jak chceš. Deiws i Daeva se většinu času baví tím, že si pohrávají s věcmi a lidmi. Já jsem trochu uvolněnější než oni. Zjistila jsem, že dokud mě lidé milují, většinou dělají přesně to, co po nich chci." Pak pohlédla na Althala. "Hodláš doufat v blízké budoucnosti dorazit do Hule, lásco?" poznamenala mile.

"Myslím, že bychom si o tom měli promluvit, Smaragd," odpověděl vážně. "Nezahrávali jsme si už dost?"

"Moc ti nerozumím."

"Když Ghend dorazil do Nabjorova tábora minule, bylo to na podzim. Kolik věcí se změní, když tam teď dorazí počátkem léta? Jestli mě ke krádeži Knihy najme touhle dobou, nedorazím třeba k Domu o tři měsíce dříve? A pokud ano, kolik dalších věcí se tím změní?"

Dweia se mírně zamračila. "Můžeš mít pravdu, Althale. Je tu spousta věcí, které by měly zůstat víceméně tak, jak jsou."

"Nemělo by být tak těžké to zařídit, Smaragd," řekl Gher. "Jediné, co musíme, je zařídit to tak, aby Ghend a Khnom nevyklouzli Galbakovi příliš snadno. Můžeme je sledovat z okna a pokaždé, když Galbak ztratí Ghendovu stopu, vytvoří mu Eliar novou. Díky tomu Ghend zažije opravdu uspěchané léto a do Nabjorova tábora se dostane až na podzim."

"Za pokus to stojí, Smaragd," souhlasil Althalus. „A jestli to uděláme takhle, pak nemusím do Nabjorova tábora nijak spěchat. Přinejmenším budu mít dost času dopřát si koupel a vzít si na sebe čisté šaty."

"Nemohu uvěřit vlastním uším. Ty a koupel?"

"Přestaň se snažit být vtipná, Smaragd. Už se koupu pár set let a docela jsem si na to zvykl."

"Hodláš se doufám zbavit té směšné tuniky, že ano?"

"Ani omylem. Právě jsem strávil celou zimu tím, že jsem zařizoval věci tak, abych si tu tuniku mohl nechat."

"Myslela jsem, že šlo o to ošálit Ghenda, abys mu mohl ukrást jeho Knihu."

"No to samozřejmě taky, ale tunika byla to hlavní."

Dweia si povzddechla. "Musím na tobě ještě pořádně zapracovat," řekla.

KAPITOLA ČTRNÁCT

"Je dobré být zase doma," řekl Gher, když on a Althalus projížděli hlubokými lesy severního Hule. Byl časný podzim a mezerami mezi stromy prosvítaly nazlátlé sluneční paprsky. "Ty stromy mi docela chyběly." Pak se zamračil. "Ale tohle nejsou ty samé stromy, že ne?"

"Některé mohou být," odvětil Althalus, "ty menší."

"Opravdu stromy žijí tak dlouho?"

"Některé ano."

"A pořád rostou a rostou, co?"

"No, myslím, že nějaká omezení přece jen mají."

"Kde přesně je to místo, kam jedeme?"

"Možná ho poznáš, Ghere. Je to místo, kde ses k nám připojil - když jsme tě s Eliarem chytili, jak nám chceš ukrást koně. Je to jedno z těch takzvaně významných míst, na která čas od času narážíme."

"Zvláštní náhoda," řekl Gher.

"Můžeš si o tom promluvit se Smaragd, jestli chceš." Althalus pohlédl na mohutné stromy kolem. "Změnili jsme spoustu věcí, ale stromy jsou pořád stejné, a jsem si jistý, že Nabjorův tábor bude také." Pak se usmál. "Tentokrát se ale cítím mnohem lépe. Když jsem tu byl naposled, bylo mi mizerně. Měl jsem za sebou rok plný neuvěřitelné smůly." Pak naklonil hlavu a zaposlouchal se do zvuku, který slyšeli od chvíle, kdy projeli dveřmi a vstoupili do Hule. "Jeden rozdíl je jistý. Minule jsme slyšeli ten kvílivý zvuk. Ted' slyšíme píseň Eliarova Nože."

"Znamená to, že vyhrájeme?"

"To je těžké říct jistě, ale řekl bych, že jsme na dobré cestě." Althalus se zahleděl na cestu před sebou.

"Nabjorův tábor už je jenom kousek. Představím tě jeho majiteli. Bude lepší, když zase začneš mluvit jako vesnický balík. Brzy dorazí Ghend a toho by změna v tvé mluvě mohla překvapit. Dobrý zloděj by měl být důsledný. Když se snažíš někoho obelstít, je dobré tvářit se jako někdo jiný."

"Doufám, že na mě budeš dohlížet, jestli to dělám správně."

"Samozřejmě. Správný zloděj má v rukávu spoustu různých převleků a dokáže se chovat jako řada rozdílných osobností. Pak můžeš vytáhnout tu, která se na danou práci hodí nejlíp." Althalus se zamyšleně poškrábal na tváři. "Například já tentokrát použiju šťastného Althala. Minule jsem byl smutný Althalus,

tentokrát si vyzkouším další roli."

"Ty jsi teď ten, kdo určuje běh věcí, ne?"

"Ano, Ghere. Naposledy určoval běh věcí Ghend; tentokrát jsem to já. Pozorně sleduj historku, kterou si vymyslím pro Nabjora. Nebude v ní moc pravdy, ale to není důležité."

"Tak nějak si myslím, že se mylíš, Althale," namítl Gher. "My teď určujeme běh věcí, takže každá historka, kterou někomu řekneme, je pravdivá, ne? Přece ve skutečnosti nic nepředstíráš."

Althalus nechápavě zamrkal.

"Být tebou, jako první věc bych se zbavil psů v domě toho boháče v Deice. Kdyby neměl psy, věci by se vyvíjely úplně odlišně, ne? Jde o to, že teď máš možnost změnit všechno, co se stalo v minulosti a co se ti nelíbilo. Tohle je tvoje snová vize, takže se může vyvinout, jak ty budeš chtít. Bez ohledu na to, jakou historku budeš vyprávět, stane se z ní pravda."

"Už mě z tebe zase začíná bolet hlava, Ghere."

"Není to až tak těžké, Althale. Bude to jednoduché, když si budeš pamatovat, že cokoli řekneš, je pravda. Ty nemůžeš lhát - i kdybys chtěl."

"Teď jsi mi to tedy objasnil." Althalus přitáhl uzdu. "Raději dám Nabjorovi vědět, že přijíždíme. Nemá rád, když mu lidé vjedou do tábora jen tak bez upozornění." Pak zvýšeným hlasem zavolal. "Hej, Nabjore, to jsem já, Althalus. Nevzrušuj se. Jedu k tobě."

"Hej, Althale!" zaduněl Nabjor. "Vítej! Už jsem si začínal myslet, že tě Equeřané nebo Treboreánci chytili a pověsili na nejbližším stromě."

"Ani náhodou, Nabjore," zavolal Althalus zpátky. "Už bys měl vědět, že mě nikdy nikdo nechytí. Máš dobrou medovinu? Ta poslední várka nebyla nic moc."

"Pojď ochutnat," pozval ho Nabjor. "Nová várka se vydařila."

Althalus a Gher vjeli na mýtinu a Althalus na svého starého přítele pohlédl se zvláštním pocitem smutku, jak se mu v hlavě spojilo ,tehdy' a ,teď'. Věděl, že ve světě, ze kterého on a Gher přicházejí změnit minulost, je Nabjor dávno mrtvý, ale tady jeho přítel stál stejný jako vždy - veliký, hrmotný, s pronikavými očima, oděný ve staré tunice z medvědí kůže.

Althalus sesedl a vřele si s Nabjorem potřásl rukou. "Kdo je ten chlapec?" zeptal se Nabjor zvědavě.

"Jmenuje se Gher," odvětil Althalus, "a já jsem ho víceméně přijal pod svá ochranná křídla jako učedníka. Je docela slibný."

"Vítej, Ghere," řekl Nabjor. "Posaďte se, pánové. Přinesu vám trochu medoviny, a pak mi můžete povyprávět o zázracích civilizace."

"Ehm - chlapci žádnou medovinu nenos," řekl Althalus rychle. "Gher má starší sestru, která pítí silně neschvaluje. Nevadí jí lhát, podvádět a krást, ale proti některým drobným životním potěšením dokáže kázat celé týdny. Kdyby se k ní doneslo, že jsem Ghera svedl na scestí, mohla by si ho zavolat zpátky domů a už ho se mnou nikam nepustit."

"Pár takových jsem taky potkal," řekl Nabjor. "Ženy jsou občas trochu zvláštní. Mám trochu nezkašeného jablečného moštu. Bude to pro tvého učedníka v pořádku?"

"Na moštu neshledávám nic špatného."

"Výborně. Takže pro nás medovinu a pro Ghera mošt. Nad ohněm se na rožni peče kýta lesního bizona. Dejte si. Přinesu taky bochník chleba."

Althalus a Gher se usadili na kládě u ohně a z kýty nabodnuté na rožni si uřízli maso, zatímco Nabjor plnil dva poháry pěnící medovinou a třetí zlatavým moštem. "Tak jak to vypadá v civilizaci?" zeptal se.

Althalus si uvědomil, že tohle je důležitý moment. Tady se dají měnit věci. "Civilizace překonala má nejdivočejší očekávání, Nabjore," odvětil nadneseně. "Šťěstěna se na mě usmívala na každém kroku. Opravdu mě musí úplně zbožňovat." Dlouze se napil medoviny. "Tahle várka se ti opravdu vydařila, příteli," složil Nabjorovi poklonu.

"Myslel jsem si, že ti bude chutnat."

"Je dobré být doma, kde je k pití medovina. Tam dole v civilizaci zřejmě vůbec nevědí, jak ji vařit. To jediné, co můžeš koupit v jejich tavernách, je kyselé víno. Jak jsou obchody?"

"Docela dobře," odpověděl Nabjor potěšeně. "Můj tábor si získal určitý věhlas. Už skoro každý v Hule ví, že pokud chce pohár dobré medoviny za rozumnou cenu, je Nabjorův tábor přesně tím místem, kam

se vypravit. Ten, kdo touží po společnosti krásné dámy, najde ji tady. Ten, kdo náhodou narazil na něco cenného a chce to prodat, aniž by mu byly kladeny ponižující otázky, jak k tomu přišel, může přijít sem a já se s ním rád pobavím o ceně."

"Brzy se budeš jen tak povalovat a zemřeš jako boháč, Nabjore."

"Proti tomu bych nic neměl. Ale to je teď trochu mimo. Raději mi pověz, co jsi zažil dole v nížině. Neviděl jsem tě víc než rok, takže máš určitě co povídat."

"Ani bys nevěřil, jak skvěle mi všechno vyšlo, Nabjore," odvětil Althalus se širokým úsměvem.

"Všechno, čeho jsem se dotkl, se proměnilo ve zlato." Přátelským gestem položil ruku Gherovi na rameno. "Štěstí tohoto chlapce je skoro stejně dobré jako to moje, a když jsme je dali dohromady, nemohli jsme prohrát - jak jsme se o tom přesvědčili v Deice. Když jsme si prohlédli všechny ty jejich nádherné budovy, náhodou jsme vyslechli rozhovor o bohatém obchodníkovi se solí jménem Kweso. Ale já bych se vsadil, že to žádná náhoda nebyla. To nám moje štěstěna vycházela vstříc z jednoho směru a Gherova z druhého. Ale jestli jsi někdy kupoval sůl, jsem si jistý, že víš, že obchodník se solí je mnohem větší boháč než sebeúspěšnější zlatokop na světě."

"To ano," přisvědčil Nabjor. "Tihle obchodníci jsou nejhorší vyžírkové."

"Takže jsme našli dům toho Kwesa," pokračoval Althalus, "a já jsem Ghera poslal, aby se zeptal, kterým směrem se dostaneme k jednomu z jeho sousedů - a aby se pořádně podíval na závoru na Kwesových dveřích."

"Závora nebyla nic moc, pane Nabjore," dodal Gher. "Vypadala velká a silná, ale dokázal bych ji otevřít malíčkem."

"Je ten chlapec opravdu tak dobrý?" zeptal se Nabjor Althala.

"Proč myslíš, že jsem ho přijal za učedníka?" odvětil Althalus. "No abych to zkrátil, o pár dnů později jsme o půlnoci vnikli do Kwesova domu. Jeho služebníci spali a Kweso sám hlasitě chrápal. Ale když jsem mu položil nůž na krk, tak chrápat přestal a začal ochotně spolupracovat. Nic člověka tak nepobídne k ochotě jako hrot nože. O pár dnů později jsme Gher a já získali spoustu peněz. Poděkovali jsme Kwesovi za jeho pohostinnost, svázali ho a do pusy jsme mu strčili hadr, aby ho nepopadlo pokušení rušit své služebníky ze spaní. Pak jsme dali krásnému městu Deice sbohem. Dokonce jsme si koupili koně. Koneckonců jsme byli boháči a boháči nechodí pěšky."

"Kam ses vydal potom, Althale?" zeptal se Nabjor dychtivě.

"Další zastávku jsme si udělali v Kantonu," pokračoval Althalus. "To je město severní Treborey. V tomhle městě je nový vládce a ten má nějaké zvláštní nápady ohledně daní."

"Co jsou to daně?"

"To si nejsem tak úplně jistý. Zdá se, že podstata daní spočívá v tom, že lidé musí platit za to, aby mohli žít ve svých vlastních domech a dýchat vzduch, který jim vládce tak milostivě poskytuje. Dýchání je v Kantonu velmi drahé - stojí asi tak polovinu všeho, co člověk má. Místní boháči proto došli k názoru, že není dobrý nápad vypadat jako boháč. Oprýskaný, rozbitý nábytek je v Kantonu velice drahý a boháči berou lekce od kameníků, aby se naučili přesně pokládat dlaždice. Mají k tomu poměrně jednoduchý důvod. Nechtějí, aby výběrci daní našli místo, kde dlaždice zakrývají díru v zemi, ve které boháči skrývají své zlato. Má a Gherova štěstěna nás zavedla do taverny, kde se scházejí kantonští kameníci a ti náhodou zrovna hovořili o chlapíkovi, který právě zdědil majetek po svém strýci. Ti kameníci se bavili o tom, jak špatně ten dotyčný položil onu nejdůležitější dlaždici. Z toho, co říkali, jsme zjistili, že ten chlapík je budižkničemu a navíc tráví většinu nocí po flámech. Proto se mu v den, kdy pokládal dlaždici na místo, třásl ruce a práce se mu moc nepovedla. Aby to bylo ještě lepší, jeho služebníci měli stejné chutě jako on. Když odcházel, tvářili se, jako že jsou připraveni hlídat svěřený majetek, ale čtvrt hodiny po jeho odchodu už byl dům prázdný."

"To je ale hanba!" zasmál se Nabjor.

"Takže jsme toho večera s Gherem přišli k dalším penězům. V té době už jsme měli tolik peněz, že začalo být obtížné se s nimi vláčet, a tak jsme je po odjezdu z Kantonu zakopali na bezpečném místě - a nebylo to naposled. Máme peníze zakopané na pultu různých míst, protože kamkoli jsme se obrátili, odevšad se k nám sypalo zlato."

Nabjor se zasmál. "Víš, nemůžu si vzpomenout, kdy jsem měl tenhle problém naposledy já."

Althalus přiskočil své setkání s papírovými penězi, protože ta myšlenka mohla být pro Nabjora příliš cizí. "Celé dny bych ti mohl vyprávět o podvodech a loupežích, které jsme tam dole zvládli, ale největší úspěch ze všech se nám podařil v Arumu."

"Slyšel jsem, že tam narazili na zlato," řekl Nabjor. "Neříkej mi, že se z tebe stal zlatokop."

"To rozhodně ne, příteli," odvětil Althalus. "Hrubou manuální práci ponechávám na druhých. Gher a já jsme opustili Perquain a co nejrychleji jsme zamířili zpátky do Hule. Cestou jsme se zastavili v hospodě a tam jsme narazili na chlapíka, který měl nádhernou tuniku - byla celá z vlčí kůže a na kápi byly jako ozdoba uši."

"Vidím, že došlo k nějakému ‚převodu vlastnictví‘," řekl Nabjor a vrhl pohled na tuniku, kterou měl Althalus na sobě. "Obral jsi o ni toho chlapíka nebo ses konečně zlomil a koupil ji od něj?"

"Že ti jazyk neupadne! Já zlato kradu, Nabjore; neutracím ho. Nicméně hosté v té hospodě mluvili o boháči jménem Gosti Břicháč, který vlastní most, na němž vybírá mýtné. Ten most je jediný způsob, jak překonat řeku, která odděluje zbytek Arumu od oblasti, kde bylo objeveno zlato. Cena, kterou Gosti požaduje za přechod mostu, je do nebe volající, ale budoucím zlatokopům nezbyvá nic jiného, než zaplatit, a tak je Gosti hodinu od hodiny větší boháč. No, jak jistě víš, já nepatřím k lidem, kteří by si nechali ujít takovou možnost, a tak jsem se rozhodl Gostiho navštívit."

"Poté, co jsi získal tu vlčí tuniku?" zeptal se Nabjor s úsměvem.

"To byla taková rychlovka, pane Nabjore," usmál se Gher. "Ten chlapík s tunikou vyšel z hospody, Althalus ho následoval, praštil ho přes hlavu jílcem meče a vzal si jeho tuniku a boty."

Nabjor pozdvihl obočí.

"Přiznávám, že jsem možná zašel trochu daleko," připustil Althalus omluvně, "ale mé vlastní boty se už tou dobou začínaly rozpadat. Ten chlapík své boty nepotřeboval tolik jako já: nebyl ve stavu, kdy by dokázal ujít vzdálenost delší než pár kroků. Pak jsme s Gherem pokračovali v cestě. Asi za den jsme se zastavili v další hospodě a tam jsme znovu zaslechli lidi mluvit o Gostim Břicháčovi. Dozvěděli jsme se další podrobnosti a já jsem si začínal uvědomovat, že okrást Gostiho bude složitější, než jsem si původně myslel, a proto budeme potřebovat pomoc. V té chvíli znovu zasáhla naše štěstěna. Má štěstěna vždy byla trochu lstivá a Gherova je ještě horší. V té hospodě byli ještě další dva chlapíci, kterých jsem si všiml na první pohled, protože bylo okamžitě jasné, že to nejsou Arumové. Oči jim zazařily pokaždé, když někdo řekl slovo ‚zlato‘ a z toho jsem poznal, že pracují ve stejné profesi jako my. Když jsem vyšli z hospody, promluvili jsme si a usoudili jsme, že bude výhodnější uzavřít partnerství než si navzájem překážet."

"Ke Gostimu jsme ale přišli každý zvlášť," dodal Gher. "Dohodli jsem se, že budeme předstírat, že se navzájem neznáme. Ti dva další se jmenovali Ghend a Khnom a my jsme se ani nechtěli zdržovat blízko sebe - alespoň ne pokud by nás Gostiho lidé mohli vidět - ale pozdě v noci jsme se setkávali ve stájích nebo ve stodole, kde jsme kuli další plány, strávili jsme tam celou zimu a seznámili jsem se s každým kousíčkem toho místa a Althalus náhodou zaslechl párek staříků, jak se hádají o zadních dveřích ve stodole, protože jeden ten stařík tvrdil, že tam jsou a ten druhý, že nejsou a hádali se, i když by stačilo dojít do stodoly a podívat se na vlastní oči, ale oni se tak bavili tou hádkou, že je to ani nenapadlo, ale já a Althalus jsme se o těch dveřích spolu nehádali, místo toho jsme se šli podívat a ukázalo se, že ten stařík, který tvrdil, že tam jsou, měl pravdu, a ten, který tvrdil že ne, ji neměl - až na to, že u těch dveří byla navršena hromada sena a já jsem ji měl odházet, protože mi Althalus řekl, abych předstíral, že chci skákat z půdy do toho sena a já jsem neměl zrovna radost, že mám odřít všechnu práci - ale nakonec jsem ji taky neodřel, protože jakmile se Arumové doslechli o tom, co dělám, napadlo je, že si taky chtějí skočit, protože to bude větší zábava než se dívat na Gostiho jak jí a tloustne, a tak mi s tím senem pomohli, ale už když jsem pak udělal práce mnohem méně než jsem měl, skočil jsem si jenom dvakrát nebo třikrát, protože Arumové stáli den co den frontu dlouhou až na nádvoří a čekali, až na ně přijde řada ke skoku, a to mi vůbec nepřipadá spravedlivé, vám ano?"

Nabjor na Ghera zíral s užaslým výrazem ve tváři. "Zastaví se někdy vůbec, aby se nadechl?" zeptal se Althala.

"Moc pozorně jsem to nezkoumal, ale myslím, že musí mít něco jako žábry. Jednou jsem ho slyšel mluvit bez přestávky celé dvě hodiny. Jakmile jednou začne, je lepší se opřít a udělat si pohodlí, protože jeho

projev bude dlouhý. Abych pokračoval, když konečně nadešlo jaro, řekl mi Gostiho bratranec, že když konečně roztaje poslední sněh, slaví se Gostiho narozeniny, a to se nám perfektně hodilo do krámu. Při oslavě budou všichni opilí pod obraz a cesta k pokladnici bude volná. Arumové se zpravidla zpíjejí do bezvědomí a neprobudí je ani zemětřesení nebo výbuch sopky."

"Nádhera!" zasmál se Nabjor.

"I nám se to líbilo. Takže Ghend a Khnom šli do stájí, aby osedlali koně, zatímco já s Gherem jsme překročili spáče, kteří měli hlídat pokladnici a odemkli jsme zámek, který sice vypadal dobře na pohled, ale otevřít by ho dokázalo i dítě. Pak jsme vlezli do Gostiho pokladnice, abychom si prohlédli naše nové zlato."

„Bylo tam hodně zlata?" zeptal se Nabjor dychtivě.

"Víc, než jsme dokázali unést, to je jisté."

"Já dokážu unést spoustu zlata, Althale."

"Tolik bys ho nedokázal unést ani ty. Chvilí mi trvalo, než jsem Ghendovi vysvětlil, že loupež není úspěšná, pokud se ti nepovede utéct. Měl divoké nápady o tom, že ukradne koně, aby odnesl všechno zlato, a další absurdity, ale nakonec se mi podařilo ho přesvědčit, že našim hlavním cílem je nenechat se chytit a pověsit a že méně je někdy více."

"Co se s tím Ghendem stalo?" zeptal se Nabjor.

"To by mě taky zajímalo. Rozdělili jsme se, když jsme opustili Gostiho pevnost - abychom zmátli pronásledovatele - a setkat jsme se měli právě tady. Ghend mi říkal, že pro mě má obchodní nabídku a já si vždycky rád promluví o obchodu."

"Mám pocit, že jsi za poslední rok získal víc peněz než dokážeš utratit. Můžeš se nadosmrti povalovat v přepychu a nehnout ani prstem."

Althalus se zasmál. "To by byla hrozná nuda, Nabjore. Poflakovat se a obrůstat mechem není můj styl."

"Co takhle další medovinu?" navrhl Nabjor.

"Už jsem myslel, že se nikdy nezeptáš," řekl Althalus a zvedl prázdný pohár.

Nabjor odnesl poháry do úzké rokliny mezi dvěma stojícími balvany, kde uchovával své bečky s medovinou.

"Pěkná práce, miláčku," zamumlala Smaragd pochvalně. "Podařilo se ti smísit tuhle skutečnost s tou minulou tak mistrně, že je téměř nemožné je od sebe odlišit."

"Mám už takový dar, Smaragd. Do každé lži je vždycky dobré přimíchat trochu pravdy. I když podle Ghera je příběh, který vyprávím tentokrát, pravdivý, a z toho, co jsem vyprávěl minule, se stala lež."

"Přestaň se vytahovat, Althale," odsekla.

Nabjor přinesl plné poháry a všichni tři seděli u ohně až dlouho do noci. Althalus si všiml, že jeho přítel má v táboře novou kurtizánu. Měla jiskřivé oči a svůdně se nesla. Althalus si pomyslel, že za jiných okolností by bylo hezké se s ní blíž seznámit. Ale Smaragd by ho za to asi nepochválila.

Gherovi začala po čase padat hlava, ale Althalus s Nabjorem si povídali skoro do půlnoci. Pak Althalus vytáhl pokrývky, které měli přivázané k sedlům. Opatrně chlapce přikryl, aby ho neprobudil a sám si lehl u skomírajícího ohně a skoro okamžitě usnul.

Gher vstal ráno časně, ale Althalus si pospal déle. Čas je nijak netlačil, a tak měl pocit, že je ideální chvíle na to, dohnat spánkový dluh. Byl si jistý, že až Ghend a Khnom dorazí, bude potřebovat všechnen svůj důvtip a člověk, který je nevyspalý, má mysl zamlženou.

Vstal dopoledne, a když se vydal k potoku, aby se opláchl, viděl, jak Gher sedí na kládě vedle kurtizány s jiskřivýma očima. Chlapec měl mokré vlasy, jako by mu právě někdo umyl hlavu a kurtizána mu látala ponožky. Althalus zavrtěl hlavou. Na Gherovi bylo zkrátka něco, díky čemu se k němu každá žena, na kterou narazil, začala chovat jako matka. Andine se tak chovala a Leitha také, i když v o něco menší míře. Smaragd nepočítal, protože Smaragd se chovala jako matka každého.

Althalus a Gher odpočívali v Nabjorově táboře přinejmenším týden a pak konečně jednoho zataženého dne dorazili do tábora Ghend a Khnom.

"No konečně," řekl Althalus místo pozdravu. "Kde jste se tak zdrželi?"

"Myslel jsem, že nám máš Galbaka odvést z cesty, Althale," odvětil Ghend a unaveně se sesunul ze svého vyčerpaného koně. "Než vyšlo slunce, hnal se po naší stopě."

"Co to neříkáš!" odvětil Althalus. "Drželi jste se stranou cest?"

"Udělalí jsme všechno, co jsi nám navrhol," řekl mu Khnom, "a nic z toho nefungovalo tak, jak mělo. Vsadím se, že tomu zatracenému Galbakovi koluje v žilách trocha krve loveckého psa. Pokaždé, když jsme jeli přes rozměklou půdu, pečlivě jsme za sebou zakryli všechny stopy, ale on nás sledoval stejně. Tohle bylo nejhorší léto mého života. Dokonce jsme se zkoušeli brodit dvacet mil proti proudu řeky, ale Galbak nás stejně sledoval. Jak jste unikli vy dva?"

Althalus pokrčil rameny. "Bylo to snadné. Jeli jsme kus na jih - nechali jsme za sebou spoustu stop - a pak jsem na jednom kamenitém místě opustili cestu, překročili hory do Kagwhereu a nakonec se dostali do Hule. Byli jsme si jistí, že vy dva se odtamtud dostanete stejně hladce. Proč by Galbak sledoval cestu prostou všech stop místo té, která byla stopami přímo posetá?"

"Myslím, že nás přechytračil, Althale," řekl Ghend znechuceně. "Nejspíš jsme byli až moc průhlední. Galbak je zjevně dost chytrý na to, aby odhadl, že na hromadě zřetelných stop, které by dokázalo číst i dítě, je něco podezřelého."

"Ani za cenu života nedokážu pochopit, jak to, že vás Galbak začal pronásledovat tak brzy," řekl Althalus. "Když jsem opouštěl hodovní síň, byl úplně tuhý. Byl jsem si jistý, že se nevzbudí před polednem, a až by se probudil, mělo by mu být příliš zle, než aby se staral o nějaké zlato."

"Myslím, že ani jeden z nás nevzal v potaz Galbakovu velikost," řekl Ghend. "Takový obr snese větší množství pití než obyčejný člověk."

"No, důležité je to, že jste se z toho oba nakonec dostali. Tady jste v bezpečí, takže se můžete posadit a uvolnit." Otočil se. "Medovinu, Nabjore," zavolal, "a nepřestávej nosit další. Tohle jsou ti dva přátelé, o kterých jsem ti povídal, a mají za sebou velmi špatné léto."

Ghend se unaveně svezl na jednu z klád a promnul si tvář. "Myslím, že bych dokázal spát týden v kuse," řekl.

"Tady je na to ideální místo," odvětil mu Althalus. "Jak se vám nakonec podařilo Galbaka setrást?"

"Čisté štěstí, nic víc," odvětil Khnom. "Arumové v těch horách hodně loví - jeleny, medvědy a takové ty kozy s velkými rohy - takže jsou skvělými stopaři. Ať jsem dělali, co jsme chtěli, nemohli jsme se jich zbavit. Týden jsme se choulili v jeskyni, která byla za vodopádem, a pak přišla jedna z těch velkých letních bouří - jestli jsi někdy něco podobného v horách zažil, nikdy na to nezapomeneš. Když jsme vyjžděli z jeskyně, určitě jsme za sebou nechali stopy, ale ty zmizely skoro dřív, než jsme je udělali. Přejeli jsme linii hřebenu, a pak už to bylo snadné."

Nabjor přinesl medovinu a Ghend a Khnom se začali uvolňovat. "Dejte si kousek kýty, co je na rožni," řekl jim Nabjor.

"Kolik nás to bude stát?" zeptal se Khnom.

"S tím si nedělejte starosti. Althalus se o to už postaral."

"Díky, Althale," řekl Khnom. "To je od tebe hezké."

"Koneckonců jsem vás sem oba pozval," připomněl mu Althalus. "Kromě toho, protože teď všichni páchneme bohatstvím, tak se nemusíme starat o to, kolik co stojí."

"Že ti jazyk neupadne," řekl Khnom. "Snad jste si vy dva svůj podíl zlata nepřinesli s sebou?"

"Vypadám snad jako úplný pitomec, Khnome?" odvětil Althalus. "Přinesli jsme si jen tolik, abychom pokryli výdaje a zbytek jsme ukryli na bezpečném místě."

"Aha. A kdepak to je?"

"Kdybych o tom začal všude vykládat, už by to přece nebylo bezpečné místo."

Na Khnomově tváři se objevil náhlý záblesk hořkého zklamání, který se mu nepodařilo zakrýt a Althalus se v duchu usmál. Vědět, že někde v těchto lesích jsou ukryté čtyři pytle plné zlata, a že není způsob, jak zjistit, kde přesně, Khnomovi nejspíš způsobilo víc bolesti než Gher se svým vědrem.

Dopřáli si několik dalších pohárů medoviny a pár bizoních řízků, a když se Ghend a Khnom dostatečně uvolnili, rozhodl se Althalus přejít k obchodu. "Minulou zimu jsi mluvil o nějaké nabídce, Ghende," řekl.

"Pořád mi ji chceš ještě přednést, nebo už to neplatí?"

"Platí," odvětil Ghend. "V Nekwerosu přebývá někdo, vůči komu mám jisté závazky a ten dotyčný není zrovna typ, který bych chtěl zklamat - jestli chápeš, co tím myslím."

"Aha, takže je to jeden z těch lidí."

"On je ten, kdo ,ty' lidi vymyslel, příteli. Lidé, kteří mu zkříží cestu, obvykle nežijí dost dlouho na to, aby toho stihli litovat. A on opravdu touží po jisté věci a dal mi zřetelně najevo, že chce, abych ji pro něj sehnal. Naneštěstí ta věc leží v jistém domě v Kagwheru a to mě dostává do nepříjemné situace. V Kagwheru totiž nejsem zrovna oblíben. S Khnomem jsme tam měli před pár lety velmi úspěšnou sezónu a Kagwheřané mají dlouhou paměť. Žije tam pár chlapíků, ve srovnání s kterými vypadá Galbak jako nemluvně a ti by byli opravdu rádi, kdyby mě znovu viděli."

"Chápu tvůj problém, Ghende. Existuje pár míst, kterým se i já vyhýbám z podobných důvodů."

"Přesně. Jsi velmi dobrý zloděj, Althale, takže vím, že se na tebe mohu spolehnout. Myslím, že jsi přesně ten muž, kterého jsem hledal."

"Jsem nejlepší," řekl Althalus a ledabyly pokrčil rameny.

"V tom má pravdu, Ghende," řekl Nabjor přinášející nově naplněné poháry s medovinou. "Althalus dokáže ukrást cokoli, co má dva konce."

"To je trochu přehnané," řekl Althalus. "Řeku jsem nikdy neukradl a taky má dva konce. Co přesně ta hrůza v Nekwerosu chce, abys pro ni ukradl? Nějaký klenot nebo co?"

"Ne, není to klenot," odpověděl Ghend s hladovým pohledem. "To, co chce - a za co zaplatí - je Kniha."

"Slovo ,platiť' se mi docela líbí," řekl Althalus, "ale teď se dostáváme k té těžší části. Co je u všech hromů Kniha?"

Ghend na něj ostře pohlédl. "Ty neumíš číst, že ne?"

"Čtení je pro kněze, Ghende, a já se kněžím pokud možno vyhýbám."

Ghend se zamračil. "Tím se nám to trochu komplikuje," řekl.

"Ghende, starý příteli, nevím nic o broušení drahých kamenů, a přesto jsem jich spousty ukradl. Nemám ani tu nejmenší představu o hledání zlata, a přesto se mi sem tam nějaké dostane do ruky. Prostě mi řekni, jak taková Kniha vypadá a já ji pro tebe ukradnu - samozřejmě za dobrou odměnu, pokud mi řekneš, kde ji najdu."

"V tom máš nejspíš pravdu," souhlasil Ghend. "Náhodou s sebou jednu Knihu mám. Když ti ji ukážu, budeš vědět, co máš hledat."

"Přesně," řekl Althalus. "Tak tu svou Knihu vytáhni a my si ji s Gherem prohlédneme. Nemusíme přece vědět, co se v ní říká, abychom ji dokázali ukrást, ne?"

"Ne," přisvědčil Ghend, "myslím, že to opravdu nemusíte." Vstal, došel ke svému koni, sáhl do koženého vaku přivázanému u sedla a vytáhl z něj černou Knihu. Pak ji přinesl zpátky k ohni.

"Je to prostě jenom taková kožená krabice, co?" poznamenal Gher.

"Důležité je to, co je uvnitř," řekl Ghend a otevřel víko. Zevnitř vytáhl list pergamenu a podal ho Althalovi. "Takhle vypadá písmo," řekl. "Až najdeš krabici podobnou téhle raději ji napřed otevři a ujisti se, že v ní jsou právě takovéhle listy a ne třeba knoflíky nebo jehly."

Althalus zvedl list a pohlédl na něj předstíraje výraz naprostého neporozumění. "Takže takhle vypadá písmo?" otázal se. "Mně to připadá jako nesmyslná škrábanice."

"Máš to vzhůru nohama," řekl mu Khnom.

"Aha." Althalus stránku otočil a chvíli na ni nechápavě zíral. "Stejně mi to nedává smysl," řekl.

Ve skutečnosti se však musel ze všech sil ovládat, aby ten strašlivý list pergamenu nehodil do ohně.

Kniha Daevova nebyla čtením pro slabé povahy a některá slova na stránce jako by mu před očima plála vnitřním žářem. "Vůbec mi to nedává smysl," lhal a vrátil list pergamenu Ghendovi. "Ale to není důležité. Jediné, co potřebuji, je vědět, že hledám černou krabici, která má uvnitř listy vydělané kůže."

"Ta krabice, kterou chceme, je bílá," opravil ho Ghend a s nábožnou úctou vrátil list do krabice. "Takže," řekl pak, "máš o mou nabídku zájem?"

"Potřeboval bych vědět víc," odpověděl Althalus. "Kde přesně ta kniha je a jak dobře je hlídána?"

"Je v Domě na Konci Světa, který je v Kagwheru."

"Vím, kde je Kagwher," řekl Althalus, "ale nevěděl jsem, že tam končí svět. Kde přesně v Kagwheru je to místo?"

"Na severu. Ten dům je v části Kagwheru, která v zimě nepozná slunce a kde v létě nejsou noci."

"Zvláštní místo k životu."

"Pravda. Ale vlastník Knihy už tam nežije, takže tam není nikdo, kdo by ti stál v cestě, až vstoupíš do

Domu, abys ukradl Knihu."

"To je výhoda. Můžeš mi to místo ještě nějak upřesnit? Budu se pohybovat rychleji, když budu vědět, kam jdu."

"Jdi podél okraje světa. Až uvidíš Dům, budeš vědět, že jsi na správném místě. Je to jediný dům, který tam stojí."

Althalus dopil medovinu. "To zní docela jednoduše," řekl. "Takže až ukradnu Knihu, jak tě najdu, abych za ni dostal zaplacení?"

"Já si tě najdu, Althale." Ghendovy hluboko zapadlé oči zaplály ještě jasněji. "Věř mi, já si tě najdu."

"Popřemýšlím o tom."

"Takže to uděláš?"

"Řekl jsem, že o tom popřemýšlím. Co kdybychom si teď dopřáli další Nabjorovu medovinu? Docela jsem přišel k penězům, takže si můžeme dovolit trochu se pobavit."

Rozprávěli a popíjeli medovinu ještě dlouho poté, co zapadlo slunce, až nakonec Nabjor začal ostentativně zívát.

"Proč nejdeš do postele, Nabjore?" navrhl Althalus.

"Musím se přece starat o své hosty, Althale."

"Prostě udělej čárku na okraji soudku, tam, kde je hladina, Nabjore," řekl Gher. "Podle toho ráno zjistíš, kolik jsme vypili. Poháry jim budu plnit já."

Nabjor vrhl na Althala rychlý pohled.

Althalus přikývl a pak zamrkal.

"Jsem docela unavený," přiznal Nabjor. "Nebude vám, pánové, vadit, když vás teď opustím?"

"Vůbec ne," ujistil ho Khnom. "My všichni jsme tu staří přátelé, takže se nezačneme prát a rozbíjet ti nábytek."

Nabjor se zasmál. "Několika otesaným kládám se dá těžko říkat nábytek," opáčil. "Takže dobrou noc, pánové." Přešel mýtinu a vstoupil do hrubé chýše, kde spával.

Gher se ujal plnění pohárů a Althalus si brzy povšiml, že jeho medovina je výrazně naředěná vodou a měl podezření, že medovina, kterou pijí Ghend a Khnom, v sobě má také přísadu, ale voda to rozhodně nebude.

Netrvalo příliš dlouho a projevil se vliv upravené medoviny, kterou Ghend a Khnom popíjeli. Byli unavení už když dorazili do tábora a pití je brzy postrčilo přes okraj. Oheň v Ghendových očích zmatněl a Khnom se začal kývat ze strany na stranu. Po dvou dalších pohárech se oba sesunuli na zem a začali chrápat.

"Kde jsi sebral tu zvláštní medovinu pro naše dva přátele?" zeptal se Althalus Ghera.

"Řekla mi o ní ta paní, co mi látala ponožky. Nabjor ji tu a tam podává svým zákazníkům - pokud mají hodně peněz, ale nechťejí je utratit."

"O co ti jde, Althale?" dožadoval se Nabjor hlasitým šepotem, když vyšel z chatrče. "Nejsou ti dva tví přátelé?"

"Až tak daleko bych při popisu našeho vztahu nezašel, Nabjore," odpověděl Althalus. "Obchodní partneři, to ano, ale přátelé ne. Ghend se mě pokouší přemluvit, abych ukradl něco, co má mnohem větší cenu, než je ochoten přiznat a nachází se to na místě tak nebezpečném, že se tam bojí vypravit sám. To od něj není zrovna přátelské, ne?"

"To rozhodně ne," souhlasil Nabjor. "Jestli je hodláš zabít, tak to ale udělej někde jinde."

"Ach, já je nehodlám zabíjet, Nabjore," řekl Althalus se zlomyslným úsměvem. "Jen se chystám Ghendovi ukázat, že jsem mnohem prohnanější než on. Přines naši napodobeninu Knihy, Ghere."

"Dobrá," řekl Gher a široce se usmál.

"Myslel jsem, že nevíš, co je to kniha," řekl Nabjor. "Aspoň ses tak tvářil."

"Tomu se říká 'hrát hlupáka', Nabjore," odpověděl Gher. "Vždycky je jednodušší napálit někoho, kdo si myslí, že je chytrější než ty." Gher došel k sedlům a vytáhl Knihu, kterou jim dala Dweia. "Mám je vyměnit hned, Althale?" zeptal se.

"Ano. Hlavně dej pozor, aby Ghendova sedlová brašna nevypadala, jako že se v ní někdo hrabal."

"Nechceš mi taky ukázat, jak se chodí po dvou?" zeptal se Gher.

"Ten hoch má docela proříznutou pusou, všiml sis?" poznamenal Nabjor.

"Všiml," přisvědčil Althalus. "Ale je docela slibný, a tak mu to toleruji." Vylovil z váčku zlatou minci a ukázal ji Nabjorovi. "Prokaž mi laskavost, starý příteli. Ghend a Khnom vypili značnou dávku tvé speciální medoviny a až se probudí, nebude jim moc dobře. Aby se jim udělalo lépe, budou potřebovat nějaký lék. Dopřej jim další dávku tvé upravené medoviny a jestli se budou další den ráno cítit opět mizemě, dej jim další a tak dále."

"Jak jsi se dozvěděl o mé zvláštní medovině?"

"Sám takto upravenou medovinu občas používám, Nabjore, a proto jsem rozpoznal její účinky."

"Ukradneš jim i jejich zlato?"

"To ne. Nechci, aby se příliš vyplašili a začali si prohlížet Ghendovu Knihu příliš zblízka. Je to docela dobrá kopie, ale úplně stejná není. Udržuj ty dva opilé a šťastné a jestli se zeptají, řekni jim, že jsem se vydal do Kagwheru, abych pro ně ukradl tu druhou Knihu."

"Až tohle skončí, vrať se a povyprávíš mi, jak se to nakonec vyvrátilo," řekl Nabjor s širokým úsměvem.

"To udělám," slíbil Althalus, přestože věděl, že dnes vidí Nabjora naposledy. "Bud' pohostinný hostinský, příteli," řekl. "Uzdrav Ghenda a Khnoma z nevhodné touhy nás sledovat. Nemám rád, když mě někdo sleduje během práce, tak ať se tu cítí dobře a ať jsou pořád opilí. Mrzelo by mě, kdybych je někde v horách musel zabít, aby se mi nepletli do cesty."

"Můžeš se na mě spolehnout, Althale," řekl Nabjor a dychtivě popadl zlatou minci, kterou mu jeho přítel podával.

KAPITOLA PATNÁCT

Když Gher a Althalus opustili Nabjorův tábor a vydali se na východ, měl Althalus zvláštní pocit narušení přediva skutečnosti. Jejich pečlivě provedená změna minulosti vyšla dobře - možná až příliš dobře. Změny, které udělali, nebyly vlastně tak rozsáhlé, ale přesto se tím uvedly do pohybu věci, kterým Althalus plně nerozuměl.

"Jsi hrozně tichý," řekl Gher, když jeli lesem.

"Jsem trochu napjatý, to je vše," odvětil Althalus. "Myslím, že jsme možná otevřeli nějaké dveře, které měly raději zůstat zavřené."

"Smaragd se s tím dokáže vypořádat."

"Nejsem si jistý, že je to její úkol. Mám takový pocit, že se s tím nakonec budu muset vypořádat já."

"Jak dlouho se tu budeme potloukat?" zeptal se Gher. "Můžeme houknout na Eliara a během okamžiku jsme doma."

"Myslím, že by to nebylo dobré, Ghere. Mám takový pocit, že bychom neměli přeskakovat jisté věci, které se staly minule."

"Jako co?"

"To nevím. Právě proto jsem tak napjatý. Řekl bych, že bude lepší, když tu zatím zůstaneme."

"Probíral jsi to se Smaragd?"

"Ještě ne. Ale časem to asi udělám."

"Čeká tě servání, Althale."

Althalus pokrčil rameny. "Nebude to poprvé. Myslím, že jsme minulost změnili dost. Přelstili jsme Ghenda, já jsem si ponechal tuniku a ukradli jsme Daevovu Knihu. Myslím, že nic dalšího už raději měnit nebudeme. Minule se stalo něco, co se musí stát i tentokrát. Jestli ne, tak nám celá tahle realita může spadnout na hlavu."

"Jsi si jistý, že ses omylem nenapil z Ghendova poháru? Zrovna teď tvá řeč nedává smysl."

"Uvidíme."

Nad hlubokými lesy Hule se rozhostilo pošmourné ráno a Althalus a Gher stále mířili mezi mohutnými stromy na východ. "Musíme dávat pozor na vlky," upozornil ho Althalus.

"Na vlky?" Gher vypadala trochu překvapeně. "Nikdy jsem neslyšel, že by v Hule byli vlci."

"Byli tu - teď tu jsou. Nezapomeň, že jsme v minulosti. Tohle není místo, kde jsi vyrostl. Teď je mnohem divočejší. Vlci by pro nás neměli představovat velký problém, protože teď máme koně a měli bychom jim ujet, ale přesto měj oči a uši otevřené."

"Život v době, kdy jsi tu byl poprvé, musel být hodně vzrušující."

"Měl své světlé stránky. Pokračujme v cestě, Ghere. Jestli Nabjor udělá, co má, nějakou dobu zabere, než Ghend zjistí, co jsme mu provedli, ale jen tak pro jistotu bych chtěl mít před ním slušný náskok."

"Pravděpodobně před nás postaví armádu. Nezapomeň, že v této době má ještě k dispozici Pekhala a Geltu."

"To mě nenapadlo," přiznal Gher.

"Ani jsem nečekal opak."

"Možná bychom mohli chvíli ujíždět tryskem."

"Skvělý nápad, Ghere."

Protože byli na koních, urazili vzdálenost mezi Nabjorovým táborem a krajem lesa za poloviční dobu, než jakou to Althalovi zabralo minule. Jak se blížili k výšině Kagwhere, stromy se tenčily. Zatočili na sever a vydali se přibližně po téže cestě, po které Althalus krácel před dvaceti pěti staletími.

Vzduch byl stále mrazivější a pak jedné chladné noci, když seděli u táborového ohně, spatřil Althalus na severním nebi důvěrně známý jev. "Myslím, že už se to blíží," řekl Gherovi.

"Cože?"

Althalus ukázal na sever. "Boží Oheň," řekl. "Přisahat bych na to nemohl, ale myslím, že se blíží jedna z těch událostí, která by se měla odehrát víceméně stejně jako minule."

"Přál bych si, abys mi mohl alespoň naznačit, co můžeme očekávat."

"To i já. Zkrátka doufám, že až ta událost nastane, rozpoznáme ji."

"No tak to já tedy doufám také. Blíží se zima a k domovu nám zbývá ještě pořádný kus cesty."

"Zvládneme to včas, Ghere," ujistil ho Althalus. "Tím jsem si jistý. Víš přece, že už jsem tu jednou byl."

Ještě předtím, než následujícího rána vyšlo slunce, je probudil zvuk lidského hlasu - hlasu, který Althalus okamžitě poznal. "Zachovej klid," řekl tiše Gherovi. "To je ten bláznivý stařík, o kterém jsem vyprávěl Gostimu. Není nebezpečný."

Byl to shrbený, vráscitý starý muž, který se šoural a při chůzi se opíral o hůl. Vlasy a vousy měl stříbřitě bílé a byl oděn ve zvířecích kůžích. Jeho oči však byly velmi pronikavé a moudré. Mluvil zvučným hlasem a hovořil jazykem, kterému Althalus moc nerozuměl.

"Hej, ty!" zavolal Althalus na staříka. "Nechceme ti ublížit, tak se nelekej."

"Kdo je tam?" dožadoval se starý muž, popadl hůl do obou rukou a výhružně ji napřáhl před sebe.

"Jsme jenom poutníci a zřejmě jsme se ztratili."

Starý muž sklonil hůl. "Nevidám tady moc poutníků," řekl. "Zdá se, že se jim nelíbí naše nebe."

"I my jsme si všimli toho ohně na nebi. Co je to za zvláštní úkaz?"

"Lidé říkají, že to má být varování. Někteří si myslí, že pár mil na sever odsud končí svět, a že Bůh zapálil nebe, aby lidi varoval a přiměl je, aby se drželi zpátky."

Althalus se zamračil. Bláznivý stařík nevypadal jako takový blázen, jakým se mu jevil při minulém setkání, a také nevypadal úplně stejně. "Připadá mi, jako bys nesouhlasil s těmi, kteří říkají, že tady někde končí svět," poznamenal.

Stařík pokrčil rameny. "Lidé mohou věřit, čemu chtějí," řekl. "Pochopitelně se mýlí, ale to přece není moje starost."

"S kým jsi to před chvílí mluvil?" zeptal se Althalus ve snaze vrátit rozhovor zpátky k tématu, které si pamatoval od minula.

"Mluvil jsem sám k sobě, pochopitelně. Vidiš tu snad někoho jiného, s kým bych mohl mluvit?" Pak se starý muž narovnal a lhostejně odhodil hůl. "Tohle nebude fungovat, Althale," řekl. "Změnil jsi příliš

mnoho věcí. Náš rozhovor nebude stejný jako naposledy." Na tváři se mu objevil jízlivý výraz. "Jestli si správně pamatuji, naposledy byl náš rozhovor poněkud hloupý a teď musíme prohovořit mnohem důležitější věci. Až se vrátíš zpátky do Domu a uvidíš mou sestru, vyříd' jí, že ji mám moc rád." Vesele se usmál. "Dweia a já máme na mnoho věcí rozdílný názor, ale stejně ji pořád miluji. Vyříd' jí, že jí vzkazuji, aby byla tentokrát velice opatrná. Náš bratr je příliš chytrý, než aby si nevšiml, o co se snažíte, a proto Dweie nedovolí uspět bez boje."

"Jsi ten, kdo si myslím, že jsi?" zasípěl Althalus.

"Cožpak nedokážeš přijmout zjevný fakt, aniž bys pokládal všechny ty pitomé otázky, Althale? Myslel jsem, že tenhle zlozvyk už z tebe Dweia vytloukla."

"Jsi ten samý stařík, kterého jsem potkal naposledy?"

"Samozřejmě. Dweia na tebe čekala v Domě a ona nesnáší čekání - jistě sis toho už sám všiml.

Potřeboval jsi usměrnit, a proto jsem tě tehdy navštívil. To je součást mé práce. Teď už víš, kam jdeš, a proto ti místo toho dám nějaké rady." "Rady? Chceš říct příkazy." "To by nefungovalo, Althale. Musíš učinit svá vlastní rozhodnutí - a pochopitelně také přijmout jejich následky."

"Dweia nám dává rozkazy pořád."

"Já vím. Ona se dokonce pokouší dávat rozkazy i mně. Ale já ji obvykle ignoruji."

"Není z toho ale spousta křiku?" zeptal se Gher.

"To ano, ale je to zábava. Ona je úplně neodolatelná, když zuří, a tak ji čas od času vyprovokuji k hádce. Tuhle hru už hrajeme velice dlouhou dobu, ale to je rodinná záležitost, která se vás vlastně netýká." Pak se na tváři starého muže objevil smrtelně vážný výraz. "Neviděl jsi Ghenda naposledy, Althale. Setkáš se s ním ještě jednou, a proto buď připravený."

"A co mám dělat?"

"To se musíš rozhodnout sám. Vrátil ses do minulosti, změnil určité události, a v důsledku toho jsi změnil i další věci. Tvůj plán je velice chytrý, to ti přiznávám, ale je také velmi nebezpečný. Až za tebou Ghend přijde, bude tak zoufalý, že začne otevírat dveře, které by měly zůstat zavřené a ty na to budeš muset odpovědět. Když se nad tím zamyslíš, jistě přijdeš na to, co musíš udělat. Ale až to budeš dělat, buď prosím opatrný. Stvořit tohle místo mě stálo spoustu času a úsilí a byl bych upřímně rád, kdybys ho nezničil."

"Nezničil!?"

"Uznávám, to slovo není příliš přesné, ale neexistuje slovo, které by popsalo, co se stane, když nebudeš opatrný. Nicméně být tebou zatím bych se od těch dveří držel dál. Používal jsi je, abys změnil realitu a to mělo vliv na věci, které měly zůstat tak, jak jsou. Například by nebyl dobrý nápad umístit původní události do jiného ročního období."

"To mě samotného napadlo ještě předtím, než jsme opustili Hule."

"Alespoň něco se ti podařilo zvládnout správně. Minule jsi se dostal k Domu na počátku zimy. Být tebou, tentokrát bych to udělal stejně. Všechno má své místo a čas a čím důležitější je daná událost, tím je důležitější, aby se odehrála ve správnou chvíli. Určitě by nebylo dobré dostat se do Domu pozdě, ale přijít tam příliš brzy by bylo stejně nebezpečné."

"To jsem si myslel. Zajistím, že se k Domu dostaneme v přesně stejnou chvíli jako minule."

"Výborně." Pak se starý muž na Althala zahleděl s poněkud zmateným výrazem ve tváři. "Opravdu nechápu, co se Dweie nelíbí na tvé tunice," řekl. "Mně připadá moc pěkná."

"Mně se taky líbí."

"Myslím, že ji asi nebudeš chtít prodat?"

Althalus sebou trochu trhnul.

"Nevadí, Althale, netrvám na tom. Je tu však něco, na čem trvám zcela bez výhrad."

"A to je?"

"Chovej se k mé sestře s co největší něhou, která v tobě je. Jestli jí ublížíš, budeš se mi za to zodpovídat. Vyjádřil jsem se jasně?"

Althalus ztěžka polknul a přikývl.

"Jsem rád, že si navzájem rozumíme. Moc hezky se mi s tebou povídalo, Althale. Přeji ti pěkný den." S tím se starý muž otočil a s pohvizdováním odešel.

"Tak tohle je něco, co se nestává každý den," řekl Gher roztřeseně. "Říkal jsi, že na zpáteční cestě k Domu se stane něco důležitého. Tohle bylo ono, nemám pravdu?"

"Myslím, že nic důležitějšího už se asi nestane."

"Nemyslíš, že bychom měli houknout na Eliara, aby Smaragd vyřídil, že se trochu opozdíme?"

"To rozhodně nemyslím," odvětil Althalus. "Ten starý muž sice říkal, že nám dává rady, ale já chápu, jak to myslel. Řekl nám, ať se držíme dál od dveří - a pravděpodobně tím myslel také okna. Nehodlám si nijak zahrávat."

"Ale Smaragd se na nás stejně dívá z okna, nemyslíš?"

"To je skoro jisté. Ráda na mě dává pozor. No nic, sbalíme se a pomalu vyrazíme. Máme před sebou ještě kus cesty a nechceme se opozdit."

Rychle se nasnídali a vydali se na sever k propasti, na kterou Althalus stále ještě myslel jako na Konec Světa.

"Myslel jsem, že ten strom má být mrtvý, Althale," řekl Gher a zamračil se. "Ale mně moc mrtvý nepřípadá."

Althalus ostře pohlédl k okraji světa. Strom byl stále popraskaný a zkroucený a stále byl vybělený jako kost. Teď však na něm rostlo listí - podzimní listí rudé a zlaté barvy, které jej korunovalo gloriolou.

"Předtím takhle nevypadal, že ne?" zeptal se Gher.

"Ne," odvětil Althalus udiveným hlasem.

"Jak je podle tebe možné, že ten strom ožil?"

"Nemám ani tu nejmenší představu, Ghere."

"Myslíš, že to něco znamená?"

To nevím. Ale je to další věc, se kterou si budu dělat starosti."

"Můžeme tu chvilku počkat a zjistit, jestli se nestane něco zvláštního."

"Na to nemáme čas. Pokračujme v cestě." Althalus obrátil koně východním směrem a následoval okraj srázu.

"Támhle to vypadá taky jinak," řekl Gher po chvíli a ukázal na sever. "Ten výhled si pamatuji, protože jsem se na něj díval ze Smaragdina Domu."

"Není tam žádný led," přisvědčil Althalus a zamyšleně pokýval hlavou.

"Aha, tak to je ten rozdíl. Co se stalo se vším tím ledem, který jsme vídali z oken?"

"Ještě se nevytvořil. Nezapomeň, že jsme stále v minulosti. Doba, ve které žijeme, nastane až za pár tisíc let." Odmlčel se. "Začíná mi z toho jít hlava kolem."

Gher se na něj usmál. "Ale je to zábava."

"Myslím, že až to bude za námi, budu mít zábavy na dlouhou dobu dost." Althalus se rozhlédl. "Dávej pozor, jestli si nevšimneš nějakého králíka nebo sysla. Vzali jsme si jen málo jídla, takže budeme muset žít z darů země."

Daleko na severu se začal snášet soumrak a Althalus s Gherem právě objížděli skalnatý útes, když v malém háji zakrslých borovic přímo před sebou uviděli táborový oheň. "Měli bychom být opatrní," upozornil chlapce Althalus. "Ten oheň je něco nového. Naposledy tu nebyl."

Pečlivě prohledali celé okolí, ale v blízkosti nikoho nenašli.

"Kdo ten oheň zapálil, Althale?" dožadoval se Gher. "Ohně se přece nezapalují samy od sebe."

Důvěrně známá vůně přicházející od ohně Althalovi naznačila jistou možnost. "Večeře čeká, Ghere," řekl chlapci. "Měli bychom ji sníst než vychladne. Víš, jaká Smaragd umí být, když přijdeme pozdě k večeři. Gher na něj vrhnul překvapený pohled, a pak se mu rozšířily oči. "Víš, Smaragd je občas tak chytrá, až mě z toho mrazí. Chtěla nám dát vědět, že nás viděla mluvit se svým bratrem. Aby sem nemusela přijít a říct nám to do očí, tak místo toho připravila večeři."

Althalus začichal. "Udělala to proto, aby si získala mou pozornost," řekl a seskočil z koně. "Pojďme jíst."

"Jsem připraven," souhlasil Gher. "Když o tom tak mluvíme, jsem mnohem víc než připraven."

O tom, kdo připravil jídlo u osamělého táborového ohně nebylo pochyb, protože každé sousto obsahovalo důvěrně známou chuť Dweiny kuchyně. U ohně byly naskládány batohy s dalším jídlem na cestu. Althalus a Gher se nacpali k prasknutí, protože už dlouho nic tak dobrého nejedli.

Zhruba další týden pokračovali v cestě podél okraje srázu a podzim se neodvratně měnil v zimu. Pak

jednoho večera, poté, co se najedli, Gher pohlédl k severu. "Boží Oheň je dneska nějaký jasný, nezdá se ti?" poznamenal.

"Pojďme se podívat," navrhl Althalus a vstal.

"Proč ne?" souhlasil Gher.

Opustili tábor a s vycházejícím měsícem nad hlavami se vydali k okraji světa.

Měsíční paprsky laskaly bílé mraky hluboko pod nimi a jejich záře se odrážela vzhůru. Althalus to viděl už předtím, ale tentokrát to bylo trochu jiné. Měsíc při své noční pouti nebem zbavuje zemi, moře i nebe veškeré barvy, ale nedokáže zbavit barvy i Boží Oheň. Mihotavé vlny duhového světla na severním nebi si také pohrávaly ve vrcholcích mraků a mísily se s bledým měsíčním světlem. Jednotlivé paprsky se spolu vzájemně proplétaly a svíjely se v úchvatném tanci. Althalus a Gher si bez dechu lehli do trávy a tiše pozorovali hrátky měsíce a Božího Ohně.

A pak, daleko v horách Kagwheru uslyšeli sladký zvuk písně Eliarova Nože. Althalus se usmál. Úplně všechno bylo tentokrát jiné.

Té noci se mu spalo dobře. Boží Oheň na severním nebi a píseň Nože, znějící v horách, jako by k sobě dokonale patřily, a všechno do sebe dokonale zapadalo tak, jak mělo. Muselo být krátce před úsvitem, když v jeho mysli nahradil představy zářícího, chvějivého ohně a bolestně krásné písně ještě jiný sen.

Její vlasy měly barvu podzimního listí a její údy jako by vytesal zručný sochař s takovou dokonalostí, až Althala zabolelo u srdce. Byla oděná v krátké, starobylé tunice a vlasy měla umně vyčesané. Její rysy byly ve své dokonalosti podivným způsobem cizí a nelidské. Během své nedávné návštěvy civilizovaných zemí na jihu spatřil mnoho pradávných soch a tvář jeho snové návštěvnice připomínala spíš tváře bohů než tváře lidí, obývajících smrtelný svět. Měla husté obočí a rovný nos. Rty měla smyslné a nádherně zakřivené a rudé jako jahody. Její oči byly veliké a zářivě zelené a zdálo se, že těma očima dokáže nahlédnout až na samé dno jeho duše.

Pak se na těch rtech objevil mírný úsměv a ona k němu natáhla ruku. "Pojď," řekla měkkým hlasem.

"Pojď se mnou. Postarám se o tebe."

"Přál bych si, abych mohl," zjistil, že říká, a proklel svůj jazyk. "Šel bych moc rád, ale je moc těžké tady všechno opustit."

"Půjdeš-li se mnou, už se nikdy nevrátíš," řekla mu tichým hlasem, "protože budeme kráčet mezi hvězdami a štěstěna tě už nikdy nezradí. Tvé dny budou plné slunce a noci plné lásky. Pojď, pojď se mnou, můj milovaný." A pak se otočila a vedla ho pryč.

Pln údivu ji následoval a společně kráčeli mezi mračny a měsíc a Boží oheň je přivítaly a požehnaly jejich lásce.

A když se následujícího rána probudil, bylo jeho srdce naplněno pokojem.

Když Gher a Althalus kráčeli podél okraje světa na severovýchod, byly dny stále kratší a noci stále mrazivější a zhruba po týdnu vstoupili do oblasti, která jim byla důvěrně známá. "Blížíme se k Domu," řekl Gher jednoho večera po jídle.

Althalus přikývnul. "Pravděpodobně k němu dorazíme zítra v poledne. Ale než vstoupíme dovnitř, měli bychom chvíli počkat."

Proč?"

"Naposledy jsem most vedoucí do Domu překročil až večer a bylo by dobré udělat to tentokrát stejně. Ghend tyhle snové vize používal od začátku a každá se mu rozpadla pod rukama. Vypadá to, že se něčemu nelíbí, když si začneme zahrávat s příliš mnoha věcmi. Proto se chci tentokrát přiblížit minulé verzi událostí jak jen to jde - kráčet stejnými místy, škrábat se na nose ve stejnou dobu a tak dále. Rád bych dobře vycházel s tím, co nemá rádo, když si někdo zahrává s minulostí, ať už je to cokoli. Jakmile se dostaneme dovnitř Domu, bude všechno v pořádku, ale dokud jsme venku, musíme být velmi opatrní."

Domů dorazili pozdě následujícího dopoledne a Althalus si uvědomil, jak je to dávno, co se na Dům naposledy díval zvenku. Věděl, že je uvnitř mnohem větší než by se zdálo, ale i tak zvenčí působil úchvatným dojmem. Stál na útesu odděleném od okraje srázu propastí, přes kterou se táhl padací most,

takže to vypadalo, jako by Dům byl oddělen od zbytku světa. Althalus si byl celkem jistý, že i kdyby svět náhle zmizel, Dům zůstane na svém místě.

Sesedli a usadili se za skalnatým výčnělkem, za kterým se Althalus ukrýval před pětadvaceti staletími. V poledne přes most přešly Andine a Leitha s velikým košem zakrytým plátnem. "Oběd!" zavolala Leitha.

"Doufám, že se na nás Smaragd nezlobí," řekl Gher.

"Ne," odvětila Andine. "Vlastně je docela potěšena tím, jak se všechno vyvrátilo."

"Dweia chce, abyste tu ještě nějakou dobu počkali," sdělila jim Leitha. "Ještě není pravý čas na překročení mostu."

Althalus přikývnul. "Já vím," řekl.

"Pozorujte okno ve věži," poradila jim Leitha. "Až přijde čas, abyste vstoupili dovnitř, Bheid tam zapálí lucernu." Usmála se. "Je to přece součást jeho práce."

"Tohle mi uniklo," přiznal se Gher.

"Nůž mu přece řekl ,osvětluj', ne?"

"Snažíš se být zábavná?"

"Samozeřejmě." Pak se znovu usmála. "Chudák Bheid chodí s očima navrch hlavy od chvíle, kdy jste vy dva mluvili s Dweiným bratrem," řekl Althalovi. "Něco takového nečekal."

"To ani já," odvětil Althalus, "a budu si o tom muset dlouze promluvit se Smaragd. Jsem si jistý, že v minulosti moc dobře věděla, o koho jde, ale nenamáhala se mi říct, co byl ten bláznivý stařík zač. Proč se vy dvě nevrátíte domů? Tady venku je trochu zima."

Althalus a Gher pojedli, a pak seděli, čekali a vrhali časté pohledy na okno ve věži.

Slunce už bylo nízko nad jižním horizontem, když v okně spatřili záblesk světla. "To je znamení, Ghère," řekl Althalus a vstal. "Pojďme domů."

"Jsem připravený," souhlasil Gher.

Převodli koně přes most a vstoupili na nádvoří, kde na ně čekal Eliar. "Postarám se o vaše koně," řekl jim. "Smaragd vás chce vidět ve věži. Vezměte Ghendovu Knihu s sebou."

"Dobrá," řekl Althalus. "Vezmi Knihu, Ghère."

Vstoupili do Domu a vydali se ke schodišti stoupajícímu do věže.

Na vrcholku schodiště stála Dweia a Althalus pocítil značné pohnutí. Až teď si plně uvědomil, jak moc mu chyběla. "Máte Knihu s sebou?" zeptala se.

"Je mi to hrozně líto, Smaragd," odvětil Althalus, "ale používali jsme ji cestou k zapalování ohně."

"Moc zábavné, Althale."

"Mám ji přímo tady, Smaragd," řekl jí Gher a poklepal na koženou brašnu, kterou nesl.

"Výborně. Přineste ji nahoru, ale zatím ji nechte v té brašně."

Althalus a Gher vystoupali nahoru po schodech a Dweia Althala na vrcholku schodiště pevně objala. "Už mě nikdy neopouštěj," požádala ho pohnutým hlasem.

"Pokud do toho budu mít co mluvit, zůstanu s tebou, Smaragd," přisvědčil.

"Můžeme se podívat na Knihu?" zeptal se Bheid dychtivě, když trojice vstoupila do komnaty ve věži.

"Ne," řekla Dweia. "To by nebylo vhodné."

"Dweio!" protestoval.

"Nechci, aby ses jí dotknul a už vůbec nechci, aby sis z ní něco přečetl. Máme ji tu, abychom ji zničili, ne abychom si v ní četli."

"Co s ní mám dělat, Smaragd?" zeptal se Gher.

"Zatím ji hod' pod postel," odvětila ledabyle.

"Proč se té hrozné věci nezbavíme hned teď?" zeptala se Andine.

"Počkáme do rána, drahá," řekla jí Dweia. "Až dáme Knihy k sobě, rozhodně chceme, aby kolem bylo hodně denního světla. Než začneme, nesmí kolem vládnout noc."

"Jsi krutá, Dweio," obvinil ji Bheid.

"Ona tě chrání, Bheide," řekla mu Leitha. "Víš o tvém hladu po knihách - dokonce i po téhle. V Ghendově Knize jsou věci, které určitě nechceš znát."

"Chceš mi říct, že ty víš, co v ní je?"

"Jen všeobecně, Bheide. Snažím se od ní držet tak daleko, jak to jen jde."

"Tenhle rozhovor nikam nevede," skočila jim Dweia do řeči. "Proč všichni nejedeme na večeři?"

"Neměl bych tu zůstat a hlídat Knihu, Smaragd?" zeptal se Eliar.

Proč?"

"No, někdo by tu měl zůstat a dávat na ni pozor - pro případ, že by se sem Ghend pokusil vplížit a ukrást ji zpátky."

"Ghend nemůže vstoupit do Domu, Eliare," odpověděla, "ne, dokud ho někdo nepozve."

V tu chvíli Althalovi došlo několik věcí. Teď už věděl, co musí udělat. "Něco bych s tebou potřeboval probrat, Eliare," řekl mladému Arumovi, když vyrazili po schodišti. "Necháme to, až budeme po večeři."

"Jak si přeješ, Althale."

"Jsi si jistý, že víš, co děláš, lásko?" zeptala se Dweia Althala později, když byli sami.

"Víceméně," odpověděl. "Tvůj bratr mi pomohl několika náznaky a já znám Ghenda dost dobře na to, abych mohl odhadnout, o co se pravděpodobně pokusí. Prosím, nezasahuj mi do toho, Smaragd. Vypořádat se s Ghendem je moje práce, a já to udělám po svém vlastním způsobu."

"Žádné zabíjení v mém Domě, Althale," řekla mu přísně.

"Nechystám se ho zabít, Smaragd. Ve skutečnosti provedu něco mnohem horšího."

"A bude to nebezpečné, že?"

"No, procházka růžovým sadem to zrovna nebude," připustil. "Načasování bude zcela zásadní, takže mě nepřerušuj ani nerozptyluj - a postarej se, aby se mi ostatní nepletli pod nohy. Víím, co je nutné udělat a nepotřebuji, aby mi někdo překážel."

"Jsi si jistý, že to dokážeš zvládnout?"

"Tvůj bratr si myslí, že ano. A mimochodem, mám ti vyřídit, že tě miluje."

"Děláš si legraci?"

"Tys ho neslyšela?"

"Ne příliš jasně."

"Tak to ti uniklo to nejlepší z celého našeho rozhovoru. Když nad tím tak přemýšlím, máš svého bratra omotaného kolem prstu. Úplně tě zbožňuje."

Začala přist. "Pověz mi víc," pobídla ho.

* * *

"Myslím, že můžeme začít," řekla jim Dweia následujícího rána po snídani. "Venku je bílý den, takže nastala vhodná chvíle."

Vstali od stolu a vydali se ke dveřím, ale Althalus pokynul Eliarovi a oba dva se ještě zdrželi v jídelně.

"Dobře mě poslouvej, Eliare," řekl Althalus mladíkovi. "To, co ti teď řeknu, je velice důležité."

"Co chceš, abych udělal, Althale?"

"Až vstoupíš do místnosti ve věži, chci, abys šel k oknu, kde stojí tvé zvláštní dveře. Snaž se chovat nenápadně a až se ujistíš, že se nikdo nedívá, ty dveře odemkni a nech je trochu pootevřené."

"Víš určitě, že je to dobrý nápad? Chci říct, jestli Ghend hledá cestu a já nechám dveře odemčené -"

"Já chci, aby viděl, že ty dveře nejsou zamčené. Až ke mně přijde, chci, aby prošel těmi dveřmi."

Rozhodně nechci, aby se na mě vrhnul zezadu."

"Aha, už to chápu. Kdy chceš, abych udělal tu druhou věc?"

"Čekej na můj signál. Buď připravený, až ti řeknu. Budeme mít jen několik vteřin, takže buď připravený a jestli na tebe Smaragd začne křičet, prostě ji ignoruj a dělej, co ti řeknu já."

"Budu mít kvůli tobě potíže, Althale."

"Já jí to vysvětlím, až bude úplně po všem. Je naprosto zásadní, abys poslouchal jenom mě, až to všechno začne. Pokud to neprovedeme správně, nikdo z nás už tu nebude, aby viděl západ slunce - samozřejmě za předpokladu, že tu pak ještě nějaké slunce bude."

"Začínám z tebe být nervózní, Althale."

"Výborně. Věř mi, že nejsi sám."

"Přestaňte vy dva zdržovat," zavolala na ně Dweia seshora.

"Už jdeme, Smaragd," zavolal Althalus zpátky.

"Takže?" řekla jim všem Dweia, když se k nim Althalus a Eliar připojili v místnosti ve věži, "až to začne, držte se zpátky. Může to být nebezpečné. Ted' Ghere, přines Ghendovu Knihu."

"Jak si přeješ, Smaragd," odvětil chlapec a přešel k posteli. Poklekl a začal pod ní šmátrat, dokud nenahmatl koženou brašnu. Pak vstal a přinesl ji Dweie. "Tady je," řekl.

"Vyndeš ji z brašny, Ghere," řekla mu a schovala ruce za zády.

"Ta kniha ti neublíží, Smaragd," ujistil ji Gher. "Mám z ní sice trochu zvláštní pocity, ale nekouše ani nepálí."

"To pravděpodobně záleží na tom, kdo jsi, Ghere," řekla mu. "Vytáhni Knihu z brašny a polož ji na stůl vedle naší Knihy. Ale ať se navzájem nedotýkájí."

"Jak chceš," řekl a začal rozvazovat šňůrku, která uzavírala brašnu. Pakl sáhl dovnitř a vytáhl velkou krabici z černé kůže. "Připadá mi trochu těžší," poznamenal. Pak krabici položil na zářící mramorový stůl.

"Je to takhle dobře?" zeptal se.

"Přesuň ji trochu blíž k bílé Knize," odvětila Dweia.

Gher posunul černou krabici blíž k bílé. "Asi takhle?"

Dweia kritickým pohledem zhodnotila obě Knihy. "Myslím, že tohle je tak akorát."

"Nic se neděje, Dweio," poznamenal Bheid.

"Zatím," řekla. "To proto, že jsme ještě neskončili. Dej mi svůj Nůž, Eliare."

"Dobrá, Smaragd," odvětil a vytáhl jej zpoza opasku.

Althalus vrhl rychlý pohled k jižnímu oknu a všiml si, že dveře jsou lehce pootevřené. Eliar mezitím uchopil Nůž za čepel a jílcem napřed jej nabídl Dweie.

"Takhle ne," řekla mu a napřáhla k němu obě ruce dlaněmi nahoru. "Polož mi ho do dlaní."

"Jak si přeješ," řekl Eliar a učinil žádané.

Otočila se tváří ke stolu a postavila se tak, aby Nůž držela nad oběma knihami. "Ted' počkáme," řekla.

"Na co?" zeptal se Gher zvědavě.

"Na správnou chvíli."

"Začne zvonit zvon nebo něco takového?"

"Ne tak docela. Ale jsem si jistá, že až ta chvíle přijde, všichni ji poznáme. Všimnou si toho pravděpodobně i na druhém konci světa."

"Aha, takže jedna z těch věcí."

"Tyhle věci, jak ty říkáš, jsou naší rodinou tradicí. Děláme je často."

Pak se Dům zachvěl v základech, jako by jím otřásl vzdálený dunění hromu a nebe venku potemnělo. Nůž, který ležel Dweie v dlaních, jako by se pohnul a zazněl triumfální jásot jeho písně. Pak se náhle rozplynul a místo něj se Dweie v dlaních začala převalovat beztvářá mlha.

"Co se to děje?" zeptal se Bheid poplašeně.

Dweia však neodpověděla a z mlhy, která se jí převalovala v dlaních, náhle začala zlatě zářit a tam, kde předtím ležel Eliarův nůž, se náhle objevila tenká zlatavá krabice.

Temnota, která obklopila Dům, začala ustupovat, vytlačována zlatou září, která se šířila kolem Dweiny Knihy. Inkoustově černé mraky, které dočasně pokryly horizont, se začaly trhat a na jejich místě znovu zazářilo světlo Božího Ohně.

"Chyběla jsi mi," řekla Dweia láskyplně své Knize. "Konečně nadešel čas, abys naplnila svůj úkol, pro který jsem tě na samém počátku stvořila." Pak jemně položila zlatou Knihu na obě zbylé Knihy na stole a puntičkářsky upravila její polohu tak, aby ležela stejně velkou částí na černé i bílé Knize a tvořila tak mezi nimi most.

Chvění Domu zesílilo a z hlubin země se ozval zvuk tak hluboký, že byl na samé hranici slyšitelnosti. A z nebe a okolních hor se ozvalo důvěrně známé zoufalé kvílení, které se mísilo s písní Nože.

"Ale no tak тихо," řekla Dweia nepřítomně, "obě dvě. Snažím se soustředit."

Zlaté světlo její Knihy zesílilo a obklopilo celý stůl oslepujícím jasnem. "Ustupte!" řekla Dweia ostatním.

"Už to začíná!"

Ze zářícího světla obklopujícího stůl se začala zvedat sloup kouře.

"Copak Knihy hoří?" zeptal se Bheid roztřeseně.

"Ghendova Kniha ano," odvětila Dweia. "K tomu mělo dojít od samého počátku."

"Vždyť jsi předtím říkala, že nebude hořet," namítla Andine vyděšeně.

"Nehořela by v obyčejném ohni, drahá," namítla Dweia. "Ten oheň na stole ale není doopravdy oheň."

"Má pravdu, Andine," řekla jí Leitha.

"Ale -"

"Tíše, drahá," řekla jí bleďá dívka, "a drž se zpátky." Pak vrhla rychlý pohled na Althala. "Přichází!" varovala ho.

"Já vím," řekl Althalus zachmuřeně. "Už ho čekám."

Eliarovy dveře se náhle rozrazily a v nich stál Ghend obklopený plameny a hned za ním se krčil planoucí Khnom. Oba byli oděni v ohnivě zbroji a v rukou třímali meče, které měly místo čepelí plamenné jazyky.

"Přišel jsem si pro to, co patří mně!" prohlásil Ghend hromovým hlasem a jeho planoucí oči byly naplněny šílenstvím.

Ohnivá dvojice zakrývala skoro celý výhled na to, co je za dveřmi, ale přesto za ním Althalus spatřil obraz naprosté hrůzy. Zdálo se, že za zády obou Daevových služebníků se tyčí ohnivě město. Jeho budovy byly plamenné sloupy a ulice byly řeky tekutého ohně. Z těch ulic zaznívalo kvílení hořících postav, ze kterých vyletovaly jiskry.

Ghend pozdvihl plamenný meč. "Pohled' na nástroj tvé zkázy, zloději!" zařval a jeho tvář lemovaly blesky, nad čelem se mu kroutily planoucí vlasy. A pak se Ghend nevyhnutelně vydal vstříc Althalovi a mramorovému stolu a za sebou zanechával ohnivě otisky.

Ale Althalus pozdvihl ruku a řekl "leoht!" a zeď z čistého světla zabránila Ghendovi dosáhnout svého cíle, Ghend zavyl a veškeré planoucí voje Nahgharaše zavyl s ním.

Pohlcen zoufalým šílenstvím Ghend do světelné stěny sekl, jeho tvář byla korunována blesky a svým plamenným mečem bezmocně bušil do překážky, kterou před něj Althalus položil vyčtením jediného slova.

"Zlomíš si meč, Ghende," řekl mu Althalus a nutil se, aby ze své řeči vyhnal všechny stopy po archaismech. "Neprojdeš, pokud ti to já nedovolím. Jsi připraven poslouchat?"

Ghend, koupající se v ohni, uchopil jílec ohnivého meče oběma rukama a znovu mocnými údery zaútočil na světelnou stěnu.

"Plýtváš časem, Ghende," řekl mu Althalus, "a moc času už ti nezbývá."

"Co to děláš?" dožadovala se Dweia.

"Neplet' se do toho, Smaragd!" odsekl Althalus. "Tohle je mezi Ghendem a mnou!"

Ghend sklonil čepel meče, ale jeho oči pronikavě zaplály a z dále zazněl vztekly řev hord Nahgharaše.

"Musíš učinit volbu, Ghende," řekl Althalus svému šílenému nepříteli, "a musíš ji učinit teď. Můžeš setrvat ve své hlouposti a nést následky, nebo se můžeš otočit a zavřít ty dveře."

"Cožpak jsi se zbláznil?" zařval Ghend a plameny, které ho obklopovaly, vystřelily do výše.

"Zavři ty dveře, Ghende," řekl mu Althalus. "Oheň zmizí, když je zavřeš. Seber se a zavři je. Zabouchni dveře před Nahgharašem a Daevou. To je tvá jediná šance na únik."

"Únik?" vykřikl Ghend. "Mám v hrsti celý svět, ty hlupáku! Mohu ho mít celý - navždy!"

"Ne, když nemáš svou Knihu, a tu nikdy nezískáš včas, abys ji mohl použít. Prohrál jsi, Ghende. Porazil jsem tě. Pokud to uznáš, budeš žít. Pokud vytrváš v odporu, nebudeš mít šanci. Vol, Ghende. Učini svou volbu hned, ať je to za námi. Čas utíká."

"Já budu mít svou Knihu!"

"Jsi si jistý?"

Ghend obnovil své útoky na stěnu světla a Althalus pocítil náhlou úlevu, jak mu byla z ramen sňata jistá omezení. "O tomhle někdo uslyší," zamumlal si, když sklonil ruku a řekl, „ghes!"

Ghend, stále planoucí, se zapotácel dopředu, neboť bariéra zlatého světla se zamihotala a zmizela a hordy Nahgharaše triumfálně vykřikly.

Althalus ustoupil stranou a jeho zoufalý nepřítel se vrhl ke stolu. Ghend obklopený plameny na chvíli zaváhal, pak odhodil ohnivý meč stranou a vztáhl obě ruce, aby popadl všechny tři Knihy. Ale když se jeho ruce vnořily do zlatého světla, píseň Nože náhle zesílila a Ghend s vyděšeným vyjeknutím okamžitě

ruce stáhl.

"Snad sis opravdu, opravdu nemyslel, že tě to nechám udělat?" řekl Althalus. "Můžeš si vzít svou knihu, pokud chceš, ale naše zůstanou tam, kde jsou. Rychle, Ghende. Čas už téměř vypršel."

Ghend skoro zvířecky zavrčel a popadl očouzenou černou Knihu. "Neslyšeli jste o mně naposledy, Althale!" vykřikl, když se otočil zpátky ke dveřím.

"Ale ano, slyšeli, bratře." Ten hlas nepatřil Althalovi, i když vycházel z jeho rtů. Pak ten hlas zaduněl jako hrom. "Ted', Eliare!"

Dveře vedle Dweina okna náhle s dutým zvukem zmizely. V jejich rámu se místo toho objevila beztvará díra naplněná temnou prázdnotou Nikdy a Nikde.

Za tou beztvarou dírou Althalus viděl plamenné budovy a kvílící ohnivá stvoření, která byla podstatou a esencí Nahgharaše, jak jsou strhávána proudem ohnivých řek, jež byly ulicemi města prokletých a ty řeky se rychle řítily k hraně nepředstavitelné propasti a ve vodopádech padaly do absolutní nicoty. A tu náhle celý Nahgharaš a všichni, kdo jej obývali, vykřikli zoufalstvím a jejich výkřiky postupně utichaly a utichaly a utichaly až do naprostého ticha.

Khnom, celý v plamenech a ochromený strachem, se pokusil zachytit okrajů beztvaré díry, neboť byl neodvratně vtahován do nicoty, která ležela za dveřmi, ale nic mu to nepomohlo a Khnom těmi dveřmi opustil tento svět a zmizel.

Ghend oděný ohněm a stále svírající svou Knihu volnou rukou zoufale šátral po něčem, čeho by se mohl zachytit a prázdnota za dveřmi ho k sobě táhla přes mramorovou podlahu místnosti ve věži. Křičel a proklínal a prsty se pokusil zarýt do mramoru, ale přesto neodvratně klouzal vstříc svému osudu. A v posledním okamžiku vzhledl prosebnýma očima do tváře svého nepřítele a natáhl ruku v zoufalé žádosti o pomoc. "Althale!" vykřikl. "Pomoz mi!"

A pak prošel těmi děsivými dveřmi s Knihou stále přitisknutou k hrudi a jejich křik postupně umlkal, jak se řítily do věčné nicoty, která je konečně pozřela.

"Zavři dveře, Eliare," řekl Althalus s nezměrným smutkem. "Už je to za námi."

EPILOG

"Byla to jedna z těch věcí, které musíš vidět, abys jim uvěřil, Twengore," říkal plešatý Gebhel vousatému klanovému náčelníkovi večer před svatbou Khalora a Alaii. Byl počátek léta a Althalus a jeho přátelé seděli uvolněně v síni náčelníka Albrona. "Ta divná hora trčí z plání severního Wekti jako prst - až na to, že prst, který je vysoký tisíc stop se moc často nevidí."

"Stejně pořád nerozumím, co tě to posedlo, že jsi opustil své zákopy, Gebhele," řekl nedávno povýšený náčelník Wendan. "Vždyť jsi právě rozdrtil ansujskou jízdu a odrazil ten překvapivý útok zezadu. Proč jsi nezůstal sedět na zadku? Tvé zákopy se docela osvědčily."

"Khalorovi zvědové nám řekli, že se blíží nepřátelské posily a bylo celkem jisté, že se k nám dostanou dříve než Kreuter a Dreigon," vysvětloval Gebhel. "Na zákopech není nic špatného, ale jen v případě, že nepřítel nemá příliš velkou početní převahu. Jak vždycky říkám, když se nepřátelská převaha začne blížit počtu pět na jednoho, je čas zvednout se a zdrhnout."

"Nakonec všechno dopadlo, jak nejlíp mohlo," řekl seržant Khalor. "Mám-li být zcela upřímný, sám jsem měl o té věži trochu pochybnosti, ale ty se rozplynuly, když jsem zjistil, že tam je artézská studna a

zásoby jídla v jeskyni."

"Ach ano," přisvědčil Gebhel s širokým úsměvem. "Dám vám radu, přátelé, pokud se tomu budete moci vyhnout, nehrajte s Khalorem kostky. Štěstěna se na něj usmívá. Zdá se, že dokonce i příroda je na jeho straně."

"Hm?" řekl Koleika Železná Čelist.

"Bouřlivý víchř začne vát, když je dokonale bezvětrné ráno, jen proto, že Khalor potřebuje zažehnout stepní požár. Pak je tu to zemětřesení, které rozevřelo prasklinu uprostřed věže přímo před tím šilencem, který útočil na naše pozice. A jako vrchol všeho tu máme řeku, která teče oběma směry a úplně spláchně nepřátelskou armádu." Gebhel si nepřítomně přejel rukou po plešaté hlavě. "Stala se spousta věcí, kterým moc nerozumím," připustil.

"Co takhle připsat to na vrub boží prozívatelnosti, seržante?" navrhl Bheid zlomyslně.

"Jsem Arum, bratře Bheide," opáčil Gebhel. "My o takových věcech raději nepřemýšlíme." Pak pokrčil rameny. "Nevím přesně, proč jsme měli takové štěstí. Ale jsem rád, že byl Khalor v téhle válce na mé straně."

"Řekl bych, že jeho štěstí se ještě úplně nevyčerpalo," dodal Twengor a usmál se. "Viděl jsem tu dámu, kterou si bude zítra brát, a věřte mi, přátelé, je mu co závidět."

Althalus se pohodlně opřel v křesle a rty mu zvlhl náznak úsměvu. Pokaždé, když se někde shromáždili více než tři Arumové, začali si vyprávět válečné historky, které byly s každým dalším vyprávěním úchvatnější. Po několika letech se z historek stanou legendy a každý ví, že v nich může docházet k nemožnému. Za pár let Arumové odbudou řeky tekoucí dvěma směry, Nůž, který umí zpívat a plavovlasou dívku, která dokáže slyšet myšlenky ostatních, jen pokrčením ramen. Události posledních několika let vstoupí do říše lidových pověstí a Smaragd se tiše odkrade na svých měkkých tlapkách a nikdo nebude vědět, nakolik si pohrávala s realitou.

"Ale ty to budeš vědět, miláčku," zapředl mu v mysli její tichý hlas.

"Ani jsem nepočítal, kolikrát k tomu došlo, Smaragd," odvětil. "Postupně jsem musel mnohokrát přehodnotit definici slova ‚nemožné‘. Teď už mě dokáže překvapit jen máloco."

"Myslím, že dokážu přijít s něčím, co tě překvapí zcela určitě, lásko," zapředla.

Bratr Bheid vedl svatební obřad Khalora a Alaii. Účastnila se ho i Dweia a po obřadu se připojila ke gratulantům, kteří obklopili nevěstu.

"Myslím, že jsem právě vymyslela způsob, jak vyřešit jistý problém, miláčku," zamumlal její tichý hlas k Althalovi.

"Vážně? A jaký problém to je, Smaragd?"

"Dostaneme se k němu, lásko. Ale předtím nás ještě čekají nějaké další svatby."

* * *

"Nejsem jejich otec, Smaragd," protestoval Althalus o pár dní později, když byli spolu sami ve věži.

"Nehádej se se mnou, Althale. Prostě tam sed', tvař se otcovsky a dávej jim své svolení. Je to prastarý rituál a pro dívky jsou rituály velmi důležité. A varuji tě, Althale, nesnaž se z toho dělat vtip."

"Dobrá, Smaragd. Nemusíš si hned kvůli tomu vázat ocas na uzel."

"Tahle poznámka už začíná být nesmírně nudná, Althale," řekla podrážděně. "Ze začátku byla zábavná, ale s každým opakováním se z ní zábava vytrácela."

"Dnes ti nějak chybí smysl pro humor, Smaragd. Co tě trápí?"

"Naše děti nás opouštějí, Althale," odvětila zadumaně. "Eliar a Andine se vrátí zpátky do Osthosu a Bheid s Leithou budou v Maghu."

"Pořád ještě máme Ghera, Smaragd. Bude nějakou dobu trvat, než vyroste i on."

"To je něco, o čem bychom si měli promluvit, miláčku. Gher nikdy nepoznal nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo normální dětství, a proto myslím, že bychom s tím měli něco udělat - po svatbě."

"Čekají nás dvě svatby, Smaragd."

"Zatím se postaráme o tu první. Loučení je bolestné a není třeba ho přehánět."

"Kdo myslíš, že by měl vést obřad? Co třeba Emdahl?"

"Rozhodně ne v mém chrámu."

Althalus překvapeně zamrkal. "Ty chceš ten obřad vést sama?" dožadoval se nevěřicně.

"Samozřejmě, že ano, ty hlupáčku. Jsou to koneckonců mé děti a já chci, aby všechno proběhlo v nejlepším pořádku."

"Jak si přeješ, Smaragd," vzdal se.

Jednoho zlatavého letního rána seděl Althalus ve věži, předstíral, že si čte v Knize, zatímco Dweia oděná v nádherných šatech vyhlížela z jižního okna.

Dveře u schodiště se otevřely a vstoupil Gher, opět oděný ve svých pázecích šatech. "Mám vám vyřídit, že vás chtějí vidět, Althale," řekl. "Andine mi ohledně toho vtloukla do hlavy takový menší projev. Ale vy ho určitě nechcete slyšet, že ne?"

"Ale to víš, že chceme, Ghere," opravila ho Dweia. "Jen nám pěkně řekni všechno, co nám Andine vzkazuje."

"Opravdu musím, Smaragd?" řekl s jistou nechutí.

"My ženy to máme rády, Ghere."

Gher si povzdechl. "Tak dobrá, Smaragd, když myslíš." Odkášlal si. "Všemocný otče," oslovil Althala, "tvé děti tě žádají, abys jim poskytl slyšení v záležitosti té nejvyšší důležitosti."

"Koukej patřičně odpovědět, Althale," řekla Dweia pevně.

"Tak dobrá, Smaragd." Althalus se napřimil. "Vyříd' mým šlechtným potomkům, že vyslechnu jejich prosbu, synu můj," řekl Gherovi, "a - s výjimkou jistých přemrštěných požadavků - s radostí splním jednu každou jejich žádost, neboť naše nejmilovanější Bohyně mi k tomu dala sílu."

"S výjimkou jistých přemrštěných požadavků?" zeptala se Dweia kousavě.

"To jen tak pro jistotu, Smaragd. Měli bychom udržet výši věn na přijatelné úrovni."

Andine a Eliar, oba oděni ve slavnostních šatech, vstoupili ruku v ruce do místnosti ve věži následování Leithou a Bheidem.

Jejich úklony připadaly Althalovi trochu směšné.

"Přišli jsme k tobě v tento den, abychom ti předložili prosbu, náš šlechtný a milovaný otče," oznámila Andine. "Tvá mocná paže nás totiž vede cestou našich životů, a proto se bez ní neobejdeme. Promluví za nás šlechtný Eliar a svatý Bheid, ale věz, že má milovaná sestra a já se v této záležitosti přidáváme k jejich prosbě. Dlouze a pečlivě jsme to zvažovali, a zdá se nám býti zřejmé, že pokud velkomyslně vyslechněš naši poníženou žádost, bude z toho mít prospěch mnoho lidí."

"A je snad tvým záměrem, vznešená Aryo, setrvat ve své výřečnosti?" zeptal se Althalus a záměrně parodoval formální řeč, kterou ho Andine oslovila. "Neboť bude-li tvůj projev pokračovati ještě nějakou dobu, bylo by lepší svolit, aby se statečný Eliar a spravedlivý Bheid posadili."

"Tohle přece nemáš říkat!" vztekala se Andine. "Ať toho nechá, Dweio!"

"Buď na ni hodný, Althale," napomenula ho Dweia. "Pokračuj, Andine."

Drobná řečnice se statečně pustila do dalšího projevu a Althalus vši silou potlačil několikrát zívnutí.

"Ani mi na mysl nepřišlo, že bych květnatostí projevu mohla překonat naši drahou, předrahou Aryu," oznámila Leitha. "Proto budu hovořit prostými slovy. Exarcha Šedých Rób upoutal můj zrak, nejdraší tati. Chci ho. Dej mi ho."

"Leitho!" vyjekla Andine. "Mohla by ses aspoň trochu snažit!"

"Takže, pánové," zeptal se Althalus Eliara a Bheida, "jaké jsou ohledně toho vaše pocity?"

"Andine a já se chceme vzít," řekl Eliar prostě. "Nebude ti to vadit?"

"Právě naopak," odvětil Althalus. "A co si o tom myslíš ty, Smaragd?"

"Myslím, že s tím dokážu žít," řekla s rozmarným úsměvem.

"Takže dohodnuto. Chceš ještě něco dodat ty, Bheide?"

"Myslím, že už není co, Althale," poznamenal Bheid. "Chci Leithu stejně tak jako ona mě - možná ještě o něco víc. Svatební obřad mi připadá jako docela dobrý nápad, protože jisté věci se začnou dít – s obřadem nebo bez něj."

"Rozhodně dělá pokroky, nemyslíte?" řekla Leitha s šibalským úsměvem.

"Co odpoví mocný Althalus na naši poníženou prosbu?" dožadovala se Andine snažící se navzdory všem ostatním vyškrábat alespoň zbytky formálnosti.

"Bude někomu vadit, když odpovím ano?" zeptal - se Althalus.

"To je všechno?" zeptala se Andine pobouřeně. "Jen ,ano'? Nic víc?"

"To slovo v sobě má jisté kouzlo," poznamenala Leitha. "A teď, jestli proti tomu nikdo nic nenamítá, půjdeme s Bheidem trochu důkladněji prozkoumat to ,s obřadem nebo bez něj'. Co říkáš, Bheide?" Bheid zrudl.

* * *

A tak se stalo, že jednoho dne, když nad celou zemí převzal vládu zlatavý podzim ve vší své slávě, se lid ve všech koutech země dozvěděl, že se má shromáždit v chrámu Bohyně Dwei ve velkolepém Maghu. Nádherné byly květy, které zdobily oltář a všichni ti, kteří se shromáždili, aby byli svědky spojení, jež se mělo uskutečnit v tento šťastný den, pocíťovali nesmírnou radost.

A pak se bohyně Dweia, matka a ochránkyně všeho života, usmála a s jejím úsměvem zmizely všechny starosti a všichni, kteří tam byli, pocítili v duši pokoj.

A pohleďte: ta, která je matkou všech, byla plná lásky a její krásná tvář byla vpravdě obrovská, protože tvar obyčejného lidského těla by tak převelikou lásku nemohl obsáhnout. A promluvila k nim v prastarém jazyce, neboť tak jako Dweia byla matkou lásky, byl i jazyk, který promluvila, otcem všech jazyků, kterými kdy mluvili a budou mluvit lidé. Ten jazyk, jímž hovořila, zněl podivně a cize, a přesto všichni, kteří naslouchali, dokonale chápali jeho význam, neboť Dweia mluvila k jejich srdcím a myslím, ne k jejich uším.

A matka lásky hovořila o lásce těch, kteří dnes před ní pokorně předstoupili, aby požehnala jejich svazku. A pohleďte: ona mezi nimi otevřela dveře, které nikdy předtím otevřeny nebyly a mysl vysokého Eliara se navždy spojila s myslí drobné Andine a toto pouto bylo ukováno v onom prastarém jazyce, aby se již nikdy neporušilo, a tak byli ti dva svoji.

Pak obrátila božská Dweia svou pozornost ke svatému Bheidovi a plavé Leithe. A mysl a srdce Bheida byly znepokojené, neboť ve chvíli hněvu uštědřil jinému člověku smrtelný úder a tato vina ho tížila na duši. A vězte, že Bohyně Dweia svou nezměrnou láskou zbavila ubohého kněze jeho hříchu a očistila jeho duši. A stejně tak udělila vznešená Bohyně své odpuštění Leithe. Veliká byla bolest, kterou Leitha pocíťovala kvůli činu, který vykonala vedená nezbytností a její něžné srdce se stále trápilo kvůli Komanově utrpení. Božská Dweia jemně odstranila všechny vzpomínky na Komanův osud z mysli své krásné dcery, a tak byla usouzená dvojice zbavena vší bolesti, jejich mysli a srdce se spojily, a pak byli ti dva svoji.

A samotné kameny Dweina prastarého chrámu zapěly radostnou píseň a duch kněžského řádu, který zde vládl předtím, a který sem přinesl zkaženost a lakotu, odtud vyvanul a nahradila jej láska a radost, jak tomu mělo být odjakživa.

A tato láska a radost zaplavila celé Maghu.

"Jde o to, Ghere, že nevíme úplně jistě, jestli všechny ty zmatky, které vznikly v minulých letech, byly jen Ghendovým dílem, nebo jestli část z nich nemá přirozený původ. Nezapomeň, že žijeme ve skutečném světě a mnoho lidí smýšlí podobně jako Ghend. Myslím, že pár dalších let budeme muset dávat pozor na to, co se děje kolem nás. Už mám dost všech těch hloupých válek."

"Proč mě nenecháš, abych se o to postaral, Althale?" nabídl se Gher. "Jestli opustíš Dům a začneš se potloukat po světě a hledat potíživosty, bude na tebe Smaragd křičet, myslím, že chce, abys byl u ní."

"Bude na mě křičet ještě víc, když tě pošlu, aby ses potloukal po světě na vlastní pěst."

Gher se zamračil, asi minutu byl zticha a pak lusknul prsty. "Myslím, že mě právě napadla odpověď, Althale," řekl.

"V to jsem doufal. Já nemůžu přijít na nic, co by Smaragd nerozčílilo. Jaký je ten tvůj nápad?"

"Zatím vždycky, když někdo začal válku, dříve nebo později se postavil proti seržantu Khalorovi. A Khalor je všechny převálcoval. Z toho vyplývá, že když chce někdo začít válku a vyhrát ji, musí si

najmout Khalora."

"My jsem mu taky trochu pomáhali, ne?"

"Samozřejmě, že ano, ale to obyčejní lidé nevědí, protože jsme se chovali nenápadně. Vsadím se, že teď každý věří, že Khalor je sto stop vysoký, dokáže kráčet po vodě a holou rukou rozdrtit horu."

"Kam tím míříš, Ghere?"

"No, napadlo mě, že nejlepší způsob, jak vyčenichat každý problém dřív, než vůbec vznikne, je držet se Khalora jako jeho vlastní stín."

"Takže tobě by nevadilo opustit Dům a žít s Khalorem a jeho manželkou?"

"Já a Khalor spolu vycházíme opravdu dobře, Althale, a Eliarovu matku si omotám kolem prstu za půl minuty. Jediné, co musím udělat, abych přiměl každou ženu na světě, aby ke mně pocítila mateřské city je tvářit se jako ubohý malý sirotek. Tohle ke mně ženy přitahuje jako kachny přitahuje voda. Zabydlím se v Eliarově starém pokoji a nebudu dávat najevo, jak rychle dokážu myslet. Budu se jen tak poflakovat a tvářit se, že myslím jen na obvyklé klukovské rošťárny. Ale budu mít oči a uši otevřené, a když někdo navštíví Khalora nebo náčelníka Albrona, aby si najal Arumy kvůli nějaké válce, dozvím se to, a ty se o tom dozvíš rychle jako blesk. Pak spolu my dva půjdeme navštívit toho válečného štváče a řekneme mu, že jestli na tu válku rychle nezapomene, vyrveme mu střeva a svážeme mu je na uzel."

"A nebude ti chybět Dům, Smaragd a já?"

"Smaragd má ve tváři podobný výraz jako Andine a Leitha, když se dívají na Eliara a Bheida, Althale. Raději jí neříkej, že jsem o tom s tebou mluvil, ale myslím, že bude lepší, když na chvíli zmizím. Když budu v Arumu s Khalorem a ostatními, aspoň si budu mít s kým popovídat. Tady v Domě bych se za chvíli začal cítit dost osaměle. Kromě toho budu dělat něco důležitého, ne?"

"Co říkáš, zní opravdu zajímavě, Ghere," řekl Althalus a snažil se, aby jeho hlas zněl pochybovačně.

"Ještě si to trochu promyslím a pak uvidíme, co na to řekne Smaragd."

"To bylo chytré," řekla Dweia obdivně.

"Přirozeně," odpověděl Althalus. "Když chceš, aby někdo něco udělal, tak ho vždycky vmanévruji do pozice, kdy si myslí, že to byl jeho nápad. Chtěli jsme, aby se Gher vydal do Arumu a žil s Khalorem a Alaiou, protože tak to pro něj bude nejlepší. A já jsem ho popoháněl tak dlouho, dokud na ten nápad nepřišel sám. Kdybych mu přikázal, aby tam šel, myslel by si, že ho odháním, protože už ho tu nechceme. To bych Gherovi neudělal a koneckonců ani ty. Takhle Gher získá stálý domov a rodinu, kterou nikdy neměl a Khalor s Alaiou budou mít syna, aniž by si nějakého museli pořizovat sami. Všechno vyšlo přesně tak, jak jsi to chtěla, Smaragd, a to je přece důvod, proč sis mě najala, ne?"

"Zařídil jsi to výborně, Althale," řekla se zářivým úsměvem.

"Nechápej mě tak úplně špatně, Smaragd," řekl a opřel se v křesle. "Mám děti moc rád, ale je hezké, že máme Dům zase jen sami pro sebe. Co budeme dělat teď, když jsme zachránili svět a o všechny naše děti je báječně postaráno?"

"Něco už vymyslím," slíbila a její tón ho nenechal na pochybách, jak to myslí.

Stejně jako tehdy ve snu i teď k němu přišla obklopena září měsíce a Božího Ohně a v pozadí zaznívala serenáda Nože.

Její vlasy měly barvu podzimního listí, její údy jako by vytesal zručný sochař s takovou dokonalostí, až Althala zabořilo u srdce a její rysy byly ve své dokonalosti podivným způsobem cizí. A pak k němu vztáhla ruku a řekla. "Pojď, pojď se mnou. Já se o tebe postarám."

"S radostí," odpověděl, "neboť svět už mě unavuje a já jej pocítuji jako velké břímě. Ale kam se vydáme, má milovaná? A kdy se vrátíme?"

"Půjdeš-li se mnou, už se nikdy nevrátíš," odpověděla hlasem písně. "Protože budeme kráčet mezi hvězdami a štěstěna už tě nikdy nezradí. A tvé dny budou naplněny sluncem a noci láskou. Pojď, pojď se mnou, můj milovaný. Postarám se o tebe." Pak ho vzala za ruku a vedla ho po důvěrně známém schodišti k věži světla, kde žili předtím.

Když do ní vstoupili, dveře za nimi zmizely, stejně jako všechny ostatní dveře, co jich v Domě bylo.

A srdce Althalovo bylo naplněno pokojem a radostí, protože teď byl opět doma a už nemusel nikam

cestovat.

Bylo o několik let - nebo staletí - později, když se k Domu na Konci Světa zase jednou vrátilo jaro a Althalus seděl u stolu a probíral se stránkami Knihy.

Z postele pokryté kožešinami se ozval známý zvuk a Althalus pohlédl na svou ženu. "Copak se děje?" zeptal se zvědavě. "Myslel jsem, že kočku Smaragd už jsme víceméně nechali za sebou."

"O čem to mluvíš?" zeptala se zlatovlasá Dweia.

"Mluvím o tom, že předeš."

Tehdy se zasmála. "Máš pravdu," přiznala. "Starých zvyků je těžké se zbavit."

"Vlastně je to moc pěkný zvuk a mně nijak nevadí."

Posadila se a rozkošnický se protáhla. "Předu nejspíš proto, že jsem šťastná. Myslím, že nic nedokáže vyjádřit štěstí tak jako předení."

"Já jsem tady celkem šťastný, ale přist u toho nemusím."

"Pojď sem ke mně, lásko," řekla mu. "Mám novinku, o kterou se s tebou chci podělit."

Opatrně vrátil stránky do bílé krabice a přešel k posteli. "Jaro přišlo letos docela brzy," poznamenal a vyhlédl z jižního okna na nedaleké hory.

"A také nejspíš vydrží o něco déle než obvykle," dodala.

"Vážně? A pročpak to?"

"Svět oslavuje, drahý," odvětila.

"Nějaká zvláštní událost?" Posadil se vedle ní.

"Velmi, velmi zvláštní, lásko," řekla a láskyplně se dotkla jeho tváře.

"Hodláš si tu událost podržet v tajnosti?"

"Není to zrovna věc, která by se dala utajit na příliš dlouho, miláčku," řekla, tajemně se usmála a zlehka se dotkla svého mírně zakulaceného břicha.

"Myslím, že se trochu moc přejídáš, Smaragd," poznamenal.

"Ani bych neřekla." Vrhla na něj veselý postranní pohled. "Dneska ráno ti to zrovna moc nemyslí, miláčku. Co kromě jídla způsobí, že se ženě rozšiřuje pas?"

"Myslíš to vážně?" vykřikl.

Znovu se pohládila po břiše. "Jestli ne já, tak tohle ano. Budeme mít děťátko, Althale."

Zíral na ni v naprostém úžasu. Pak náhle cítil, jak se mu oči plní slzami.

"Ty pláčeš, Althale? Netušila jsem, že víš, jak se to dělá."

V tu chvíli ji uchopil do náruče, přitiskl ji k sobě a po tváři mu stékaly slzy radosti. "Ach, já tě tolik miluji, Smaragd!" bylo to jediné, co ze sebe dokázal vypravit.